VIEȚILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: NINA PETRE

Volumul 3

Esența vieții: ***destinul, karma, spiritul***

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2016

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Continuarea prezentării extinse a studiilor de caz din volumele 1 şi 2

Metoda mea de cercetare a vieților anterioare se bazează pe binecunoscutele capacități parapsihice – clarviziunea şi telepatia -, pe care le-am verificat lucrând cu mii de spirite şi clienți, timp de 16 ani. Redau mai jos o parte dintre rezultatele muncii mele de cercetare, completate cu reacțiile celor care au beneficiat de studiul karmic realizat de mine. Se poate observa cu uşurință puternica legătură spirituală dintre omul de astăzi şi încarnările anterioare ale spiritului său. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ ar putea să afle aspecte din viețile sale anterioare, ar reuşi cu siguranță să îşi organizeze viața actuală într-un mod mult mai agreabil pentru el. În felul acesta, prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în fața fiecăruia dintre noi.

NINA PETRE

Sunt prezentate viețile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacțiile destinatarilor.

Lista studiilor de caz (volumul 3):

De-a lungul timpului, am publicat în trei volume studiile vieților anterioare ale spiritelor unor persoane din România, după cum urmează (s-au folosit pseudonime):

	VIEȚILE ANTERIOARE numerotate invers cronologic		
Studii de caz	Volumul 1	Volumul 2	Volumul 3 (curent)
AGATHA			1 – 2
ANCA-ELENA		1 - 8	
ANCA	1 - 3		
ANDREEA	1 - 2		
CLARA	1	2 -3	
CLAUDINA			1 – 4
CORBEC		1 - 6	7 – 11
DANIEL	1 - 4		
DORINA	1 - 3	4 - 10	11 – 24
ELENA	1 - 13	14 - 15	16 – 23
ELY	1 - 3		
ERIKA	1 - 4	5 - 12	
GIULIA	1 - 6		
ILINCA	1 - 2	3- 12	
LIZA			1 – 7
MAGDA	1 - 3		4
MARIA			1 – 3
NICOLETA	1 - 2		
REBEKKA	1		
SABINA VISU			1
SIMONA	1 - 2		
SORIN	1 - 9	10 - 20	21 – 25
ZOE			1 – 7
Total cazuri	58	54	57

AGATHA

Prezentare

AGATHA este fetița doamnei ZOE, colaboratoarea noastră la acest capitol. Copil cu un fond foarte bun, lipsit de răutate, justițiar înnăscut, AGATHA sare mereu în apărarea altora, nesuportând nedreptatea. Acum are 7 ani. De la 3-4 ani se descurcă de minune cu computerul. Îi plac cifrele şi le foloseşte destul de bine. Totuşi, pare destul de hotărâtă când spune că se va face medic veterinar când o să fie mare. Mama ei, ZOE, îi prezintă diverse meserii cât mai corect şi pe înțelesul ei, cu mențiunea că va trebui să muncească mult pentru a reuşi în viață.

Nina Petre
15 martie 2015
Bucureşti

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Ivana Skradik (1888-1944)
- Teos Darilli (1712-1780)

Episodul 1 - IVANA

Eroina povestirii este IVANA SKRADIK. Viața ei s-a desfăşurat între anii 1888-1944. S-a născut în oraşul Praga, capitala Boemiei (regiune istorică aflată sub stăpânirea Imperiului Habsburgic). Împăratul Austriei, Franz Joseph I (1848-1916) era în acelaşi timp rege al Ungariei şi al Boemiei. Între anii 1419 şi 1436, populația pragheză a fost germanizată în întregime. Părinții şi strămoşii IVANEI şi-au păstrat originea slavă, respectând obiceiurile tradiționale şi vorbind în casă limba cehă.

Karol, tatăl IVANEI, lucra ca mecanic într-un atelier de reparat roțile de la trăsuri. Soția lui, Senka, era soră medicală într-un spital din oraş. Soții Skradik aveau doi copii. Fata, IVANA, era cu 3 ani mai tânără decât fratele ei, Simek. Deşi aveau venituri modeste, părinții şi-au ajutat copiii să urmeze liceul, gândindu-se la viitorul lor. După anii de liceu, Simek a intrat ca mecanic la un atelier de reparat ceasuri. Sora lui, IVANA, şi-a ajutat mama la spital până când a împlinit 20 de ani.

În anul 1908 l-a cunoscut pe germanul Hans Daskil, sosit ocazional în spitalul în care lucrau IVANA şi mama ei, având nevoie de un tratament pentru răceală. Ajuns în Berlin, unde locuia, Hans i-a trimis câteva scrisori IVANEI, iar după două luni, revenit la Praga, a cerut-o în

căsătorie. Nunta s-a făcut în Praga, fiind urmată de călătoria spre Berlin. Hans locuia singur în casa moştenită de la părinţi, după ce se mutaseră în Viena, la fiica lor, căsătorită cu un medic austriac. Tânărul de 28 de ani avea un serviciu bun, ca inginer mecanic într-o mică fabrică de ţesături.

Vizitându-i atelierul, IVANA s-a simţit puternic atrasă de specificul muncii de acolo. Cu încuviinţarea lui Hans, s-a înscris la facultatea de inginerie textilă, absolvind-o la vârsta de 25 de ani. Şi-a găsit repede un post de inginer în fabrica de confecţii de la marginea oraşului. La 28 de ani l-a născut pe micuţul Rudolf, unicul său copil. Având salarii mari, ea şi Hans şi-au putut permite creşterea copilului cu bonă, în casă muncind şi două servitoare.

Berlinul, capitala Germaniei, s-a aflat, ca întreaga ţară, sub stăpânirea împăratului Wilhelm II până în anul 1918. Înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial a condus la abdicarea împăratului şi proclamarea Republicii, în 9 noiembrie 1918. Tratatul de pace de la Versailles (din 28 iunie 1919) a sancţionat Germania cu pierderi teritoriale, a impus limitarea forţelor armate şi plata unor înrobitoare daune de război. Toate acestea au alimentat sentimentele naţionaliste de revanşă şi au agravat criză economică şi socială a Germaniei. Au început ani de gravă inflaţie şi mizerie.

Cu toate că numărul şomerilor creştea an de an, IVANA şi Hans nu şi-au pierdut locurile de muncă. Totuşi, îngrijorarea lor devenise copleşitoare după 1930, când a început ascensiunea la putere a nazismului. În 1933, Hitler a fost numit cancelar, iar în 1934 a devenit şef al statului. În 1935 a început persecuţia antisemită. Invazia Cehoslovaciei (în 1939), ţara fiind transformată în Protectoratul german al Boemiei şi Moraviei, a precedat declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial, prin ocuparea Poloniei de către trupele naziste începând cu 1 septembrie 1939.

În anul următor, 1940, când Berlinul nu mai era un oraş sigur, soţii Daskil şi-au luat rămas bun, fiecare plecând în altă ţară. Hans, având o bunică evreică, se temea că va ajunge într-un lagăr de exterminare. Un vapor suedez l-a transportat în Anglia, unde a rămas până la sfârşitul războiului. Tot de teama deportării, IVANA şi-a luat fiul, student la Medicină, reuşind să ajungă la Praga. Şi acolo era război, dar apropierea părinţilor i-a fost de mare ajutor fugarei. Foametea din oraş devenind din ce în ce mai necruţătoare, Karol şi Senka s-au refugiat la ţară, unde aveau nişte rude, salvându-l pe Rudolf de la înrolare.

IVANA rămăsese în Praga, având nevoie să mai adune nişte lucruri din casă. Între timp, comandamentul german din oraş aflase vestea fugii soţului IVANEI din Germania, ca şi originea lui semită. Au arestat-o pe IVANA şi i-au propus să colaboreze cu naziştii pentru identificarea cehilor care aveau rude printre evrei. După refuzul ei categoric, au executat-o prin împuşcare. Rudolf, aflând vestea morţii mamei sale, s-a înrolat într-un detaşament de partizani cehi, luptând alături de ei până la sfârşitul războiului. În 1946, revenind la Berlin, tatăl şi fiul au plâns

îndelung de dorul minunatei IVANA. Ea fusese o soție perfectă pentru Hans şi o mamă excepțională pentru copilul lor.

Nina Petre
27 octombrie 2014

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE, MAMA AGATHEI

„M-a întristat sfârşitul tragic al Ivanei. Poate că manifestarea curajului în fața morții şi loialitatea au fost lecțiile pe care a trebuit să le treacă în acea viață.

Cred că din timpul războiului a rămas reacția la zgomotele bruşte şi puternice (se sperie uşor) şi teama de umbre pe pereți (cele din timpul nopții).

O să-i prezint puțin limba germană... să vedem cum reacționează la ea.

În ce priveşte faptul că a avut servitoare: îi cam place să dea ordine.

Agatha este un copil iubitor, dulce, îi place să o țin în brațe, să se simtă apărată.

Încă nu am văzut la ea vreo îndemânare anume, dar este meticuloasă în ceea ce face (scris, desenat, colorat, aşezat şi îmbrăcat păpuşi).

Voi încerca să descopăr în continuare legături cu trecutul."

ZOE
29 octombrie 2014
Bucureşti

Episodul 2 - TEOS

Eroul povestiri este un bărbat din Milano al cărui nume era TEOS DARILLI. Viața lui s-a desfăşurat între anii 1712-1780. Tatăl său, Ivan, avea o moşie la nord de Milano, din ale cărei produse îşi întreținea toată familia. Ronila, nevasta lui, picta minunat, creațiile ei având o puternică influență religioasă. Cei doi copii, TEOS şi sora lui mai tânără cu 6 ani, Maricella, au primit o educație sobră, părinții dorind să îi vadă ajunşi membri respectabili ai societății milaneze.

Oraşul Milano fusese întemeiat în secolul 4 î.e.n. de galii din Insubria (vechiul nume al Lombardiei). După tratatul de pace de la Konstanz (din 1183), oraşului Milano i se fixase statutul de comună. În secolul 4, ducatul Milano a devenit un important stat din nordul peninsulei italice. La sfârşitul secolului 15 a intrat în sfera intereselor expansioniste franceze şi a luptelor dintre Franța, Spania şi Sfântul Imperiu. În anul 1540, Milano a căzut sub dominația spaniolă. Preluat de Austria după războiul de succesiune spaniolă (în 1713), Milano s-a refăcut rapid, favorizat de reformele Mariei Tereza. Clasa conducătoare, deosebit de activă, a stimulat dezvoltarea centrelor culturale şi iluministe.

Micul TEOS a avut o copilărie frumoasă, vacanțele şcolare fiind petrecute cu familia în vila de la țară, unde se juca toată ziua, învăța să

călărească, să picteze, să îngrijească preţioşii cai din herghelia tatălui şi să lupte ca un adevărat cavaler. Studiile medii le-a urmat într-o şcoală catolică unde aveau acces numai fiii unor familii bogate. Acolo, în atmosfera sobră şi plină de înțelepciune, s-a format ca un tânăr cu prestanţă şi demnitate, viitor membru de vază al înaltei societăţi a oraşului.

La 20 de ani şi-a început călătoriile în peninsulă şi în oraşele importante ale Europei. Era dornic de a cunoaşte lumea, cu deosebire creaţiile artistice de mare valoare din domeniul picturii, sculpturii şi arhitecturii. Treptat, şi-a descoperit abilităţi de comerciant cu opere de artă, oferindu-le spre cumpărare lucrări valoroase unor nobili colecţionari pasionaţi. Mama şi sora lui continuau să picteze peisaje şi icoane pe sticlă, iar TEOS le vindea la preţuri convenabile, spre bucuria lor.

Avea 25 de ani când i-a murit tatăl, omul prăbuşindu-se de pe calul speriat de o vietate sărită dintr-un tufiş. Moşia revenindu-i prin succesiunea prevăzută în testament, comerciantul TEOS s-a văzut nevoit să renunţe la drumurile negustoreşti şi să preia administrarea terenului vast, aducător de mari venituri.

În anul următor, la insistenţele mamei Ronila, s-a căsătorit cu fata aleasă de ea. Rianna Tidisci, la 17 ani, se afla cu totul la discreţia părinţilor, aşteptându-şi resemnată soarta stabilită de ei. Căsătoria cu moşierul TEOS Darilli i s-a părut extrem de convenabilă. Fata era fericită că părinţii nu îi aleseseră un soţ bătrân, aşa cum li se întâmplase unora dintre prietenele ei. Ajunsă pe proprietatea lui TEOS, Rianna s-a simţit de la început în al nouălea cer. Bărbatul era tânăr, frumos, voinic, bun cavaler, bun moşier şi negustor. În accepţia ei, era bun la toate şi întrunea cele mai distinse calităţi ce i se cereau unui nobil bogat.

Din primele zile ale vieţii de familie, TEOS a stabilit atribuţiile fiecăruia dintre ei: Rianna urma să dirijeze servitoarele de la oraş şi de la ţară, să se ocupe de viitorii copii, iar restul timpului să şi-l petreacă după pofta inimii: să picteze, să cânte, să scrie poezii, să se viziteze cu familiile prietene. TEOS şi-a rezervat drepturi şi ocupaţii diferite de cele ale soţiei. Adminstrarea moşiei îl obliga la şederi îndelungate în casa de la ţară, unde se întâlnea cu oameni de afaceri, organiza partide de vânătoare, întreceri de lupte cavalereşti. TEOS făcea şi numeroase călătorii în nordul regiunii, continuând să achiziţioneze picturi şi sculpturi, valoroase creaţii ale unor mari artişti ai vremii.

Rianna, devenită mamă de 3 ori, i-a născut pe Alberta şi pe cei doi băieţi, Teodorio şi Emmanuele. Primul venit în familie a fost Emmanuele, un băieţel vioi, născut de mama lui la 19 ani. Alberta a văzut lumina zilei la 2 ani după naşterea băiatului. Teodorio, fiul care semăna leit cu tatăl său, a sosit la 3 ani după sora lui.

Până în anul 1762, viaţa familiei a decurs în cea mai deplină normalitate. Pe Alberta au măritat-o cu un bancher bogat din Milano. Ea le mărturisea tuturor că se simţea nespus de fericită. Avea doar 20 de ani.

Teodorio, la 17 ani, încă mai studia la colegiul din oraş. Emmanuele împlinise 22 de ani, nu era căsătorit şi dorea să îşi trăiască viaţa din plin, aşa cum făcuse şi tatăl său în tinereţe. Mama lor, Rianna, s-a îmbolnăvit subit de plămâni, încetând din viaţă în ultima lună a anului 1762. Tuberculoza galopantă făcea ravagii în acele vremuri, victimele scăpând de boală numai prin moarte.

Abilul TEOS, după ce şi-a jelit nevasta până în primăvara anului următor, s-a căsătorit cu prima şi marea lui iubire din tinereţe, Mariangela. Femeia era cu 5 ani mai tânără decât el. La 45 de ani arăta ca la 30, deşi trecuse prin nenumărate supărări. Aflând despre dorinţa mamei lui TEOS de a şi-o lua drept noră pe Rianna, Mariangela şi-a ascuns durerea în suflet, grăbindu-se să accepte cererea în căsătorie a cavalerului Dimitrios. Acesta, militar de profesie, şi-a pierdut viaţa într-o luptă, lăsând acasă o văduvă tânără şi doi copilaşi, băieţi care nu împliniseră nici 5 anişori. Nedorind să se recăsătorească, deşi avea pretendenţi, văduva bogată l-a primit de nenumărate ori în casă pe TEOS, iubirea lor devenind mai puternică decât în prima tinereţe. Rianna nu aflase despre viaţa dublă a soţului, crezând că frecventele absenţe de acasă erau datorate multiplelor relaţii comerciale şi prieteneşti, de care TEOS nu ducea lipsă niciodată.

Sosirea văduvei în casele lui TEOS i-a uimit pe copiii acestuia. Din motive de bună purtare, cerute de poziţia lor în lumea celor sus-puşi, toţi trei au acceptat-o cu politeţe pe noua nevastă a tatălui lor. Mai mult chiar, s-au considerat fraţi cu copiii acesteia. Putem spune că TEOS a murit fericit, la cei 68 de ani ai săi. Moartea i-a fost uşoară, omul stingându-se în câteva minute, din cauza unui atac de cord.

Nina Petre
27 noiembrie 2014

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE, MAMA AGATHEI

„Cât priveşte karma 2 a Agathei: voi ţine seama de sfaturile primite. Doresc să-mi protejez copila de tot ce-i rău şi să o văd fericită. Nu ştiu cât voi putea, poate doar până la ultima suflare. Voi imprima pe hârtie aceste studii şi le voi da Agathei când va putea înţelege. Sper să-i fie de folos.”

ZOE
30 noiembrie 2014
Bucureşti

CLAUDINA

Prezentare

CLAUDINA este o doamnă foarte înțeleaptă. Ajunsă la vârsta maturității fizice şi intelectuale, păstrează o legătură telepatică specială cu Dumnezeu şi cu Măicuța Domnului. Prin credință şi competența medicilor s-a vindecat de o boală foarte gravă. Are un real talent de scriitor. Iubirea şi respectul față de toate ființele lăsate de Dumnezeu pe Pământ o ajută să fie înțelegătoare şi tolerantă, chiar şi atunci când are de întâmpinat răutatea şi nerecunoştința unora.

Nina Petre
26 aprilie 2015

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Claudina Sabelli (1898-1947)
- Inedio Radis (1802-1868)
- Gerda Stronde (1713-1786)
- Lirun (1608-1664)

Episodul 1 - CLAUDINA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe CLAUDINA SABELLI, care a trăit între anii 1898-1947. S-a născut în oraşul italian Veneţia. Părinţii ei, Giordano şi Estella, aveau două fete. CLAUDINA era cu 2 ani mai în vârstă decât Marcellina. Familia Sabelli nu era bogată, dar trăia în condiţii decente, părinţii străduindu-se să le asigure celor două fiice necesarul de viaţă şi accesul neîngrădit la studii şi cultură.

Fetele au învăţat bine, urmând cursurile şcolii generale, unde tatăl lor era profesor de Ştiinţele Naturii. Marcellina, dorind să ajungă pictor-decorator, ca mama ei, şi-a continuat studiile la un colegiu de Arte Plastice. Estella executa schiţele pentru decoruri şi costume la Opera din Veneţia.

CLAUDINA ajunsese o elevă pasionată de studiul anatomiei corpului uman, fiind ajutată de tatăl ei să înţeleagă ce scria în tratatele lui. Dorind să ajungă medic, fata s-a deplasat până în Milano împreună cu Giordano, unde s-a înscris la facultatea de Medicină. Avea deja 19 ani. Unchiul Giaccomo, fratele mamei Estella, medic şi profesor universitar în Milano,

şi-a primit nepoata în vila lui, ajutând-o la studii timp de 5 ani, până la absolvirea facultăţii.

Revenită în Veneţia la 24 de ani, în 1922, CLAUDINA şi-a găsit repede un loc de muncă. Medicul Eduardo Vitrangello, un tânăr de 28 ani, s-a grăbit să o angajeze pe CLAUDINA, văzându-i diploma eliberată la facultatea de Medicină din Milano, unde îşi desăvârşise şi el studiile. După 2 ani s-au căsătorit, fiind profund îndrăgostiți unul de celălalt.

Din iubirea lor au rezultat 3 copii. Fata, Minerva, a venit pe lume când mama ei avea 30 de ani. Primul băiat, Luigi, a apărut la 2 ani după surioara lui. Ultimul membru al familiei, Arino, a fost născut de CLAUDINA când avea 36 ani. Timp de 18 ani, cât i-a fost dat să trăiască împreună cu Eduardo, CLAUDINA s-a simțit foarte fericită. El era un soț iubitor, mereu atent cu ea şi copiii. Venea acasă încărcat cu daruri aproape zilnic.

Deşi lucra în cabinetul lui, CLAUDINA nu reuşea să afle de unde proveneau sumele mari de bani încasate de Eduardo în afara taxelor obişnuite de consultație. Cu mare greutate s-a hotărât Eduardo să îi spună că era membru al Partidului Național Fascist (PNF), al cărui preşedinte era Benito Mussolini. Poate că nu ar fi amestecat-o niciodată în activitatea lui politică dacă ea nu i-ar fi cerut cu insistență să îşi justifice plecările grăbite de acasă, spre seară, şi revenirile în miez de noapte sau aproape de ivirea zorilor. CLAUDINA, aflând de la el doar strictul necesr, a înțeles că Eduardo îi trata noaptea pe activiştii fascişti răniți în luptele cu revoluționarii antifascişti. Eduardo era plătit noaptea cu sume de bani care depăşeau cu mult încasările din cabinet. Tot noaptea îi trata la domiciliu pe fruntaşii partidului, care nu voiau să se arate ziua prin cabinetul său.

Cel de-al Doilea Război Mondial, declanşat la 1 septembrie 1939 prin invadarea Poloniei, a cuprins şi Italia. La 10 iunie 1940, Italia a declarat război Marii Britanii şi Franței, după ce nordul țării fusese ocupat de trupele germane. CLAUDINA şi Eduardo şi-au continuat munca de medici, ajutând şi la tratarea răniților din spitale. În anul 1943, regele Victor Emmanuel III a semnat armistițiul cu aliații anglo-americani, a dizolvat regimul fascist şi l-a arestat pe Mussolini. Medicul Eduardo Sabelli a fugit din țară, lăsându-şi familia în Veneţia să se descurce cum se va pricepe. S-a îndreptat, la bordul unui vapor german, spre nordul Africii, fiind debarcat în Egipt. Acolo a murit după câteva luni, bolnav de holeră.

În 1943, la fuga soțului de acasă, CLAUDINA avea 45 de ani. Era sănătoasă, dar după un an de muncă grea, fiind singură în cabinet, oboseala şi grija pentru copii şi soț începuseră să îi şubrezească organismul. Copiii erau minori, aveau nevoie de hrană suficientă, iar alimentele se procurau cu mare greutate. Mama ei, Estella, nemaiavând de lucru la Teatrul de Operă, stătea toată ziua pe la cozi, pentru a le aduce de mâncare.

Războiul a luat sfârşit în 1945, dar Eduardo nu s-a întors acasă. Foştii camarazi din Egipt îi pierduseră urma. Din ce în ce mai slăbită şi disperată, CLAUDINA s-a îmbolnăvit de tuberculoză. În câteva luni, boala i-a scurtat viaţa. Era în 1947, pe vreme de libertate, dar CLAUDINEI nu i-a mai fost dat să trăiască. Slăbise la greutatea unui copil de 15 ani, sicriul fiind mic şi uşor.

Minerva, la 19 ani, Luigi, la 17 ani, şi Arino, la 13 ani, şi-au condus mama pe ultimul drum. Despre tatăl lor nu au mai aflat nimic, niciodată. Ajutați de bunicii Giordano şi Estella, cei trei orfani au terminat liceul, iar după aceea au mai învățat câte ceva, în timp ce munceau la diverşi patroni. Minerva s-a calificat ca soră medicală. Luigi a devenit decorator de case, iar Arino s-a inițiat în comerțul cu produse chimice.

Nina Petre
21 februarie 2015

COMENTARIUL CLAUDINEI

„Acum înțeleg. Organismul a acumulat de toate, inclusiv țesut adipos în exces, ca să se ferească de moarte, având în vedere viaţa şi moartea anterioară, când am văzut şi am trăit în sărăcie şi foame, deşi eram medic.

Înțeleg că am fost medic internist. Sau am aplicat şi tratamente naturiste, de vindecare suflet, minte... Deoarece, când le-am redescoperit, mi se păreau cunoscute. Acum este important de văzut cine este acel Eduardo, dacă am fost împreună şi în viaţa asta... sau nu...?

Deasemeni, important de ştiut că eu am o pată pe plămân, ca de tuberculoză, deşi în viaţa asta nu am avut aşa ceva. Mi-au găsit la CT, RMN. Acum se explică.

Îmi doresc să trăiesc, sunt veselă, mă rog la Dumnezeu să pot să ajut cât mai multă lume, să gândesc pozitiv, să iubesc pe toți, să transmit iubire.

Eu mă identific cu Claudina. Am muncit şi eu ff mult. Am avut mereu o relație specială cu El, Dumnezeul nostru şi Măicuța noastră. Mergeam pe stradă şi vorbeam cu Ei.

Am iubit de când mă ştiu copii, şi mai ales pe cei de liceu. Acum ştiu de ce. Am avut perioade când aveam şi 5 servicii. Am suferit mult din cauza pierderii părinților mei dragi, de tineri. Am trecut prin multe. Am simțit mereu că am cunoştințe de medicină, puteam da sfaturi, simțeam că o voce lăuntrică mă sfătuieşte. Dar am încredere mare în produsele naturiste... şi în medicina dacică de vindecare a sufletului, minții şi apoi a corpului fizic...”

Claudina
21, 27 februarie 2015
Constanța

Episodul 2 - INEDIO

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe INEDIO RADIS. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1802-1868. INEDIO s-a născut în localitatea portuară Chincha Alta, situată pe ţărmul Oceanului Pacific, la sud de Lima, în ţara numită la acea vreme Viceregatul Peru.

Tatăl lui INEDIO, Tico, provenea din părinţi imigranţi spanioli şi se ocupa cu transportul unor mărfuri de strictă necesitate în zonele montane din est. Nevasta lui, Ugde, indiancă de etnie chincha (populaţie care păstra totemul jaguarului), cunoştea limbajul quechua, folosit de tribul părinţilor ei. Tico, negustor ambulant în vârstă de 18 ani, o adusese pe Ugde tocmai din creierii munţilor sălbatici, fata având pe atunci doar 14 ani.

Nevastă harnică şi iubitoare, Ugde născuse 12 copii. Doar doi dintre ei, băieţi, depăşiseră vârsta de 10 ani. Ceilalţi decedaseră din cauza unor epidemii, în mare parte aduse de marinarii spanioli. INEDIO, fiul cel mare, avea cu 6 ani mai mult decât fratele sau Achio.

De cum s-au simţit în stare să urce pe abrupţii versanţi montani, Tico i-a luat cu el, învăţându-i să practice comerţul ambulant cu membrii triburilor izolate la mari înălţimi. INEDIO s-a dedicat acestei forme de comerţ, fiindcă iubea munţii şi pe locuitorii lor, oameni greu încercaţi de asprimea vieţii. Achio a preferat comerţul naval, plecând de acasă la 16 ani, ca marinar pe o corabie spaniolă.

Tinereţea lui INEDIO a fost puternic influenţată de idealul patriotic al poporului peruan şi de luptele grele care au condus la înlăturarea dominaţiei spaniole. Cunoştea bine limba spaniolă, anii de studii elementare fiind urmaţi la o şcoală patronată de Misiunea Spaniolă din oraş. Datorită mamei Ugde, reuşise să înveţe dialectele quechua şi aymara, vorbite de locuitorii munţilor. Posibilitatea comunicării directe cu sătenii din zonele montane i-a permis lui INEDIO practicarea unor relaţii comerciale eficiente cu aceştia de la vârsta de 15 ani, alături de tatăl său.

Zonele montane, izolate de agitaţia oraşelor de pe ţărmul oceanului, deveniseră încă de la sfârşitul secolului anterior adevărate refugii pentru revoluţionarii care luptau pentru independenţă. În 1821, când INEDIO avea 19 ani, generalul argentinian Jose de San Martin a eliberat Peru de sub ocupaţia spaniolă, după lupte grele în Munţii Anzi. În acelaşi an, generalul San Martin a proclamat la Lima independenţa statului Peru faţă de Spania. A urmat un crâncen război de independenţă dus împotriva Spaniei între anii 1822-1825, încheiat cu victoria de la Ayacucho (1824). INEDIO, ca negustor ambulant, le-a dat un ajutor eficient trupelor combatante peruane, furnizându-le haine şi alimente, până când valea fluviului San Juan a fost complet eliberată.

În 1825, după victoria finală, INEDIO s-a căsătorit cu Pauletta Denuces, o fată de 17 ani, fiica unui marinar de origine spaniolă, ce fusese ucis de un combatant peruan. Pauletta, rămasă doar cu mama ei, s-a

bucurat la cererea în căsătorie a curajosului INEDIO, acceptând-o imediat. Din iubirea lor au rezultat 3 băieţi. Adriano, fiul cel mare, născut de mama lui la 19 ani, era cu 5 ani mai în vârstă decât Tirenius. Nasro, ultimul născut, avea cu 3 ani mai puţin decât Tirenius.

Băieţii au reuşit să supravieţuiască, semănând bine cu tatăl lor la rezistenţa fizică şi buna dezvoltare a trupului. INEDIO a avut grijă să îi ducă pe cărări de munte, unde aerul curat le-a fortificat organismul. Cu toţii au continuat activitatea comercială a tatălui, formând un adevărat clan de negustori abili şi neînfricaţi.

După ce şi-a căsătorit şi cel de-al treilea fiu, INEDIO a renunţat la drumurile montane. Trupul său, obosit de numeroşii ani în care se zbuciumase pentru a-şi întreţine familia şi a pune ceva bani deoparte pentru viitorul copiilor, devenea din ce în ce mai suferind. La 66 de ani abia dacă mai reuşea să iasă la plimbare prin oraş. Avea mulţi prieteni şi îi era dor de întâlnirile lor săptămânale, pe terasa cârciumii aflate în posesia fiului cel mare.

O boală misterioasă îl măcina pe INEDIO, medicii şi vracii nereuşind să îl vindece. Doi vraci sosiţi de la munte îi spuseseră că zeii „muntelui blestemat" se supăraseră pe el pentru că umblase pe cărări considerate de munteni demne de a fi ocolite. După mulţi ani, exploratori sosiţi de departe au identificat existenţa unor zăcăminte radioactive în zona fluviului San Juan. Boala sărmanului INEDIO a primit mai târziu numele de leucemie.

Omul s-a stins în zori de zi, trupul său, devenit aproape un schelet, rămânând fără suflul vieţii. Pauletta, soţia credincioasă care l-a iubit şi l-a venerat ca pe un adevărat zeu, a mai trăit câteva luni. Dorinţa aprigă de a-şi revedea soţul i-a scurtat zilele.

Nina Petre
17 martie 2015

COMENTARIUL CLAUDINEI

„Să ştii că m-am simţit mereu atrasă de Peru. La facultate am avut o prietenă din Peru şi eram fascinată de ceea ce îmi spunea despre această ţară. Eram prietene bune. Îmi plăceau dansurile lor, chiar mă descurcam bine să dansez. Apoi mi-au plăcut telenovelele... sud americane, şi cele peruane. Eram fascinată. Şi când îmi povestea soţul de America de sud... Şi el este îndrăgostit de America de sud. Poate că şi plăcerea de a sta prin magazine, de a cumpăra, o am tot de atunci. Sau din alte vieţi. Îmi plac mâncărurile picante, tradiţiile incaşe, filmele cu INDIENI..."

Claudina
17 martie 2015
Constanţa

Episodul 3 - GERDA

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe austriaca GERDA STRONDE. Ea s-a născut în oraşul Viena şi a trăit între anii 1713-1786. Părinţii ei, Rudolf şi Erine, aveau două fete. GERDA era cu 2 ani mai în vârstă decât Paula. Veniturile de notar obţinute de Rudolf în cabinetul său îi asigurau un trai îmbelşugat împreună cu familia lui.

Fetele au studiat acasă cu profesoare vieneze şi franceze. Pe GERDA au măritat-o părinţii la 16 ani cu baronul cavaler Christian Heydeke. Tânărul avea 25 de ani şi o frumoasă carieră militară. Tânără şi neştiutoare într-ale iubirii, GERDA s-a supus voinţei părinţilor şi a soţului, devenind o soţie demnă de poziţia ei în înalta societate vieneză. La 22 de ani, în 1735, l-a născut pe micuţul Norman, unicul copil, pentru binele căruia părinţii ar fi fost în stare de orice sacrificiu.

Cariera strălucită de militar a lui Christian l-a propulsat spre funcţii deosebite, asigurându-i GERDEI o poziţie de înaltă doamnă la curtea reginei Maria Tereza (Theresia).

La data naşterii GERDEI şi încă 27 de ani după aceea, pe tronul Austriei a domnit Carol VI (1711-1740), rege al Ungariei, rege de Napoli, duce de Milano, duce de Mantova, rege al Boemiei şi al Siciliei, duce de Parma-Piacenza şi împărat din anul 1711. În anul naşterii eroinei noastre (1713), împăratul Carol VI a elaborat Pragamatica Sancţiune, act istoric având drept scop anularea legii salice (lege ce rezervă dreptul la coroană numai moştenitorilor masculini). Pragmatica Sancţiune urma să îi asigure tronul fiicei mai mari, Maria Tereza. În 1740, la moartea lui Carol VI, refuzul Franţei, Prusiei şi Spaniei de a o recunoaşte pe Maria Tereza ca împărăteasă a determinat începerea războiului de succesiune austriacă. Prin Pacea de la Aachen s-a decis încheierea războiului şi recunoaşterea coroanei imperiale Mariei Tereza.

Domnia acesteia, între anii 1740-1780, i-a promovat pe soţii Heydeke şi pe fiul lor, Norman, în anturajul împărătesei şi al ministrului fidel al acesteia, Wenzel Anton von Kaunitz-Rietberg. La 42 de ani, în 1746, Christian a fost numit membru în Comisariatul General de Război. După 8 ani, în 1754, a intrat în Cancelaria Curţii şi a Statului. Norman, ajuns ofiţer de elită al armatei imperiale, la fel ca tatăl său, s-a distins prin numeroase fapte de vitejie în cadrul Războiului de 7 ani împotriva Prusiei (1756-1763). După finalul războiului, Norman a primit-o drept soţie pe fiica unui ofiţer superior, care i-a dăruit 3 copii.

Timp de 40 de ani, cât a durat domnia Mariei Tereza, viaţa GERDEI Heydeke a fost divizată între obligaţiile faţă de propria familie şi cele de înaltă onoare, ca prietenă şi însoţitoare a stăpânei sale. Maria Tereza de Habsburg, ca regină a Ungariei şi Boemiei, împărăteasă a Sfântului Imperiu Roman, s-a bazat pe colaboratori abili şi fideli. Prin reformele introduse de ea, a pus bazele unui stat modern, birocratic şi centralizat, fără privilegii nobiliare, dar deschis noii clase a burgheziei.

Norman, fiul GERDEI, şi-a urmat studiile în cadrul Academiei Militare de la Wienner-Neustadt, instituţie superioară ce fusese înfiinţată de Maria Tereza.

Sfaturile de taină ale împărătesei cu doamna de onoare GERDA Heydeke vizau nu numai creşterea şi educarea celor 16 copii ai Mariei Tereza, dar şi luarea unor decizii importante pentru modernizarea Statului şi a societăţii austriece. La fel ca stăpâna sa, GERDA dispreţuia parazitismul clerului şi nu agrea activitatea ordinului iezuiţilor. Dorea introducerea obligativităţii şcolii, uniformitatea programelor şcolare şi intensificarea controlului didactic. Poporul austriac avea nevoie de instruire.

Ca orice mare doamnă din anturajul împărătesei, GERDA participa la numeroase acţiuni de binefacere, având sub protecţia ei azilele de copii din oraş, plus câteva biserici de la ţară. Mare iubitoare de copii, şi-ar fi dorit să aibă cel puţin 10 urmaşi, dar trupul său firav abia suportase naşterea lui Norman. Dragostea ei maternă s-a răsfrânt asupra copiilor bolnavi şi orfani, mai ales după ce Norman a devenit o persoană adultă. Pentru nepoţi a fost o bunică minunată, străduindu-se să le aducă multă bucurie în casă şi în suflete.

Inima ei, prea iubitoare şi impresionabilă, a suferit cumplit în perioadele de campanii militare, când nu primea veşti despre soarta soţului şi a fiului. Suferinţele îndelungate, prea puţin mărturisite celor din jur, şi-au pus amprenta nefastă asupra activităţii cardiace. După ce a împlinit 70 de ani, GERDA s-a retras în somptuoasa vilă din munţi, nemaiputând să îşi îndeplinească îndatoririle sociale. Christian, soţul credincios, a cărui vârstă înaintată îl obliga la odihnă, i-a stat alături până în ultima clipă a vieţii. La 73 de ani, inima GERDEI şi-a încetat activitatea. Amintirea minunatei femei a dăinuit multă vreme după moartea sa.

Nina Petre
15 aprilie 2015

COMENTARIUL CLAUDINEI

„Sunt multe lucruri cu care mă identific. În primul rând, limba germană. Eu am intrat la liceul de turism şi, deşi aveam medie pentru clasa de engleză, am optat pentru germană, pe care am făcut-o şi la facultate. Am apreciat mereu spiritul şi justeţea germană, prusacă, am încercat şi eu să fiu aşa, să mă lupt cu mine, să duc la bun sfârşit ceea ce am început. Apoi, când am fost la Viena pentru prima dată, acum 4 ani, aveam impresia că mai fusesem, mă vedeam cu rochii cu crinolină, umblând cu caleaşca, sau pe scările teatrului vienez, operei. Cred că era ceva în subconştientul meu care îmi aducea aminte de acest episod. Şi domnia Mariei Antoaneta m-a fascinat când am văzut muzeele din Viena. Prinţesa Sisi este favorita mea...

Şi în viaţa asta mi-a plăcut să ajut copii şi oameni cu dizabilităţi. Probabil că aşa este sufletul meu. Fata mea chiar îmi spune: „*Mamă, tu eşti în stare să dai şi casa să ajuţi*”.

Îmi place Viena, dar şi soţului meu îi place. Am mai avut un deja-vu şi la Roma, când am fost, dar şi în Franţa, Paris şi Rouen.

Am o datorie de împlinit, să lupt pentru redescoperirea spiritului dacic, zamolxian. Mi s-a spus că am fost Mare preotească dacă, trimisă pentru redeşteptarea văpăii dacice. Probabil că sufletul meu a avut multe reîncarnări şi probabil că este de mult pe Pământ, poate din vremea atlanţilor. Dumnezeu ştie... Îi mulţumesc lui Dumnezeu că, prin reîncarnările pe care le-am avut, am reuşit să ajut oamenii, să fac bine semenilor mei, să educ şi să las în urmă vlăstare roditoare. Eu am făcut, şi în această viaţă, tot ceea ce am făcut, din suflet, cu suflet. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu.

În tablou, figura Mariei Antoaneta mi se părea cunoscută, familiară.

Şi în viaţa asta mă omoară nedreptatea şi am luptat pentru drepturile femeilor. Asta sunt sau am fost... mai războinică... şi am avut şi ceva probleme cu inima.

Observ că în toate încarnările am fost slabă. Poate şi acum o să fiu cum trebuie, dar important e să fiu sănătoasă.”

Claudina
15 aprilie 2015
Constanţa

Episodul 4 - LIRUN

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe indianca LIRUN. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1608-1664 (secolul 17). S-a născut în străvechiul oraş Nagpur, situat în zona centrală a Indiei. Părinţii ei, Kradish (tatăl) şi Urhi (mama), au avut 7 copii, rămânând doar cu 3 fete: LIRUN, Nyame, Dunun. Ceilalţi 4 copii s-au stins la vârste mici, din cauza unor epidemii frecvente în oraş. LIRUN era mai mare cu 5 ani decât Nyame. Dunun era mai tânără cu 4 ani decât sora mijlocie. Înţeleptul Kradish, preot brahman, trăia cu familia lui într-o atmosferă marcată de o profundă credinţă religioasă.

În perioada vieţii eroinei noastre, În India domnea Imperiul Marilor Moghuli. Întemeiat în anul 1526, acest imperiu a rezistat până în 1858. Împăraţii Moghuli au unificat cea mai mare parte a teritoriului Indiei. Au islamizat forţat populaţia, persecutând religia hindusă. Suveranii Moghuli care au condus India de-a lungul vieţii lui LIRUN au fost: 1) Nur ad-din Jahangir (1605-1627); 2) Dawar Bakhsh (1627-1628); 3) Khurran Shihab ad-din Muhammad (Shah Jahan I) (1628-1657); 4) Murad Bakhsh (1657) - în Gujarat; 5) Shah Suja (1657) – în Bengal; 6) Muhyi ad-din Muhammad Aurangzeb (Alamgir I) (1658-1707). Apogeul Imperiului Moghul a avut loc în timpul domniei lui Shah Jahan I (1628-1657).

Domnia lui Aurangzeb (1658-1707) s-a remarcat prin tensiuni şi revolte între diferitele comunităţi religioase.

Brahmanul Kradish, tatăl lui LIRUN, a refuzat să treacă la islamism, atrăgându-şi astfel dispreţul şi persecuţia reprezentanţilor casei imperiale. Om înzestrat cu o moralitate ireproşabilă şi o inteligenţă sclipitoare, Kradish s-a mulţumit cu faptul că a fost lăsat în pace să slujească mai departe în templul său hindus, să le transmită discipolilor săi învăţăturile Veda. Credincioşii hinduşi îl înconjurau cu cel mai înalt respect. Deşi avea voie să primească orice fel de daruri (imobile, moşii), el se mulţumea doar cu cele care asigurau hrana şi îmbrăcămintea familei sale. Pe donatori îi binecuvânta îndelung. Se ruga pentru ei să le fie iertate păcatele în decursul vieţilor viitoare. Le-a obişnuit şi pe fiicele sale să ducă o viaţă modestă şi pioasă.

Casa lui, simplă ca structură, avea un singur etaj şi puţine odăi. Mobilierul era modest, cuprinzând doar piesele absolut necesare traiului zilnic. Alimentaţia familiei excludea consumul de carne. Urhi, nevasta lui Kradish, îşi păstrase zestrea primită de la părinţi, dorind să le-o împartă celor 3 fiice. De la mama lor fetele au învăţat să conducă treburile casei, să se poarte onorabil în familie şi în societate, arătând astfel că sunt demne de respectul tuturor. Împlinind 8 ani, fiecare dintre ele s-a supus iniţierii solemne care le-a consacrat intrarea în societate.

La 15 ani, LIRUN i-a fost dată de soţie învăţatului Dannir, un bărbat în vârstă de 29 ani, profesor la şcoala patronată de templul în care slujea Kradish. El fusese educat şi instruit într-o mânăstire hindusă. Devenind un foarte bun iniţiat în literatură şi filosofie, a fost angajat de Kradish în şcoala templului. Cunoscându-l foarte bine, înţeleptul şi l-a luat drept ginere.

În noua familie, LIRUN s-a bucurat de acelaşi respect şi iubire ca mama ei. Dannir era un soţ corect, fidel şi dornic să aibă o familie minunată, asemenea socrului său. Părinţii lui muriseră din cauza unei epidemii, pe vremea când el se afla în mânăstire. LIRUN i-a dăruit 5 copii. Primul născut, un băieţel, a murit la câteva zile după naştere. LIRUN avea aproape 18 ani când i-a dat naştere micuţei Nujad. Aceasta le-a adus norocul în casă, fiindcă supravieţuise tuturor bolilor, la fel ca următorii copii ai familiei. Fetiţa avea 3 ani când mama i-a adus o surioară: Ridka. Băieţii au sosit mai târziu. Ordun s-a născut când Ridka avea 5 anişori. După 6 ani de la apariţia lui, familia s-a întregit cu simpaticul Ramanda.

Băieţelul împlinise 3 ani, când tatăl său a intrat într-o perioadă de mari schimbări profesionale. Unchiul lui Dannir, luptătorul Randughar, ajuns comandant militar al întregii regiuni, i-a propus acestuia promovarea într-un post de funcţionar superior în Administraţia imperială. Dornic de a face avere, gândindu-se intens la viitorul familiei sale, Dannir ar fi acceptat înalta funcţie, dar ezita în privinţa schimbării religiei. Atât împăratul recent ajuns la domnie, Shah Jahan I, cât şi toţi subordonaţii lui erau botezaţi în religia islamică. Discutând îndelung cu

LIRUN, în care avea o încredere deplină, Dannir a ales cea mai raţională cale: trecerea la islamism, cu excepţia soţiei şi copiilor lui. Aflându-se în preajma unui conflict major între părinţii ei şi propriul soţ, LIRUN şi-a început activitatea de mediator, dorind cu ardoare să fie pace tot timpul şi, mai ales, respect şi iubire între cei dragi, aşa cum văzuse în casa părintească.

Femeie cultă şi inteligentă, instruită în copilărie de profesori aduşi acasă, la care s-au adăugat lecţiile de studiere a Vedelor cu tatăl ei, LIRUN a avut îngăduinţa soţului de a cerceta mai departe, în mare tihnă, cele 4 adevăruri budiste asupra suferinţei: naşterea, boala, bătrâneţea, supărările omului. LIRUN era preocupată de cercetarea cauzelor suferinţei, acestea fiind: dorinţa de a renaşte într-o altă viaţă, pasiunile, dorinţa de plăceri şi de bogăţie. Necesitatea de a suprima suferinţele presupunea renunţarea la aceste cauze prin detaşarea de ambiţii deşarte. Căile de urmat pentru a se ajunge la înlăturarea suferinţei erau în număr de 8: dreptatea, credinţa, hotărârea, cugetarea, cuvântul, efortul faptei, al comportării şi al meditaţiei. Practicantului budist i se cerea respectarea a 5 norme morale: să nu ucidă nicio vieţuitoare, să nu ia ce nu i se oferea, să nu mintă, să nu bea lichide fermentate şi să nu contravină regulilor castităţii. Religia budistă promova stăpânirea de sine, învingerea urii prin iubire, blândeţea şi compasiunea. Îi învăţa pe adepţi că în viaţă binele şi nenorocirile reprezentau fructul propriei comportări a omului. Mântuirea putea veni doar pe calea renunţării la dorinţe deşarte şi pe calea unei conduite morale cât mai corecte.

După ce copiii au crescut, plecând la casele lor, LIRUN şi-a îngăduit să studieze şi religia islamică, ajutată fiind de soţul ei. Spre mulţumirea sa, religiile aveau multe învăţături asemănătoare. LIRUN putea fi pe deplin mulţumită de Dannir, soţul şi stăpânul ei, bărbatul care o transformase într-o soţie şi mamă apropiată de perfecţiune. Nujad şi Ridka s-au convertit la islamism de dragul soţilor, aşa cum făcuse şi mama lor în tinereţe. Ordun şi Ramanda, înclinaţi spre negustorie, şi-au păstrat religia hindusă.

LIRUN a trăit doar 56 de ani. Decesul timpuriu a survenit din cauza singurătăţii şi a grijii pentru sănătatea lui Dannir. La 70 de ani, bărbatul era mereu activ, funcţia lui de consilier zonal obligându-l să lipsească de acasă multe zile şi nopţi. Inima lui LIRUN şi-a oprit pulsaţiile într-o dimineaţă, când femeia s-a trezit tot singură, deşi îl aşteptase pe Dannir până aproape de ziuă. Se stinsese în linişte, cu chipul senin al omului mulţumit de viaţa lui.

Nina Petre
11 mai 2015

COMENTARIUL CLAUDINEI

„Da, cred că am multe din trăsăturile minunatei Lirun. Şi eu am ajuns la concluzia că Biblia noastră are mult din Coran şi sunt convinsă că şi din credinţa hindusă... şi toate se trag de la religia veche hiperboreană, atlantă. Am studiat şi eu puţin Coranul. Aşa că, există un singur Dumnezeu şi mai multe credinţe... care au drept scop scindarea...

În ceea ce priveşte credinţele care i-au călăuzit viaţa ancestralei Lirun, dreptatea, credinţa, hotărârea, cugetarea, cuvântul, efortul faptei, al comportării şi al meditaţiei, pot spune că şi în viaţa mea actuală au fost nestematele care mi-au luminat viaţa şi propriile credinţe. Când am uitat de unele şi am muncit peste puteri, pentru a face să fie bine la locul de muncă, să-mi ajut colegii şi elevii, să mă zbat în actuala conjunctură, să fie mulţumiţi alţii, m-am îmbolnăvit: stres, lipsă de odihnă.

Pot spune că nu am urât nici chiar pe cei care mi-au făcut rău, dar gândurile negre m-au stăpânit, e adevărat... Mulţumesc lui Dumnezeu pentru boală, că am revenit la sentimentele lui LIRUN. Şi eu am probleme cu inima, am remarcat că şi a 3-a ancestrală a avut probleme cu inima... deci inimoasă am fost mai mereu.

Şi soţul meu este un om corect, cinstit şi devotat familiei... Am fost alături de el, în spatele lui mereu şi l-am sprijinit în viaţă... dar şi el a fost alături de mine. Şi minciuna am urât-o şi o urăsc...

Iar cultura indiană m-a fascinat mereu: cultura, limba, obiceiurile, peisajele. Oamenii acolo sunt mulţumiţi cu ce au, sunt fericiţi că se au unii pe alţii şi se ajută, mult mai mult ca alte popoare... Îţi mulţumesc, Lirun, că ai fost ancestrala mea, care m-ai ghidat şi în această viaţă!

Pot să-ți spun că de mică am fost atrasă de muzica indiană, de filmele indiene, şi acum mă uit cu plăcere la ele... Mă vedeam indiancă şi pot să-ți spun că dansam minunat, de mică, pe muzica indiană. Aveam 4-7 ani când dansam. Mai mare fiind, dansam mai bine. Îmi plăcea când eram mică să mă înfăşor cu voaluri şi chiar cântam cântecele Narghitei. Mi se părea o limbă cunoscută, cu muzicalitate. Când eram în şcoala generală, obişnuiam să-mi fac, cu creionul dermatograf, o aluniță în frunte, ca în filmele indiene... sau la ochi, alungiri. Eram machiată ca o indiancă, cu cozi la ochi - aveam 18 ani şi dansam foarte, foarte bine pe muzică indiană.

Indienii au o evoluţie spirituală aparte... poate că şi de acolo, dar şi de la daci, mi s-a impregnat în suflet faptul că sufletul se reîncarnează. Şi am multe amulete indiene, chinezeşti... Sunt înnebunită după bijou-uri, mai ales cercei care atârnă, brăţări, dar îmi plac şi rochiile indiene. Deci, tot ce se poate ca, la mine, al 3-lea ochi să se fi trezit. Şi amintirile, şi plăcerile din vieţile trecute să mă fi marcat în această viaţă!”

Claudina
11 mai 2015
Constanţa

CORBEC

Prezentare

CORBEC este un domn în vârstă, plin de inteligență şi înțelepciune. A ales să meargă pe calea spirituală înainte de 1990, dorind să se vindece de câteva boli grave. În jurul anului 2000 s-a folosit de spiritism pentru a-şi completa cunoaşterea în domeniul viselor. S-a bazat şi pe cunoaşterea obținută prin trezirea lui Kundalini. A interpretat peste o mie de vise. A scris numeroase poezii şi un roman. De câțiva ani se simte sănătos, mai sănătos decât majoritatea bărbaților de vârsta sa. Se energizează cu Reiki, are o alimentație mai mult vegetală. În momentele de relaxare îşi aminteşte aspecte din viețile anterioare ale spiritului său.

Nina Petre
1 noiembrie 2014

CORBEC îşi relatează visele premonitorii

Un vis avut pe la jumătatea lui februarie a.c. Premoniția s-a adeverit, a căzut în vară avionul „malaezian”:

La orizont, spre nord-est în vis (Bucovina, Regiunea Cernăuţi) văd explozia unui avion în aer, apoi câteva flashuri. Îi atrag atenţia omului de lângă mine că a explodat un avion în aer deasupra Ukrainei şi că urmează să cadă pe undeva în faţa noastră. Dar avionul avariat continua să zboare razant cu pământul, venind în întâmpinarea noastră şi trecând peste noi cu mari flăcări, însă nu însoţit de zgomot infernal cum m-aş fi asteptat. A căzut mult în urma noastră şi, în vis, chiar am zis pe unde ar fi căzut în România. Se uita la mine şi mă întreba cum de mi-am stăpânit emoţia că va exploda deasupra noastră.

15 feb 2014

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Krindt Rikvin (1894-1940)
- Raudek (1802-1876)
- Silvanna (1726-1784)

- Timuk (1614-1680)
- Roland Slewig (1542-1591)
- Nakti (1416-1495)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Tiberius Vidacello (1338-1375)
- Kenoch (1241-1296)
- Chen Dai (1116-1177)
- Dagdir (1036-1094)
- Yssarem (916-947)

Episodul 7 - TIBERIUS

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe TIBERIUS VIDACELLO. El s-a născut în oraşul Sevilla, localitate ce aparţinea Regatului de Castilia. Acum, Sevilla se află în sudul Regatului Spaniei. Viaţa lui TIBERIUS s-a desfăşurat între anii 1338-1375 (secolul 14).

Părinţii lui, Aurelian şi Anamaria, îşi părăsiseră oraşul natal, Verona, înainte de naşterea lui TIBERIUS, dorind să facă avere din comerţul cu cereale. După stabilirea în Sevilla, Anamaria l-a născut pe TIBERIUS. Băiatul avea 6 ani când mama i-a dăruit un frate mai mic, pe Antonio.

În anul 1348, când TIBERIUS avea 10 ani, în Europa se răspândise epidemia de ciumă neagră. Familia Vidacello a scăpat cu viaţă, deoarece se refugiase la ţară, spre nord, unde ferma unor prieteni rămăsese necontaminată. După 2 ani, în 1350, părinţii lui Aurelian, stabiliţi în Genova, şi-au anunţat fiul că i-au lăsat prin testament întreaga lor avere şi îl imploră să vină mai aproape de ei. Aurelian, care nu făcuse avere în Sevilla, s-a grăbit să se repatrieze.

Ajunşi cu toţii în Genova, şi-au luat în primire două case mari, iar Aurelian a devenit posesorul unei moşii bogate în nordul provinciei Liguria.

Oraşul Genova devenise în secolul 11 o comună liberă, centrul republicii cu acelaşi nume, situată în nord-vestul peninsulei italice. Prin dezvoltarea sa economică şi comercială, Genova devenise unul dintre principalii intermediari în comerţul dintre Orient şi Occident. În secolele următoare, politica externă a Genovei a fost dominată de concurenţa şi lupta cu statele rivale Pisa şi Veneţia, asigurându-şi importante puncte de sprijin în Asia Mică, Marea Neagră, Marea Tireniană, Corsica, Sardinia,

Crimeea. În prima jumătate a secolului 14, Genova deținea monopolul în comerţul cu lumea rusă şi turco-mongolă.

Urmând exemplul Veneției, în Genova s-a înființat funcția supremă a dogelui în anul 1339. La sosirea familiei Vidacello în Genova, dogele care tocmai îşi intrase în atribuţii se numea Giovanni di Buonagiunta. În anul 1353 a fost înlocuit de marchizul Guglielmo Palavicino până în 1355. La conducerea Genovei a urmat Gaspare Visconti (1355-1356). Dogele Simone Boccanegra s-a aflat în funcție din 1356 până în 1363. Între anii 1363 şi 1370 şi-a exercitat puterea dogele Gabriele Adorno di Daniele. Ultimul doge din perioada vieții eroului nostru a fost Domenico di Rolando Campofregoso (1370-1378).

Tânărul TIBERIUS Vidacello şi-a satisfăcut stagiul militar de la 17 până la 24 de ani. În 1362, când încă nu împlinise 25 de ani, a cumpărat o corabie, la bordul căreia şi-a început activitatea de comerţ naval.

După 3 ani, fiind deja un bărbat foarte bogat, şi-a permis să o ceară în căsătorie pe femeia care îi cucerise inima. Contesa Cirena di Valio avea 30 de ani. În urmă cu un an rămăsese văduvă. Bătrânul ei soţ trecuse la cele veşnice, lăsând-o cu doi copii micuți şi o avere imensă. Negustorul TIBERIUS o cunoştea de câțiva ani, de la balurile filantropice organizate de municipalitatea Genovei. Tânărul TIBERIUS aşteptase cu răbdare să treacă anul de doliu, apoi a cerut-o în căsătorie.

Fiind acceptat, s-a mutat în palatul soției, unde trăiau şi cei doi copii rămaşi orfani de tată. Minerva împlinise 4 ani, iar Leonardo, frățiorul ei, avea 3 ani. Era în anul 1365. După aproape 4 ani de la cununie, Cirena i-a dat viață Teodorei. Fetița avea 3 anişori, când mama i l-a dăruit pe frățiorul Augustus. Cirena, ajutată de părinții ei şi de numeroşii servitori, şi-a crescut cei 4 copii mai mult în lipsa lui TIBERIUS.

Acesta, devenit conte prin bunăvoința soției lui, îşi continua drumurile pe mare, gândindu-se mereu la averea ce le trebuia asigurată celor 4 urmaşi. Între timp îşi mai cumpărase două corăbii, ele navigând în convoi, de teama piraților care apăreau ca din senin. Navele lui TIBERIUS aduceau lână din Anglia şi bumbac de proveniență siriană, mărfuri mult cerute de țesătoriile genoveze.

Cirena, femeie greu încercată de durere prin decesul primului soţ, a mai suportat o lovitură crâncenă. La 10 ani după căsătoria cu TIBERIUS, l-a pierdut şi pe acesta. Corabia pe care călătorea TIBERIUS a fost lovită, prădată şi scufundată de pirați nord-africani în Marea Mediterană. Întregul echipaj şi-a găsit sfârşitul în adâncul apei. Vestea scufundării vasului şi a dispariției soțului a aruncat-o pe Cirena într-o depresie severă, soră cu moartea. Cele două bunici ale copiilor s-au mutat în palatul Cirenei, pentru a-şi salva nepoții. Minerva avea 14 ani, Leonardo, 13, Teodora, 6, iar Augustus, doar 3. Iubirea copiilor şi sprijinul sufletesc al celor două femei în vârstă i-au salvat viața Cirenei. De câteva ori o descoperiseră când se pregătea de sinucidere.

TIBERIUS fusese ucis de pirați, la doar două zile după ce îşi sărbătorise aniversarea a 37 de ani ai vieții, împreună cu toți camarazii

de pe vas. Lăsase în urma lui o avere imensă, o nevastă distrusă de durere, 4 copii orfani şi un bun renume, de cetăţean de onoare al oraşului Genova.

Nina Petre
5 martie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Cu cât este mai departe în timp încarnarea mea, amintirile îmi vin tot mai difuze. La o analiză mai profundă, mai descopăr fragmente de lecţii pe care trebuie să le asimilez în prezent.

La naştere, moaşa şi o ursitoare au sfătuit-o pe mama să mă ferească de apă mare, fiindcă încercarea vieţii mele este legată de apă. Copilăria mi-am petrecut-o pe valea Ozanei. În vremea de atunci râul avea un debit mult mai mare ca în prezent, cu bulboane albastre şi adânci. Da botezul apei l-am făcut la şase ani, în primăvară, la dezgheţ, când pârâul ce traversa cătunul venise tumultuos, cu copaci, cioate, bucăţi de case. Eram pe mal şi priveam împreună cu adulţii torentul dezlănţuit. Malul s-a rupt şi apa m-a băgat în afund. Valurile mari mă scoteau la suprafaţă pentru câteva fracţiuni de secundă. În aval, la vreo sută de metri, câţiva oameni agăţau butuci, scândură şi le trăgeau la mal. Au auzit gălăgie şi au fost atenţi când am ajuns în dreptul lor. Dar a fost un miracol că m-au agăţat şi scos la mal cu cangea. Eram îmbrăcat într-un surtuc gros şi apa şiroia din el. Mă revăd trecând prin grupul de săteni, care îmi făceau loc cu respect. În şocul căderii mi-au fost blocate căile respiratorii şi nu am inhalat sau înghiţit nicio picătură de apă. Ajuns acasă, mama mă primise îngrozită de păţania mea, dar cu înţelegere.

Apoi, în vară, am trecut gardul grădinii şi am păşit pe prundul marii provocări. Băieţii mai mari mă luau de mâini şi picioare şi mă aruncau în apă cea mai adâncă. Dacă întârziam să ies din apă, săreau după mine. Aşa am învăţat să înot. Apa adâncă era o binefacere pentru mine, învăţasem jocuri, trucuri şi întârziam să ies din apă.

Vara, în adolescenţă, mergeam să înot pe Lacul Bicaz, mă duceam în larg şi nu mi se părea periculos. Apoi am cunoscut fluviul Dunărea la Tulcea, am vrut să intru să înot în flux, dar colegii nu m-au lăsat, ştiind că sunt muntean. Am cunoscut marea mai târziu şi am înotat în larg, m-am întâlnit cu delfini.

M-am lecuit de mare, m-a prins odată o furtună în larg, departe de geamandură, şi nu mai puteam să mă întorc. Valurile mă duceau în larg şi am înotat pe sub apă, fără să mă pierd cu firea, ori să-mi fie frică, fiind concentrat pe ritmicitatea muşchilor, am revenit la ţărm, departe de locul meu de plajă. Am făcut un efort cum nu am mai făcut niciodată în vreo muncă sau activitate fizică. M-am urcat pe stabilopozi să văd ce se întâmplă. Realizasem că trecusem cu adevărat printr-o mare cumpănă. Am mai intrat în mare, dar nu m-am aventurat în larg. Lecţia fusese învăţată.

Cred că înotul în apă adâncă, tumultuoasă, supravieţuirea şi salvarea este lecţia karmică adusă din existenţa lui Tiberius. Lecţie pe care am asimilat-o cu multă plăcere în copilărie şi adolescenţă şi stăpânire de sine la maturitate. Pe mare nu am călătorit cu niciun fel de ambarcaţiuni, ci doar pe Dunăre cu vasul de persoane între Galaţi şi Tulcea. La întâlnirea cu vapoarele de pe Dunăre se făcea tangaj şi mulţi pasageri ieşeau la fumoar, să-şi liniştească răul de mare. Mie nu-mi era rău, chiar mă adormea legănatul valurilor.

Încarnările din Italia medievală şi vieţuirea în Spania îmi aduc amintiri despre ţinuturi blânde, mediteraniene. Numele de Teodora, fata lui Tiberius, îmi revine mereu în gând, inconştient, fără să-l aibă cineva în familie. Probabil îşi iubise mult fata. Personajul a muncit mult, a acumulat bogăţie materială şi prin căsătorie şi a murit de tânăr. Acum, ca o lecţie karmică, nu ştiu cum să o numesc, eu sunt o persoană care a muncit, chiar în două, trei domenii deodată, sunt şi acum într-o activitate, dar nu m-am îmbogăţit, din motive ce nu au ţinut de voinţa mea şi există riscul ca mai târziu să am emoţii cu starea materială. Trebuie să învăț şi asta, la bătrânețe să fiu încă preocupat de propria stabilitate şi siguranţă materială. Gândul că voi cunoaşte bătrânețea îmi dă speranţă că voi fi beneficiarul unei comori de înțelepciune."

Corbec
11 martie 2015
Piatra Neamţ

Episodul 8 - KENOCH

Episodul spiritual nr.8 îl are ca erou pe KENOCH. El a trăit în Irlanda secolului 13, între anii 1241-1296. S-a născut într-un sat de pe malul lacului Ree, situat la câţiva kilometri distanţă de orăşelul Athlone.

Părinţii lui KENOCH, Tigdir (tatăl) şi Annuk (mama), aveau o mică fermă, unde cultivau legume şi cereale, ocupându-se şi cu creşterea animalelor (oi, vite, păsări). Annuk dăduse viaţa la 7 copii, rămânând doar cu 3. Ceilalţi 4 au fost răpuşi de infecţii pulmonare şi digestive. Tigdir era foarte mândru de cei doi fii rămaşi în viaţă. KENOCH, fiul cel mic, era cu 2 ani mai tânăr decât fratele său, Akdurl. Nuky, unica supravieţuitoare dintre cele 3 fete, semăna bine cu mama ei la fizic şi hărnicie. Întreaga familie muncea din greu, zi de zi, pentru ca în gospodăria lor totul să fie făcut cum trebuia.

Nuky, mai tânără decât fraţii ei, s-a căsătorit înaintea lor, la doar 13 ani, fiind luată de un fermier din zona de nord a lacului. Akdurl, foarte ataşat de părinţi, a rămas în sat, devenind gospodar ca tatăl său. KENOCH a simțit încă din copilărie chemarea depărtărilor. Ajunsese la vârsta adolescenţei şi deja îşi făcea planuri de evadare din monotonia

vieții la ferma părinților. Aflase de la unchiul Ronald, fratele lui Tigdir, despre viața prosperă a negustorilor din Dublin, unde îşi avea locuința.

Devenit capitala Irlandei engleze încă din anul 1172, Dublinul se afla într-o luptă permanentă cu forțele de ocupație. Cu un an înainte, în 1171, regele Henric II proclamase suveranitatea statului englez asupra Irlandei, inițiind astfel îndelungatul proces de subjugare a poporului irlandez.

Atras ca un magnet de povestirile despre populația din Dublin, KENOCH şi-a luat rămas bun de la familie şi săteni, îndreptându-se călare spre oraşul visurilor lui de mărire. Avea doar 18 ani. Se simțea plin de speranțe, putere şi încredere în norocul său. Ajuns în casa unchiului Ronald, acesta l-a sfătuit să se îmbarce pe o corabie engleză care transporta lână şi piei de oaie până în porturile din sudul Angliei. După spusele unchiului, cei care începeau cu negoțul maritim se pricepeau mai târziu să facă negustorie şi pe uscat.

KENOCH a trudit ca marinar, străbătând apele Mării Irlandei, Mării Celtice şi ale Mării Mânecii timp de 2 ani, până când banii adunați i-au ajuns să îşi cumpere o casă în Dublin. A mai navigat 9 ani, apoi s-a hotărât să renunțe la viața de marinar. Ştia foarte bine cum se făcea comerțul cu lână şi piei de animale. Se simțea în stare să înceapă o afacere pe cont propriu, la fel ca alți navigatori irlandezi.

Unchiul Ronald, îngerul său păzitor, i-a făcut cunoştință cu Lielva, o fată de 16 ani, fiica unui meşteşugar din Dublin, patron al unui atelier de argăsit piei de oaie, al unei cojocării şi al unei manufacturi unde se prelucra lâna de oaie destinată exportului pe mare. Lielva, obişnuită cu munca din atelierele tatălui, l-a convins pe KENOCH să intre ca asociat în afacerile acestuia. Socrul Kerrik i-a fost un îndrumător prețios ginerelui său, învățându-l să conducă munca din ateliere şi să valorifice produsele.

După ce Lielva i-a dăruit cel de-al cincilea nepot, Kerrik i-a lăsat ca moştenire toate atelierele, el retrăgându-se la ferma din afara oraşului împreună cu nevasta lui. KENOCH, devenit tatăl a 5 copilaşi, s-a văzut nevoit să muncească din greu pentru binele familiei şi bunul mers al propriei afaceri.

Dintre copiii născuți de Lielva, 3 au decedat, fiind bolnavi de plămâni. Supraviețuitorii au fost două fete: Norrhe, născută de mama ei la 20 de ani, şi Kridy, apărută după 4 ani. La fel ca tatăl lor în copilărie, nu suportau să asiste la tăierea animalelor. Vacanțele la ferma bunicilor erau minunate dacă bătrânii le fereau de locurile unde se sacrificau oile, păsările şi vitele.

KENOCH simțea milă şi multă iubire față de animalele domestice care le cădeau pradă gospodarilor pricepuți la uciderea lor. Cât timp locuise la părinți, el nu participase la nicio vânătoare pe câmp sau în pădure, neputând să suporte agonia vietăților rănite. Tatăl lui, Tigdir, îl certa deseori, spunându-i că un tânăr care nu poate să vâneze şi nici să taie animale nu va ajunge niciodată un bărbat puternic.

Norrhe şi Kridy, fiice demne ale tatălui lor, se bucurau că în ateliere soseau doar pieile de oaie, nu oile vii. Fetele, pricepute şi dornice de a le fi de ajutor părinţilor, au pus umărul la treabă de cum împliniseră 10-11 ani. Faima lor de bune muncitoare şi, în acelaşi timp, domnişoare bogate le-a ajutat să se mărite devreme. La 12 ani, Norrhe a ajuns nevasta unui negustor de articole metalice. Kridy a fost luată la 14 ani de medicul veterinar care locuia în apropierea casei părinţilor ei.

KENOCH a trăit doar 55 de ani. Se simţea în putere, muncea toată ziua, sporind averea fiicelor lui. Bea mult vin, ferindu-se de alcoolul tare, acesta provocându-i dureri de cap. Ghinionul a făcut ca în oraş să se răspândească o boală de plămâni adusă de marinarii sosiţi din alte părţi ale lumii. KENOCH nu a scăpat de maladia periculoasă, care făcea tot mai multe victime printre localnici. Lielva, ajunsă văduvă la 42 de ani, în floarea tinereţii, şi-a regretat bărbatul ani de zile, respingând cu înverşunare propunerile de căsătorie ale unor negustori rămaşi fără neveste.

Nina Petre
1 aprilie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Cu cât încarnarea este mai departe în timp, îmi amintesc ori găsesc puţine legături karmice. Probabil ele s-au rezolvat, vindecat în bună parte în încarnările care au urmat. Eu cred că discrete urme karmice nevindecate ne vin din ancestral până obţinem desprinderea totală de materialitate. Ne întrebăm uneori, când reacţionăm altfel de cum ne cunoaştem, de unde vin acele amprente karmice, unele manifestate discret, altele în mod exploziv, care ne uimesc?

Dacă la început eram sceptic de vreo lecţie karmică de învăţat de la această încarnare, constat că am descoperit cel puţin două experienţe care îşi caută vindecarea în mod cert în prezent. O primă asemănare cu experienţa lui Kenoch este dorinţa de evadare din mediul familial, pentru a-mi construi singur destinul fără sprijinul părinţilor. La 18 ani am fugit şi eu de acasă, eram în ultima clasă de liceu, spre capitală, în Bucureşti, ca şi eroul, în capitala Dublin. Dacă atunci eroul a reuşit în mod spectaculos, fiind ajutat de unchiul său, în această viaţă am eşuat, fiind descoperit de tata cu ajutorul miliţiei şi dus acasă. După terminarea liceului cerusem ajutorul unui unchi pentru a o lua pe cont propriu, însă planul meu a fost divulgat. Ideea evadării din mediul familial a continuat să-mi provoace multe traume. Trebuia în această viaţă să învăţ reversul evadării din trecut. Experienţa cred că a fost asimilată până la urmă.

A doua asemănare cu trăirea lui Kenoch este că am fost bolnav de plămâni în tinereţe, am stat mult în spital, cu tratamente puternice, chiar se pusese problema extirpării unui lob de plămân, din cauza unei sechestraţii pulmonare. Nu mi s-a făcut operaţia, luându-se în calcul că-s tânăr şi se poate vindeca în timp. Decizia medicilor a fost corectă şi, într-

adevăr, m-am vindecat spectaculos, în timp. Dacă subiectul studiului, Kenoch, a murit de boala de plămâni, în această viață m-am vindecat în mod natural, dar şi prin folosirea remediilor specifice.”

Corbec
6 aprilie 2015
Piatra Neamț

Episodul 9 - CHEN DAI

Episodul spiritual nr.9 o are ca eroină pe CHEN DAI. Viața ei s-a desfăşurat între anii 1116-1177 (secolul 12, era noastră). CHEN DAI s-a născut în oraşul chinez Shanghai, port la Marea Chinei de Est. Părinții ei, Lard (tatăl) şi Yede (mama), aveau 7 copii. Dintre aceştia, 3 erau fete (CHEN DAI, Yai, Marn) şi ceilalți 4, băieți (Nemdu, Larru, Yan, Zal). Lard, negustor bogat, era comerciant de țesături, fiind furnizorul principal de marfă pentru familia nobilului Yn Der.

În primii 11 ani din viața eroinei noastre, China a fost condusă de ultimii doi împărați ai dinastiei Song de Nord (Beisong): Huizong (1101-1126) şi Qinzong (1126-1127). În anul 1127, armata statului Jin, care invadase nordul țării, a pus stăpânire pe capitala statului condus de dinastia Song, luându-l în captivitate pe împăratul Qinzong. Gaozong, fratele împăratului captiv, s-a retras spre sud, unde a întemeiat dinastia Song de Sud, cu capitala în oraşul Lin-an (Hangzhou). Cât timp a mai trăit CHEN DAI, au domnit doi împărați ai dinastiei Song de Sud (Nansong): Gaozong (1127-1162) şi Xiaozong (1163-1189).

Copilăria lui CHEN DAI, ca şi a celorlalți copii ai soților Lard şi Yede, a fost plină de bucurii, părinții oferindu-le condiții bune de viață. Chinurile trupeşti ale celor 3 fete au început la 7 ani, când mama lor le-a înfăşurat tălpile picioarelor cu benzi de pânză, pentru a le opri creşterea normală. Mersul copilelor a devenit astfel nesigur, afectat, distins. Acest obicei, extrem de dureros, începuse în secolul 10 la curtea imperială şi s-a extins repede la toate clasele sociale. Obiectivul principal nu era cel estetic, ci dorința egoistă a părinților, care nu doreau ca fetele lor să poată ieşi uşor din casă.

Abia la 10 ani, sărmana CHEN DAI a fost în stare să îşi vadă visul cu ochii: înscrierea la şcoala privată de dans tradițional, ale cărei absolvente urmau să fie angajate în trupele de muzică, dans şi teatru ale nobililor bogați. Terminând şcoala de dans la 17 ani, CHEN DAI şi-a găsit un binemeritat loc de artistă în trupă de teatru a nobilului Yn Der. Acesta o cunoştea de mică, fiind foarte mulțumit de serviciile comerciale oferite de Lard, tatăl fetei.

Ceremoniile rituale ce aveau loc în mod frecvent la curtea lui Yn Der erau însoțite de muzică, dans, pantomimă şi povestiri. Stăpânul Yn Der avea marea ambiție de a întreține un personal numeros. Familia lui avea

la dispoziție bijutieri, croitori, decoratori, pictori, scriitori, dresori de animale, muzicanți, povestitori de istorii vechi, cântăreţi, compozitori, dansatori. Artistele ca frumoasa CHEN DAI purtau haine de mătase şi bijuterii scumpe.

La 19 ani, fata i-a fost dată drept soție muzicantului Neme, aflat şi el în slujba stăpânului. Cei doi tineri se plăceau, iar prietenia lor ajunsese la urechile stăpânei, Dir. Împreună cu soțul ei, Yn Der, a pus la cale ceremonia nupțială. Neme împlinise 24 de ani. Era membru al formației orchestrale a stăpânului de la 18 ani. Ştia să cânte la 3 instrumente: flaut, cheng (un instrument de suflat compus din tuburi de bambus) şi clopote.

În China Imperială muzica reflecta armonia naturii şi bazele morale ale societății. Se considera că principiul muzical stătea la baza legilor Universului şi le dirija. Muzica era totdeauna prezentă în ceremoniile religioase şi civile, la sărbătorirea evenimentelor istorice, în programul educativ al tinerilor din familiile aristocrate, dar şi în munca țăranilor.

Căsătoria lui CHEN DAI cu Neme fusese hotărâtă de părinții lor, la inițiativa stăpânilor de la palat. Logodna s-a făcut printr-un schimb de daruri practice, utile în viitoarea gospodărie, dar şi simbolice: o gâscă sălbatică şi o bucată de mătase. Ceremonia căsătoriei s-a desfăşurat după un ritual bine stabilit: miresei i s-a adus un scaun purtat de către grupul de muzicanți ai stăpânului Yn Der. Yede, mama fetei, a rostit o formulă de bun augur. Mireasa a plecat singură la casa mirelui. În casa părinților ei, luminile au ars 3 nopți la rând. În casa mirelui, CHEN DAI şi Neme s-au închinat în fața tăbliței cu numele strămoşilor, act ce a reprezentat elementul religios al căsătoriei. Li s-au dat două cupe cu vin, fiecare vărsând câte puțin în paharul celuilalt. Gestul a reprezentat simbolic iubirea şi unirea lor. Cadourile primite au fost numeroase. Nunta s-a încheiat cu o petrecere până dimineață, fără alte formalități. Au lipsit preotul şi funcționarul de stare civilă.

Ca soție, CHEN DAI s-a bucurat de mult respect din partea lui Neme şi a rudelor lui. Sub raport moral, ea se situa la un nivel aproape egal cu bărbatul ei. Şi-a păstrat numele de familie şi după căsătorie. La fel ca în toate familiile chineze, în familia lui CHEN DAI a domnit bună înțelegere. Era o femeie bine educată, cultă, având un real talent la compunerea poeziilor. După căsătorie, CHEN DAI s-a retras în casa bărbatului ei, femeile măritate neavând voie să fie artiste.

I-a dăruit lui Neme două fete (Ide, Xado) şi trei băieți (Yulan, Kirre, Yumir). Primul născut, la 21 de ani, a fost drăgălaşa Ide. Ultimul sosit în familie, Yumir, a fost adus pe lume de mama lui la 32 de ani. CHEN DAI a trăit în cinste şi onoare până la 61 de ani. Fetele ei, talentate ca ea, au cântat şi au dansat până la căsătoria cu negustori bogați. Cei 3 băieți au avut drumuri diferite. Yulan a intrat în armată, Kirre a devenit comerciant, sub îndrumarea bunicului Lard, iar Yumir a urmat o şcoală de medicină.

La 29 de ani, medicul Yumir nu a mai reuşit să prelungească viața mamei sale. CHEN DAI suferea grav cu rinichii, boală care i-a oprit

bătăile inimii. Amintirea ei a rămas de neuitat pentru toţi urmaşii câtă vreme i s-au păstrat portretele, volumele cu poezii, hainele elegante din perioada vieţii de dansatoare. De la o generaţie la alta, copiii au ascultat şi au repetat povestirile despre minunata dansatoare CHEN DAI, fata graţioasă care zbura pe scenă ca o pasăre sosită din înaltul cerului.

Nina Petre
4 mai 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Am constatat că încarnările spiritului sunt lecţii de învăţare pentru evoluţia spirituală. Dacă ne străduim să acumulăm cunoaştere în variabilele propuse de viaţă, pentru a descoperi rezolvări la timpul potrivit, atunci nu mai putem spune de o karmă că este negativă ori pozitivă, pentru că spiritul experimentează atât aspectul întunecat, ascuns, dar de risc, cât şi cel binecuvântat, armonios, mereu dorit şi căutat.

Dacă spiritul s-a încarnat într-un ţinut deşertic, torid şi secetos, în altă viaţă va experimenta un ţinut rece, apropiat chiar de poli. Dacă a trăit într-o familie generoasă, cu părinţi care au susţinut cu dragoste educaţia şi plecarea în lume, ca revers va experimenta o viaţă în care părinţii au fost autoritari şi aspri, controlând în mod maladiv viaţa propriului copil. Eroul, dacă a avut într-o viaţă o căsnicie binecuvântată, în altă încarnare va cunoaşte aspectul întunecat, lipsit de afecţiune şi sprijin. Experienţa karmică nu este o pedeapsă, ci o necesitate a spiritului de a cunoaşte dualitatea tuturor noţiunilor şi lucrurilor vieţuirii umane din realitatea fizică. Şirul de încarnări ne duce încet spre cunoaşterea non-dualităţii spiritului eliberat.

Când am citit studiul despre eroina chineză, cu o viaţă binecuvântată familial şi social, am făcut o comparaţie cu cea pe care o trăiesc în prezent, cu multe blocaje şi înaintări penibil de încete, chiar dacă efortul a fost constant; am gândit că, poate, în acea încarnare Chen Dai nu a profitat de toate oportunităţile pentru o înaintare spirituală atomică, cum se prefigura, şi acum sunt obligat să experimentez creativitatea, ca şi talentul ei nativ, în condiţii în care îmi lipsesc aproape în totalitate minime oportunităţi de împlinire prin scris. Părinţii i-au susţinut educaţia cu multă dragoste, trimiţând-o la şcoala de dans. La maturitate eroina scria poezii. În această viaţă, încă din şcoala generală, citeam mult şi am început să scriu. În această viaţă, la bacalaureat profesoara de literatură română m-a întrebat unde mă duc, deşi ştia răspunsul: filologia, pentru a continua să scriu şi să mă împlinesc ca scriitor. Însă părinţii mi-au interzis acest drum şi, la hotărârea lor, am ales profesia pe care am practicat-o, cu dăruire, ca o a doua profesiune, până la pensie. Deşi am scris de timpuriu şi talentul meu literar era cunoscut de lumea literară în care trăiam, am înaintat penibil de încet, şi de-abia după ce am ajuns la maturitate, chiar la pensie, am ieşit cu propriile-mi scrieri.

Faptul că părinții eroinei au obligat-o să stea în casă până au dat-o la şcoală se suprapune, chiar repetându-se ca experienţă karmică, cu cea din copilăria mea, când tata îmi interzicea să ies în şosea să mă întâlnesc cu copiii vecini. Însă după vârsta de 12 - 13 ani, cu riscul de a rămâne flămând toată ziua, ieşeam pe furiş din curte şi nu mă întorceam decât pe înserate. Deşi aveam interzis, prin concepţiile religioase ale tatei, începusem să explorez locuri mai departe de casă şi eram mai umblat ca ceilalţi copii din vecini, care aveau libertatea de a ieşi din curte când voiau.

Am cântat de la vârsta de 12 - 13 ani până ce mi s-a îngroşat vocea, pe la 15 - 16 ani. Învățasem balade de la tata, dar şi de la femei pe care le auzeam la serbări.

Un alt aspect karmic este căsnicia, alegerea partenerului de către părinţi şi binecuvântarea dată de ei. Căsnicia eroinei a fost alegerea părinţilor, a mea în această viaţă am luat-o pe cont propriu, cu mult scandal familial, deşi părinţii îmi pregătiseră altceva.

Spre sfârşitul vieţii, eroina a suferit de o boală la rinichi şi, deşi a fost tratată de un medic, fiul ei, specializat, a murit. Am fost bolnav de rinichi în tinereţe, infecţii repetate, grave, deşi le-am tratat în mod profesionist. Nu-mi închipuiam că organismul are o aşa putere de regenerare, că am simţit la o vreme că nu mai am probleme, fiindcă analizele de laborator şi radiografiile arătau rinichii curaţi şi întineriţi. Este posibil ca tratamentul medical făcut de fiul ei să aibă efect în timp, peste veacuri şi încarnări, să mă vindec în această viaţă în mod miraculos.

Când citisem că am avut o încarnare în China, ca dansatoare, mă întrebam ce legături pot să am? Dar citind studiul, nu am rămas surprins şi am descoperit aspecte şi elemente karmice comune, însă privite în sens dual: binecuvântare şi lipsa oportunităților, de strălucire şi opacitate, neîmplinire. Iubesc această eroină Chen Dai, pentru că este partea luminoasă, binecuvântată şi strălucitoare din personalitatea mea. Acum reamintindu-mi, cu ajutorul studiului, voi reactiva calitățile native, pentru a le alătura celor ascunse şi terne cu care m-am născut în această viaţă, pentru a le integra şi aduce la consens. Să fiu eu însumi.”

Corbec
11 mai 2015
Piatra Neamț

Episodul 10 - DAGDIR

Episodul spiritual nr.10 îl are ca erou pe irakianul DAGDIR. Viața lui s-a desfăşurat între anii 1036-1094 (secolul 11). DAGDIR s-a născut în oraşul Mosul. Ţara lui, Irak, era o parte a Califatului Abbasizilor.

Între anii 635-637, Mesopotamia a fost cucerită de arabi, care i-au dat denumirea de Irak. Dinastia Abbasizilor conducea un stat feudal, succesor al Califatului Omeyad, cuprinzând între hotarele sale

numeroase ţări. Califatul Abbasid se mai numea Califatul de Bagdad, deoarece îşi avea capitala în oraşul Bagdad. A fost o excepţie între anii 836-892, când capitala s-a aflat în oraşul Samara. Numele dinastiei provenea de la al-Abbas ibn Abd al-Muttalib ibn Hasim, unchiul profetului Muhammad.

În perioada vieţii lui DAGDIR, Califatul Abbasid a fost condus de următorii califi: 1) Abu Djafar Abdallah al-Kaim ibn al-Kadir (1031-1075). În anul 1055, conducătorul selgiucid Toghrul Beg (1037-1063) a pus stăpânire pe oraşul Bagdad, obligându-l pe calif să-i recunoască titlul de sultan şi să-l numească rege al Orientului şi Occidentului. 2) Abu'l-Kasim Abdallah Uddat ad-Din al-Muktadi ibn Muhammad ibn al-Kaim (1075-1094). Sub conducerea califilor abbasizi, Irakul a devenit centrul politic şi cultural al lumii arabe, fiind distrus în anul 1258, sub loviturile năvălitorilor mongoli. La acea vreme, eroul nostru, DAGDIR, nu se mai afla printre cei vii.

Sub domnia califilor abbasizi, majoritatea irakienilor s-au convertit la Islam. Aşa au făcut şi strămoşii lui DAGDIR. Părinţii săi, Yghan (tatăl) şi Lurre (mama), au avut 11 copii, rămânând doar cu 3 băieţi: DAGDIR, Runnuad şi Irdil. Ceilalţi 8 s-au stins în fragedă pruncie, din cauza unor epidemii. DAGDIR era cu 5 ani mai tânăr decât Runnuad şi cu 7 ani mai în vârstă decât Irdil.

Nobilul Yghan făcuse avere datorită profesiei de militar în armata califului. Făcând parte din armata regulată (gund), activată permanent, îşi primea solda din partea Statului în terenuri şi bani. Treptat, a devenit un feudal bogat şi puternic, posesor al unei mari averi, pe care au moştenit-o fiii săi, parţial la împlinirea majoratului, restul fiind preluat după moartea lui. Toţi fiii lui au arătat supunere absolută faţă de legile Statului Abbasid, prezentându-se la efectuarea stagiului militar, iar după aceea, comportându-se ca nobili bogaţi, adevăraţi succesori ai renumitului Yghan.

Căsătoria era considerată de Islam drept o îndatorire, neglijarea ei fiind aspru criticată. Copiii, mai ales băieţii, reprezentau un dar al lui Allah. DAGDIR s-a căsătorit la 29 de ani cu frumoasa Yalade, o tânără de 15 ani, care i-a dăruit 10 copii. Au rămas doar cu două fete (Namny şi Oderha) şi 4 băieţi (Arrud, Ydharal, Nemuru şi Amurdal). Arrud a fost primul sosit în familie, la un an după cununie.

Având o familie numeroasă, care necesita îngrijire deosebită şi ocrotire, DAGDIR s-a retras din armată la 44 de ani, urmând să se ocupe de comerţul cu sclavi. Casa lui semăna cu un palat, numeroasele odăi ajungând pentru toţi membrii familiei şi pentru cei 20 de sclavi care deserveau nevoile tuturor.

Yalade, fiică de negustor bogat, era obişnuită să poarte haine elegante şi costisitoare, la care lucrau 4 sclave-croitorese. Principalele ei obligaţii erau să îşi slujească soţul, să se îngrijească de copii şi de gospodărie, să ţeasă şaluri în timpul liber. Pe cap purta o tichie brodată cu pietre preţioase. Avea brăţări la picioare şi la mâini.

DAGDIR purta pe cap un acoperământ înalt, confecţionat din lână neagră. Avea pantaloni largi (după moda persană), cămaşă, vestă, caftan, iar peste toate acestea, o mantie.

Casa era amenajată cu divanuri (canapele cu 3 laturi), scaune înalte, perne pe saltele mici (aşezate pe jos). Pardoseala era acoperită cu numeroase covoare țesute manual. Mâncarea le era servită pe tăvi de argint aşezate pe masa joasă din faţa divanului. Încăperile erau parfumate cu ambră sau aloe. La petrecerile bărbaţilor, se consumau băuturi alcoolice preparate din curmale, struguri sau stafide. La astfel de petreceri, gazda şi invitaţii erau distraţi de sclave cântărețe şi dansatoare.

DAGDIR le furniza sclave talentate la muzică şi dans, la preţuri rezonabile, tuturor bărbaţilor bogaţi din Mosul. De la o astfel de sclavă i s-a tras moartea, având doar 58 de ani. Unul dintre prietenii lui avea un fiu de 19 ani, îndrăgostit nebuneşte de sclava dansatoare Ydel. DAGDIR a refuzat să i-o dăruiască sau să i-o vândă, oricât de mare a fost suma oferită. Având o fire orgolioasă şi răzbunătoare, tânărul l-a ucis pe DAGDIR în timp ce participau la o vânătoare cu şoimi. După moartea lui DAGDIR, cei doi fii majori, Arrud şi Ydharal, i-au făcut pe plac îndrăgostitului, dăruindu-i-o pe Ydel. Conflictul s-a încheiat, ca şi viaţa nobilului DAGDIR.

Văduva Yalade, rămasă fără soţ la doar 44 de ani, a purtat doliu până la sfârşitul vieţii. Trăind cu multă demnitate, ca o adevărată femeie musulmană, Yalade şi-a ajutat numeroşii nepoţi, continuând să îşi sfătuiască fiicele şi fiii ca pe vremea când se aflau sub îngrijirea ei. Despre DAGDIR, soţul mult iubit şi îndelung regretat, a avut întotdeauna doar cuvinte de laudă, ridicându-i în slăvi calitățile de soţ, tată, stăpân al averii şi distins om de societate.

Nina Petre
3 iunie 2015

COMENTARIUL LUI CORBEC

„Am constatat că încarnarea din Irak se repetă aproape identic cu cea din Maroc, la aproape 800 de ani. Cea din Maroc este clar o karmă a vindecării pentru cea din Irak. Am reluat în acest comentariu câteva idei din comentariul celeilalte, pentru că sunt două încarnări aproape perfect asemănătoare, dar categoric a doua a fost de vindecare şi evoluție spirituală.

Imagini fugitive despre statutul meu de înalt ofiţer în oastea sultanului au căpătat contur după repetarea lor în timp şi am înţeles că am trăit în pustiurile Arabiei conducând caravane.

Se vede că am trăit în Irak ca militar, adunând avere prin folosirea armelor, crimă, rapt şi război. În Irak, am plătit cu viaţa lipsa de adaptare la bătrânețe, am obstrucționat şi înăbuşit pasiunea firească a unui tânăr pentru o fată din casă. În Maroc, la aceeaşi vârstă făceam acte de caritate şi ajutam tinerii săraci să-şi întemeieze o familie cu o susținere materială

binecuvântată. Din această încarnare am regăsit o persoană dragă, o fată ori soţia de atunci, ca şi în Maroc, nu ştiu sigur, pentru că revăd chipul uneia pe cal alături de mine în caravană, iar în prezent am o comunicare de excepţie cu una din ele.

De mai bine de douăzeci de ani, după ce am trecut prin maturitate, am înțeles că fiecare vârstă se potriveşte de minune pentru învățarea lecțiilor vieții şi, în cazul când eşti rigid şi nu te adaptezi, plăteşti cu boală, suferință, chiar moarte, pentru a relua karma cu un destin identic. Karma se vindecă prin învățarea lecțiilor propuse de destin, de viață. Karma din Irak a fost vindecată aproape în întregime în încarnarea din Maroc, secolul al 19-lea.

În această viață nu am făcut armata, din motive ce nu au ţinut de voința mea. Asta este o compensaţie a karmei din încarnarea ca militar în Irak şi Maroc, nu mai era nevoie să reiau învățarea lecției ca militar feroce, crud.

Despre Irak pot spune că-mi este ca al doilea pământ natal. Invazia militară a USA mi-a produs multă suferință şi nici acum nu sunt împăcat cu idea că au mutilat şi distrus chiar civilizaţia unui popor antic şi au adus haos, corupţie, sărăcie şi umilință. Au îngenuncheat un popor binecuvântat de Dumnezeu. Nu-mi amintesc din nicio încarnare din Irak ori Maroc despre acte de război, lupte deschise făcute de mine, îmi apar doar scene de familie, deplasări cu familia şi prietenii în caravană, cu persoanele dragi alături. Asta înseamnă că sufletul a ales să-şi amintească despre esenţa vieții omului pe pământ: iubirea ca liant în familie şi în al doilea cerc de afectivitate fiind prietenii, dând uitării ura, crima şi raptul. Esențial în evoluția mea spirituală.

Am constat că în încarnările din secolele X - XIX am aparținut unei caste nobiliare ori de războinici, iar bunurile şi averea au fost obţinute folosindu-mă de acel statut. În încarnările din sec XX am avut statutul clasei mijlocii, ca medic în Suedia şi asistent medical în prezent, unde bunurile au fost obţinute prin muncă grea, însă făcută cu dragoste şi devotament. De avere nici nu se poate discuta, sunt pe linia de supravieţuire. Este şi asta o mare lecţie evolutivă acceptată cu dragoste şi dorința de împlinire sufletească.”

Corbec
7 iunie 2015
Piatra Neamț

Episodul 11 - YSSAREM

Episodul spiritual nr.11 îl are ca erou pe sirianul YSSAREM. Viața lui s-a desfăşurat între anii 916-947 (secolul 10). YSSAREM s-a născut în Damasc. Tatăl lui, Yared, lucra ca medic pentru câteva familii bogate. Omihe, nevasta lui Yared, născuse şapte copii. În ciuda strădaniilor medicului Yared, şase copii au decedat, având boli grave.

Unicul supravieţuitor, YSSAREM, a fost crescut în belşug, tatăl lui oferindu-i şi dreptul la ştiinţă. Până la 19 ani băiatul a studiat Medicina împreună cu Yared, ajutându-l conştiincios în tratarea bolnavilor. Dorind să înveţe mai multă Medicină, dar şi Filosofie islamică, YSSAREM a obţinut acceptul părinţilor de a pleca la Bagdad, pentru studii înalte. Era în anul 935.

Călătoria, deloc uşoară, a durat câteva luni. Drumurile principale erau bine păzite, ambele oraşe, Damasc şi Bagdad, aflându-se pe teritoriul Califatului Abbasid. Acesta era un stat feudal, succesor al Califatului Omeyyad. Capitala sa, oraşul Bagdad, fusese fondată în anul 762.

În cei 11 ani cât i-a fost dat lui YSSAREM să locuiască în Bagdad, la conducerea Califatului Abbasid s-au succedat următorii califi: 1) Abu'l-Abbas Ahmad ar-Radi ibn al-Muktadir (934-940); 2) Abu Ishak Ibrahim al-Muttaki ibn al-Muktadir (940-944); 3) Abu'l-Kasim Abdallah al-Mustakfi ibn al-Muktafi (944-946); 4) Abu'l-Kasim al-Fadl al-Muti ibn al-Muktadir (946-974).

În secolul 10, cel în care a trăit eroul nostru, oraşul Bagdad a cunoscut o strălucire maximă, fiind unul dintre cele mai mari oraşe din epoca premodernă, cuprinzând peste două milioane de locuitori.

YSSAREM împlinise pe drum frumoasa vârstă de 20 ani. Ajuns în Bagdad, s-a înscris de urgenţă la o şcoală de Medicină şi la alta de Filosofie islamică. La 24 de ani, când s-a căsătorit cu frumoasa Nyar, el încă mai studia. Devenise renumit în oraş prin competenţa în tratarea bolnavilor, dar mai ales prin felul în care ştia să interpreteze versetele Coranului.

Nyar împlinise 17 ani când părinţii s-au încumetat să i-o dea de nevastă lui YSSAREM. După câteva săptămâni de tratamente diverse, fata reuşise să scape de o boală de piele care îi apăruse periodic la anumite intervale de timp. Dându-şi seama că o iubeşte, medicul a cerut-o în căsătorie. Spre norocul său, a fost acceptat.

Căsătoria cu Nyar a însemnat pentru YSSAREM o modalitate excepţională de a evolua pe plan profesional. Socrul său, Yassid, îndeplinea înalta funcţie de reprezentant al Califului în conducerea oraşului. YSSAREM obţinuse de la el sprijinul financiar care îi lipsise până atunci.

Având o încredere nelimitată în soţul ei, Nyar nu l-a împovărat cu grijile gospodăriei şi ale creşterii copiilor, lăsându-i libertatea de a se ocupa nestingherit de Medicină şi Filosofie. Cele două fetiţe născute de ea au supravieţuit, prin grija ei şi a tatălui lor. Pe Ynud o adusese la lumina zilei când avea 19 ani. După 4 ani a apărut şi surioara mai mică, Ader.

Înţeleptul YSSAREM s-a bucurat de familia lui doar până în anul 947, când moartea i-a trimis spiritul în alte lumi, la doar 31 de ani. Boala fatală era aceeaşi care îi ucisese trei fraţi, dar şi alte persoane dintre strămoşii tatălui său. Dacă medicul Yared nu reuşise să îşi salveze de la

moarte şase dintre copii, YSSAREM rămăsese el însuşi neputincios în faţa aceleiaşi boli.

Nyar, văduvă în vârstă de 24 de ani, avea de crescut în continuare o fetiţă de 5 ani şi una de doar un an. După 3 ani de văduvie, Nyar s-a recăsătorit cu unul dintre cei mai buni prieteni ai defunctului soţ. Ardhul o iubise în tăcere câtă vreme trăia YSSAREM. A aşteptat liniştit să îi vină rândul, ştiind că boala de care suferea acesta era nevindecabilă.

Nina Petre
21 octombrie 2015

COMENTARIILE LUI CORBEC

„Citind lista încarnărilor, mă cuprinde o pace şi o mulțumire interioară. Am avut încarnări deosebite, ca om învățat, mereu preocupat pentru înălțarea sufletului.

Medicul Yssarem a murit tânăr de o boală a măduvei spinării. Interesant e că în '92 am fost diagnosticat cu Sclerodermie cr. şi secundar cu Metaplazie medulară. Deci boală de măduvă. Îmi făcuseră biopsii osoase dureroase. Prozatorul Mircea Nedelcu, de o vârstă cu mine, autorul prozei "Zmeură de câmpie" a murit de această boală în '93 - 94. Eu de ce nu am murit? mă tot întrebam atunci şi găseam un răspuns naiv că poate medicii au greşit diagnosticul. Fac analiza sângelui de două ori pe an şi, deşi trombocitele sunt la o treime din minimul acceptat de medicină, de la an la an le creşte numărul şi fac efort fizic continuu şi deosebit de greu. În această privință sunt stabil şi optimist."

22 octombrie 2015

„Câteva cuvinte despre oraşele Damasc şi Bagdad. Două mari centre de cultură şi civilizaţie la acea vreme, au făcut o punte pentru viaţa lui Yssarem între naştere şi moarte.

Înainte de deschiderea granițelor în '90 aveam un dor, o nostalgie pentru oraşul Damasc, deşi nu-l vizitasem niciodată. Doream nespus de mult să călătoresc spre acel oraş de miraj din închipuirea mea. După '90, deşi visul meu de călătorie era încă de actualitate, nu am avut susținerea materială pentru împlinirea lui. După aceea, oraşul Damasc intră în ceață şi dor neîmplinit.

Citind studiul karmei, am găsit explicaţia nostalgiei mele nevindecate. Mă născusem şi trăisem până la adolescenţă acolo. Faţă de oraşul Damasc trăiesc un sentiment de nostalgie şi admiraţie pentru cultura şi educaţia din care m-am hrănit pentru a pleca la şcoli mai înalte, recunoştinţă pentru iubirea şi protecţia părinţilor mei de atunci, iar faţă de oraşul Bagdad, un sentiment de profund respect, pentru că m-au adoptat, ajutându-mă să-mi continui învățătura, unde m-am împlinit ca medic.

Despre viața lui Yssarem până a ajunge medic nu răzbat până la mine alte emoții decât acele de respect şi recunoştință, însă despre profesia lui de medic, îi era dat să rezolve imposibilul, pentru că avea resurse şi cunoştințe acumulate prin studiul filozofiei. Nu a ştiut cum să pună în practică înalta învățătură şi a plătit cu viața.

În această viață am fost diagnosticat cu metaplazie medulară, fiind un prognostic grav. La primirea biletului de externare din spitalul universitar nu am reacționat negativ, ci neutru, apoi după câteva luni mi-am recăpătat respectul şi încrederea în mine însumi, refuzând de la început tratamentul citostatic şi, deşi mi-a fost nespus de greu, de la o lună la alta mă simțeam tot mai liber de boală şi suferință. După trei luni am strigat fericit că am învins. De fapt am învins teama de a fi bolnav de cancer de măduvă. Asta era provocarea medicului Yssarem, pe care nu a reuşit să o rezolve.

La împlinirea vârstei de 31 ani, câteva zile înainte şi după, am trăit teama de moarte, că sunt deja bătrân şi mi-a venit sorocul, precum moartea medicului Yssarem. În realitate nu eram bolnav, dar teama de moarte a medicului Yssarem a străbătut timpul până la mine. De ce tocmai acum? Pentru a mă pregăti să am pentru mine un respect şi o atitudine pozitivă, ca să pot trece peste bariere imposibile. Îmi asum această lecție parțial învățată, fiindcă mai am de lucrat la ea.”

Corbec
26 octombrie 2015
Piatra Neamț

DORINA

Prezentare

Dorina şi-a desăvârşit studiile universitare în România, urmate de un master şi un doctorat. De câţiva ani locuieşte în Grecia, unde îşi dă cel de-al doilea doctorat. Este îndrăgostită de această ţară şi de istoria ei zbuciumată. Căutările spirituale o preocupă de multă vreme. În afară de activitatea universitară, **Dorina** cercetează neobosită istoria religiilor şi a civilizaţiilor omenirii. Pe lângă atâtea preocupări deosebite, ea găseşte timp disponibil şi pentru acţiuni umanitare.

Nina Petre
17 decembrie 2013

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Sinerre Varely (1898-1950)
- Rinek Yakudi (1803-1859)
- Yuruk Terdish (1721-1760)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Taune (1628-1683)
- Ladur (1533-1594)
- Raski (1451-1512)
- Lucian Darove (1319-1401)
- Yuja Sirdeli (1215-1284)
- Tihedec (1127-1172)
- Lunky (1040-1099)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Nurduku (929-981)
- Urkha (840-885)
- Nanuki (725-798)

- Teodorius (603-684)
- Raukha (512-583)
- Dorrk (434-490)
- Norral (316-382)
- Khume (224-269)
- Narna (116-182)
- Ruad (22-96)
- Mide (79-23 î.e.n.)
- Xad (188-119 î.e.n.)
- Modruh (270-212 î.e.n)
- Noghide (398-329 î.e.n.)

Episodul 11 - NURDUKU

Eroul povestirii este filipinezul NURDUKU. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 929-981. NURDUKU s-a născut în localitatea portuară Kabaritan (denumirea actuală: San Jose), situată în sudul insulei Mindoro, pe ţărmul Mării Luzon. Această insulă face parte din Arhipelagul Filipine.

Familia lui NURDUKU era săracă, trăind cu toţii din darurile naturii. Daroro (tatăl) şi Mudir (mama) au avut 12 copii. Dintre aceştia, 10 au decedat înainte de a deveni majori, din cauza bolilor specifice zonei, mai ales malaria. Au rămas în viaţă doi băieţi. NURDUKU avea un frate mai tânăr cu 5 ani, Narono.

Limba vorbită de întreaga comunitate era un dialect de origine malaysiană. Toţi locuitorii erau plăcuţi la înfăţişare şi foarte vorbăreţi. Nu făcea excepţie nici familia lui Daroro. Cu toţii credeau în zeii naturii şi se rugau la ei pentru binele tuturor.

Atât bărbaţii, cât şi femeile purtau cercei mari, haine confecţionate din bumbac sau scoarţă de arbore. Aveau culoarea măslinie, erau voinici, trupul fiindu-le pictat cu desene tradiţionale. Se ungeau pe piele cu ulei de cocos şi de susan, ca să se apere de soare şi de vânt.

Bărbaţii aveau părul foarte negru şi lung până la brâu. Purtau săbii scurte, cuţite, suliţe, scuturi mari, căngi, cârlige. Foloseau plase pentru pescuit în formă de pâlnie şi bărci în care încăpeau mai mulţi oameni.

Femeile purtau fuste lungi, aveau părul negru căzut până la pământ, iar urechile găurite erau împodobite cu cercei de aur.

Toată populaţia mesteca într-una un fruct ce semăna cu o pară. Îl tăiau în 4 părţi, apoi îl înfăşurau în frunzele pomului său, asemănătoare la aspect şi la gust cu frunzele de dud. După ce le mestecau bine, le scuipau, iar gura le rămânea foarte roşie. Foloseau acest fruct pentru că le înviora mult inima. Dacă nu l-ar mai fi folosit, ar fi murit cu toţii.

Părinţii lui NURDUKU erau oameni gospodari, băieţii crescând asemenea lor. Daroro pleca în zori cu barca la pescuit. Acasă, nevasta îşi vedea de treburile ei. Pe lângă numeroşii copii, Midur mai creştea porci, găini, capre, câini şi pisici. Hrana vegetală era compusă din orez, nuci de cocos, smochine, ghimbir, portocale, lămâi.

Pentru întreaga comunitate, palmierul era arborele vieţii. Un astfel de arbore trăia 100 de ani. Din fructele lui, nucile de cocos, se obţineau diverse alimente. Vinul rezulta prin fermentarea sucului ce picura printr-o gaură făcută în vârful palmierului. Bărbaţii din zonă erau foarte băutori. NURDUKU a învăţat uşor să desfacă nucile de cocoş în părţile comestibile. Din prima coajă, verde şi groasă, scotea nişte firişoare necesare tatălui său la confecţionarea parâmelor folosite la legarea bărcilor. Coaja următoare şi ce urma sub ea erau folosite în alimentaţie. Coaja era prăjită, obţinându-se din ea un praf foarte gustos. Măduva albă de sub coajă era consumată crudă, cu peşte şi carne. Uneori o uscau, obţinând un fel de pâine. În mijlocul măduvei se găsea o licoare limpede, dulce şi foarte întăritoare. Dacă o lăsau să stea puţin, se închega şi semăna cu un măr. Când Midur voia să facă ulei, lăsa măduva-licoare să putrezească, apoi o punea să fiarbă. Uleiul obţinut curgea ca untul. Când voia să facă oţet, lăsa licoarea să fermenteze, apoi o lăsa la soare, obţinând un oţet asemănător cu cel preparat din vinul alb. Dacă măduva era dată pe răzătoare, amestecată cu propria licoare şi tescuită într-o cârpă, se obţinea un lapte asemănător cu cel de capră. Condimentele ca scorţişoara, piperul, ghimbirul şi nucşoara făceau parte din hrana tuturor.

Pe insulă domneau câţiva regi, fiecare cu teritoriul său, bine păzit de propria armată. Întreaga populaţie îşi plătea tributul către suveran în alimente, animale domestice sau vânate şi, mai ales, în aur.

Împlinind 12 ani, NURDUKU a început să meargă cu tatăl său în mica lor barcă spre insulele învecinate, în căutare de aur. Schimbul de produse era în natură. Hainele din bumbac şi mătase ţesute de Midur se schimbau pe bulgăraşi de aur. Până la 52 de ani, cât i-a fost dat să trăiască, NURDUKU a făcut nenumărate drumuri cu barca, în căutare de aur. O cantitate foarte mică o păstra pentru familia lui, iar restul reprezenta tributul oferit regelui, pentru ca el şi familia lui să fie lăsaţi în viaţă. Viaţa tuturor celor săraci era evaluată în bulgăraşi de aur.

La 19 ani, NURDUKU s-a căsătorit cu Yile, o fată frumoasă şi timidă, în vârstă de 17 ani. Era săracă, la fel ca şi el. Dintre cei 4 copii născuţi de Yile, 3 au murit înţepaţi de insecte. Singurul supravieţuitor, Tako, născut

de mama lui la 24 de ani, a crescut harnic şi voinic, asemenea lui NURDUKU. Deşi amândoi consumau mult alcool, conform tradiției, nu deveneau violenți față de membrii familiei. Aşa cum Midur nu cunoscuse bătaia nici de la părinți şi nici de la soț, tot aşa i se întâmplase lui Yile şi nevestei lui Tako. Răfuielile dure, cu pumnii şi armele, aveau loc numai între bărbați, atunci când apăreau hoți de femei sau de aur.

Tako împlinise 24 de ani când i-a murit tatăl, doborât de o criză puternică de malarie. NURDUKU supraviețuise bolii timp de câțiva ani, până când trupul său uriaş se transformase într-un schelet ambulant. Tako îşi iubise enorm tatăl şi se străduise ani la rând să îi semene întru totul. Pierderea soțului a însemnat pentru Yile moartea însăşi. După ce l-au îngropat, femeia a refuzat hrana, stingându-se şi ea după câteva zile.

Spiritul temerarului NURDUKU s-a întrupat în delicata persană Lunky după 59 de ani.

Nina Petre
8 august 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Viața lui Nurduku a fost încântătoare din punctul meu de vedere, exceptând decesul celor trei copii. Am simțit, când am citit despre el, o stare de linişte, libertate şi armonie. Cred că o persoană extrem de importantă în viața lui a fost soția lui... trebuie să fi fost extrem de legați! Conexiunea lui Nurduku cu natura şi cu marea s-a transmis până în ziua de astăzi la mine; deşi în România îmi petreceam mai mult timp la munte, marea m-a fascinat imediat ce am venit în Grecia şi încă nu m-am plictisit de ea... nu cred că se va întâmpla curând.

Legat de malarie, e un sfat foarte util, având în vedere că îmi place să vizitez destinații ciudate şi uneori periculoase."

Dorina
31 august 2014
Grecia

Episodul 12 - URKHA

Eroină este suedeza URKHA. Viața ei s-a desfăşurat între anii 840-885. Localitatea în care s-a născut era o aşezare modestă, organizată tribal, denumită ulterior Flen. Astăzi este un oraş important în estul Suediei. Tatăl URKHĂI, Torndik, se ocupa cu agricultura. Mama ei, Nuske, bună gospodină, tricota haine din lână în scurtul răgaz dintre activitățile gospodăreşti. Cei doi soți aveau 3 copii. URKHA, copilul cel mare, avea doi frați: Ulmer, cu 2 ani mai tânăr decât ea, şi Radung, mai mic cu 6 ani decât fratele său.

În secolul 9, cel în care a trăit URKHA, teritoriul viitorului stat suedez era locuit de triburi germanice, locuitorii numindu-se varegi

(vikingi suedezi). Începând cu secolul 9, varegii au început expediții în ținuturi îndepărtate, cu scopuri comerciale şi de jaf, pe coastele Europei Occidentale, în Rusia şi Imperiul Bizantin. Abia în secolul 11 a luat ființă un stat unificat pe teritoriul varegilor.

Tribul căruia îi aparţinea eroina noastră avea un şef care conducea adunarea poporului, prezida judecățile, comanda războaiele şi încheia pacea. Zona geografică în care locuiau cu toții era o câmpie întinsă, bună pentru agricultură şi creşterea vitelor. Pământul era roditor, iar vara vitele aveau hrană din belşug pe păşunile bogate. Sătenii se bucurau de fructele castanilor şi ale nucilor.

Credința lor religioasă se concentra asupra celor 3 mari zeități: Odin, Freia şi Thor. Odin (sau Wotan) era zeul războiului, creatorul şi păstrătorul lumii. Freia simboliza principiul fecundității. Fiul lor, numit Thor, a fost considerat drept cel mai curajos şi cel mai puternic dintre toți zeii, stăpân al vânturilor, trăsnetului, al anotimpurilor. Tuturor acestor zei, varegii le aduceau, din 9 în 9 ani, jertfe de animale şi chiar de ființe omeneşti. Cu sângele acestora se stropeau statuile zeilor, iar trupurile celor sacrificați erau apoi atârnate de copaci şi lăsate acolo să putrezească.

URKHA s-a dovedit a avea darul prezicerii încă din perioada copilăriei. Fata obişnuia să privească oamenii drept în ochi, timp de câteva secunde, apoi începea să le spună ce li se va întâmpla în viitorul apropiat sau îndepărtat. Pe vraciul tribului îl enerva deseori, contrazicându-l în prezicerile lui despre viitorul bolnavilor. Fata, considerată la 16 ani cam năstruşnică, se afla pe lista şefului de trib pentru sacrificare, în anul următor, pe altarul zeului Thor.

Spre norocul ei, ținutul în care locuiau a fost lovit şi prădat de vikingii sosiți pe mare dinspre vest. Aceştia, denumiți de istorici mai târziu drept normanzi (vikingi norvegieni) locuiau pe teritoriul viitoarei țări Norvegia. Normanzii făceau dese incursiuni de pradă şi cucerire, la fel ca şi varegii suedezi. Unul dintre prădătorii satului a descoperit-o pe URKHA în coliba cu fânul destinat vitelor familiei. Văzând-o cât era de tânără şi frumoasă, a luat-o şi nu i-a mai dat drumul să se îndepărteze de el.

Călătoria pe apă a durat mult, fata aflându-se de câteva ori în pericolul de a muri de frig. În sfârşit, corabia a acostat pe ţărmul normanzilor, într-un port numit Arnardalr (denumirea actuală, Arendal), situat astăzi în sudul Norvegiei. Răpitorul, salvatorul şi binefăcătorul tinerei varege se numea Kridur, avea 30 de ani, nu avea nevastă şi se ocupa cu incursiunile de pradă în ținuturi îndepărtate.

În anul 856, cel în care URKHA a sosit pe noul teritoriu, triburile de origine germanică erau independente, la fel ca şi cel din care provenea chiar ea. Abia peste 16 ani a început unificarea micilor formațiuni teritoriale, sub conducerea regelui Harald I Haarfager. La acea vreme, şi populația din acele ținuturi credea în existența şi puterea zeilor.

Aşezarea portuară în care ajunsese URKHA era mai mare şi mai dezvoltată din punct de vedere economic decât modestul sat din care venise. Schimburile comerciale între negustorii coborâţi pe ţărm şi cei băştinaşi erau intense. Meşteşugarii localnici îşi vindeau bine uneltele de fierărie, obiectele de podoabă, obţinând pe ele blănuri aduse din ţinuturile nordice şi materiile prime de care aveau nevoie. În regiunea din care făcea parte localitatea Arnardalr exista o democraţie militară. Populaţia era organizată în obşti. Negustorii îmbogăţiţi prin incursiuni de pradă şi schimburi comerciale, aşa cum era şi bărbatul eroinei noastre, aveau terenuri la ţară, unde obţineau produse destinate comerţului.

În urma răpirii din satul natal, URKHA devenise nevasta unui navigator din ce în ce mai bogat şi mai influent asupra locuitorilor din zonă. Fata firavă de odinioară devenise o femeie voinică, harnică şi o mamă desăvârşită. A dat naştere la 5 copilaşi. Trei dintre aceşti au murit înainte să fi ajuns adolescenţi, din cauza unor boli de plămâni. Au rămas în viaţă doar o fată (Nurme) şi fratele ei mai tânăr cu 7 ani, Ronnk. După naşterea fiecărui copil, Kridur a pus deoparte bani de aur aduşi din ţinuturi străine. Pe Nurme, mama ei a născut-o la 19 ani, iar pe Ronnk, la 26 de ani. Tatăl lor le-a oferit tot ce avea mai bun: hrană, haine, avere. Pe Nurme i-au dat-o la 17 ani unui şef militar local. Fiul său i-a fost urmaş în comerţul naval, după moartea mamei, când Kridur nu şi-a mai părăsit ţara niciodată.

Sfârşitul lumesc al URKHĂI a fost cel predestinat de când se născuse: harul ei de prezicătoare i-a scurtat viaţa, fiind ucisă la doar 45 de ani. La revenirea dintr-o ultimă călătorie pe mare, Kridur nu şi-a mai găsit nevasta vie. Copiii lor o înmormântaseră cu mai multe zile în urmă, după ce o găsiseră moartă în casă. Nurme, ajunsă femeie măritată şi mamă a doi copii, avea 26 de ani. Vizitându-şi mama, ca în fiecare zi, a găsit-o fără suflare, cu o curea strânsă în jurul gâtului. Ronnk, fiul de 19 ani, care îşi iubea nespus mama, era plecat la ţară, pentru a aduce produse de la moşie. Bănuiala tuturor s-a îndreptat către predicatorul comunităţii. Acesta o ameninţase pe URKHA de mai multe ori că va fi pedepsită de zei, fiindcă femeia îndrăznise să îi prezică sfârşitul timpuriu, din cauza lăcomiei lui la femei. Prevestirea s-a adeverit la scurtă vreme după moartea URKHĂI, prin răzbunarea lui Kridur. Acesta, fiind convins de identitatea ucigaşului, i-a tăiat gâtul predicatorului, atârnându-i țeasta într-un copac de lângă casa acestuia.

Nina Petre
8 septembrie 2014

COMENTARIILE DORINEI

„Doresc să vă confirm că am primit şi am citit scrisoarea despre viaţa Urkhăi. Am citit-o pe nerăsuflate, însă doresc să o revăd şi să trimit un comentariu ceva mai încolo. Sunt multe aspecte care m-au impresionat

în evoluția ei. Partea legată de harul ei de a prezice viitorul şi de sfatul dumneavoastră necesită o cugetare îndelungată din partea mea.

M-am grăbit să vă scriu pentru a vă împărtăşi câteva gânduri privind fericirea mea aici... care nu e tocmai fericire.

De vreo doi ani ascult şi consult ştirile politice din întreaga lume în trei limbi sau chiar mai multe, pentru că unii din colegii mei vorbesc limbi pe care eu nu le cunosc sau provin din părți ale planetei unde nici nu am ajuns. Şi aveți dreptate să vă îngrijorați. Acum sunt convinsă că în Grecia ne paşte cel mult foamea şi că războiul nu va lua proporții mari, datorită intereselor pe care le au aici „cei care decid". Cu România însă nu e la fel. Până la urmă... cred că prezicerile părintelui Arsenie Boca se vor adeveri... din păcate.

Eu mai stau pe aici, însă dacă se întâmpla ceva grav, voi încerca să-mi fac transferul la un institut de cercetare din țară. Cu siguranță, nu aş putea sta departe de ai mei în astfel de vremuri, mai ales că ei nu sunt oameni care să „dea bir cu fugiții" pe la rude, în străinătate.

Şi totuşi îmi pun întrebarea... unde aş fi mai utilă pentru România... în România sau aici?

Sunt deja patru ani în care am intermediat venirea a nenumărați studenți români prin programe de studiu în străinătate pe termen scurt, i-am educat, i-am ridicat la nivel de adevărați tineri cercetători şi i-am trimis înapoi în țară ca să construiască un viitor mai bun în cercetarea României; am adus şi câini din România, ca să-i salvez de la eutanasie, am ajutat români de aici să-şi termine liceul abandonat în țară cu ani în urmă şi mă pregătesc să intermediez o întrunire de proporții considerabile în care istorici români vor veni aici şi vor discuta împreună cu specialişti greci şi audiența despre istoria noastră comună, despre traci, despre geto-daci şi despre revoluția noastră comună împotriva turcilor. Nu ştiu cine mi-ar da şansa acolo, în România, să-mi ajut şi să-mi promovez țară aşa cum mi se dă aici, unde până acum... pur şi simplu nimeni nu mi-a spus NU. Ieri seară, un profesor şi colaborator grec alerga pe la hoteluri, în Thessalonik, să achite cazarea unor prieteni de-ai mei (români) care au rămas în „pană" de bani; făcea asta dezinteresat... aşa, ca să dea ajutor unor români pe care nici nu i-a cunoscut vreodată. Eu mă aflam la distanță prea mare şi nu puteam face nimic, pentru că mi se blocase cardul bancar; am cerut ajutor urgent şi în aceeaşi seară problema s-a rezolvat.

...aşa că mă aflu în mare dificultate şi încerc să mă liniştesc, pentru a putea simți un mesaj Divin care să-mi dicteze din interior ce-i mai bine pentru mine... în raport cu țara mea.

Cred că am cel puțin la fel de multe temeri, îngrijorări şi frici ca toți cei de acolo, doar că la mine se adaugă şi nişte procese de conştiință. În România, persoanele din jur mi-ar fi spus că sunt paranoică. Ştiți şi dumneavoastră cât de interesați sunt românii de politică. Aici însă am „trecut" prin războiul din Siria, şi cel din Gaza ş.a.m.d. pentru că aproape nu a existat zi în care să nu fi vizionat un documentar/ scurt metraj/

video cu copii nevinovați care sunt torturați în aceste locuri ale lumii, mai ales că în mările Greciei se îneacă foarte des în ultima vreme emigranţi din ţările arabe. Cu atmosfera de război, teroare, suferinţă, frică, disperare... ne-am obişnuit deja. Criza a rămas... o nimica toată.

Dar sufletul meu e alături de România şi sunt pregătită să port Crucea pe care o are această mică țară, atât de „nefericit" plasată între forțe opuse !"

Dorina
9 septembrie 2014
Grecia

„Am recitit şi am încercat să trăiesc parte din sentimentele prezicătoarei Urkha şi mi-am dat seama că, în ciuda faptului că a fost despărţită de familia ei şi smulsă din satul natal, iar sfârşitul ei a fost tragic... citind această poveste a vieţii ei, am simţit pace. Cred că până acum am găsit în Urkha cea mai dezinhibată variantă a spiritului meu şi că tocmai datorită libertății ei de exprimare a fost considerată năstruşnică de către cei care au crescut-o şi apoi a fost ucisă de predicatorul comunității.

Legat de preziceri, nu aş putea spune că am capacitatea de a prezice viitorul, însă am observat un lucru puţin ciudat. Dacă există o problemă între doi sau mai mulți oameni din jurul meu (nu mă implică neapărat pe mine), am nevoie de explicaţie şi caut încontinuu motivul pentru care s-a creat problema. Discutând cu unul şi altul, aceştia îmi spun că gândesc încontinuu şi sunt agitată şi, de asemenea, că analizez prea mult situaţii care trebuie luate ca atare. Dar tot căutând explicaţie, după câteva zile dezleg motivele şi etapele neînțelegerii, aşa că merg la cel pe care îl consider în stare să remedieze situația, îi explic pas cu pas cum s-a ajuns acolo şi îi cer să ia măsuri. Mi s-a întâmplat asta şi în situaţii în care se certaseră profesori între ei şi, după cum aţi spus... mi-am dat seama că de multe ori e mai bine să nu mă exprim, pentru că nu toţi sunt dispuşi să ajute la crearea unui mediu armonios şi plăcut în jurul lor.

În orice caz, au observat aşa zisul „simţ analitic" al meu, aşa că unii se tem şi mă evită, considerându-mă un pic periculoasă, iar alţii dimpotrivă, mă apreciază. Ideea e că explicaţia unor situaţii nu-mi vine neapărat... cugetând. De multe ori a venit printr-un vis!... lucru pe care, bineînțeles, nu l-am spus. Mi-am dat seama că, nefiind prezicătoare, trăiesc momente pe care le-a trăit Urkha şi că sunt două lucruri de făcut, să mă astâmpăr sau măcar... să nu mă exprim.

În afară de cele de mai sus, am hotărât să vă scriu acest e-mail pentru că tocmai m-am întors din Santorini, unde am petrecut o săptămână împreună cu mai multe rude şi prieteni din România. A fost o experienţă minunată... pe care pot să o şi dovedesc :-)

La situl arheologic Akrotiri, unde, cu 1600 de ani înainte de Hristos, oamenii locuiau în case pe 3 niveluri şi foloseau canalizare, am experimentat o pace interioară extraordinară şi o conexiune cu locul

inexplicabilă. Iar apoi, într-una din seri am sărbătorit vacanța într-un mic teatru din Santorini, care organizează petreceri în stil „nuntă grecească”. Atmosfera se încinge treptat prin dansul actorilor şi al dansatorilor, iar la urmă se sparg farfurii. O persoană din grup m-a întrebat de ce totuşi... trebuie sparte acele farfurii ?! I-am explicat că este un obicei şi o credință rămase încă din antichitate, care simbolizează înmagazinarea răului în obiecte şi distrugerea lui odată cu spargerea obiectelor. La fel cum la noi, în Ardeal, se spune că s-a spart un obiect, deci s-a dus răul, şi cum, de curând, chinezii au organizat locuri speciale unde, atunci când sunt extrem de nervoşi, merg şi sparg sticle! S-a constatat ştiințific că acest lucru readuce ritmul cardiac la normal şi eliberează stresul.”

Dorina
3 octombrie 2014
Grecia

Episodul 13 - NANUKI

Episodul spiritual nr.13 o are ca eroină pe islandeza NANUKI. Ea s-a născut într-un mic sat aflat în apropierea țărmului estic al insulei denumită mai târziu Islanda. Viața lui NANUKI s-a desfăşurat între anii 725-798. Pe locul vechii aşezări normande a apărut după mulți ani oraşul Stafafell. Tatăl ei, vikingul normand Knurr, îşi luase şi nevasta pe solida corabie în cea de-a doua călătorie spre acea insulă misterioasă şi slab locuită. Runkud, soția lui, femeie voinică şi sănătoasă, avea în adâncul firii chemarea mărilor. De câteva ori îşi însoțise bărbatul în călătorii periculoase, purtându-le noroc marinarilor în luptele cu localnicii de pe unde poposiseră.

Ajunşi pe țărmul marii insule, nici nu aveau cu cine să se lupte. Natură sălbatică şi puținii localnici sosiți de pe insulele britanice îi aşteptau să se aşeze şi ei pe pământul neospitalier. Era vară, ploile curgeau repezi, cețurile grele despărțeau insula ca un zid de apele nesfârşite ale oceanului. Pentru Knurr, înjghebarea grabnică a unei gospodării nu a fost un lucru foarte greu. Coliba trainică şi terenul din jurul ei, la care se adăuga prietenia câtorva familii răspândite în zonă, au îndemnat-o pe Runkud să îşi dorească stabilirea definitivă în acel loc. Neavând nici ea copii, prietena Rrulle, sosită cu aceeaşi corabie, i s-a alăturat.

După câteva săptămâni de repaus în noua aşezare construită de ei, bărbații celor două prietene şi-au luat rămas bun, promițând că vor reveni până la sosirea iernii. Soțul lui Rrulle s-a întors după un an, dar Knurr, care se despărțise de el, a apărut după 5 ani. Runkud o născuse în lipsa lui de NANUKI, iar fetița avea deja 4 anişori. Knurr, neputându-se acomoda la clima şi pustietatea de pe insulă, şi-a urcat după un an familia pe o corabie normandă, îndreptându-se cu toții spre Țara Galilor.

În acel ţinut îndepărtat, vikingul Knurr îşi cucerise prin luptă grea cu localnicii celţi o bucată de pământ în apropierea ţărmului, unde îşi făcuse o casă. După mulţi ani de la moartea lui NANUKI, pe moşia ei şi a părinţilor s-a construit oraşul Cardigan, întreaga regiune fiind numită Ţara Galilor (Wales).

Adaptat la obiceiurile localnicilor celţi, Knurr îşi ridicase o casă din lemn de formă rotundă, acoperită cu stuf. În interior se afla o singură încăpere. În centrul odăii era aşezată vatra, prevăzută cu o căldare pentru fierturi. Alături se afla suportul de fier pentru fript carnea. De-a lungul pereţilor se găseau băncile pe care dormeau cu toţii. Casele, depărtate mult între ele, erau înconjurate de terenurile gospodarilor, care îşi păzeau averea cu arma în mână.

Normandul Knurr nu mai voia să migreze spre alte ţinuturi. Devenise un om bogat, cu pământ suficient pentru păşune şi puţină agricultură, iar familia lui era mulţumită de locul în care ajunsese. NANUKI, fericită de noua viaţă, continua să îşi ajute mama la naşterile femeilor din zonă, dar şi la tratarea bolnavilor. Runkud, ca toate femeile normande, se pricepea să îşi îngrijească membrii familiei cu practici străvechi, obişnuite în ţinuturile nordice. Ajunsă printre celţi, şi-a îmbogăţit tezaurul terapeutic, reuşind să combine metodele normande cu cele celtice. NANUKI a învăţat tot ce vedea la mama ei.

Până la 20 de ani a refuzat câţiva tineri care au vrut-o de nevastă, nesimţind nimic în suflet pentru ei. S-a întâmplat totuşi ca pe unul să îl placă foarte mult. Larrung avea 28 de ani, era proprietarul unei case şi a unei moşii, lipsindu-i doar o nevastă pricepută la toate treburile gospodăreşti. O cunoscuse pe NANUKI cu câteva luni în urmă, când mama ei sosise în grabă, chemată să-i trateze tatăl, care suferise o fractură la un picior. Frumuseţea şi îndemânarea lui NANUKI l-au cucerit pe celtul Larrung. La cererea lui şi a părinţilor, cununia s-a făcut după două zile, printr-o petrecere în casa lor. Mulţumiţi de a-şi fi lăsat fata printre oameni cumsecade şi gospodari, Knurr şi Runkud s-au întors la moşia lor.

NANUKI şi-a crescut cu multă grijă cei doi copii. Nurma, născută de mama ei la 23 de ani, a ajuns conform tradiţiei, o bună vindecătoare. Părinţii i-au dat-o drept soţie unui tânăr moşier care locuia la o distanţă mare de gospodăria lui Knurr. Fiul lor, Dorran, cu 3 ani mai tânăr decât sora lui, s-a ocupat de creşterea oilor, sporindu-şi averea primită de la părinţi. NANUKI a murit liniştită la 73 de ani, considerându-se o femeie norocoasă şi folositoare celor în mijlocul cărora trăise.

Nina Petre
6 octombrie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Episodul spiritual nr. 13 a fost minunat şi liniştitor pentru mine, mai ales că sfârşitul lui Nanuki a fost unul fericit, iar cartea pe care mi-aţi trimis-o ataşată... extrem de utilă!

Noul laborator în care am fost acceptată este exact ceea ce-mi trebuie pentru a realiza studii pe subiecte de metafizică, şi asta va începe în cel mai scurt timp posibil :-)”

Dorina
28 octombrie 2014
Grecia

Episodul 14 - TEODORIUS

Pe măsură ce ne îndreptăm privirea spre secolele mult îndepărtate de cel în care trăim, descoperim personalităţi interesante, puternice, uneori foarte deosebite de oamenii zilelor noastre.

Episodul spiritual nr.14 îl are ca protagonist pe florentinul TEODORIUS DARRI, care a trăit în perioada 603-684 (secolul 7). S-a născut în oraşul Florenţa, localitate întemeiată de romani, purtând la început numele de Florentia. Tatăl lui Teodorius, Tacirus, un înalt magistrat al oraşului, o avea drept soţie pe Allanda, femeie bine educată, provenind dintr-o familie cu vechi blazon nobiliar. Ea îi dăruise lui Tacirus un singur copil, pe fiul lor TEODORIUS.

La data naşterii băiatului şi încă 38 de ani după aceea, ţinutul Tusciei s-a aflat sub controlul Imperiului Bizantin. În anul 641, Tuscia (denumirea ulterioară: Toscana), a fost cucerit de longobarzi, devenind un ducat supus regelui Agilulf.

Părinţii lui TEODORIUS, creştini practicanţi, i-au transmis băiatului credinţa lor puternică în Dumnezeu. Având o voce minunată, melodioasă şi puternică, TEODORIUS a cântat în corul Catedralei încă de la vârsta de 10 ani. Împlinind 18 ani, după numeroase studii de cultură generală, a fost admis că elev la Şcoala Superioară de Muzică din oraş. În anul 627, la 24 de ani, absolvent cu titlul de profesor, TEODORIUS s-a adresat administraţiei clericale, solicitând angajarea ca profesor al corului Catedralei din oraş. În anul următor, cererea i-a fost aprobată, urmând ca repetițiile să se desfăşoare într-o clădire apropiată de sfântul lăcaş.

Au mai trecut 2 ani până când nobilul Cande i-a dat-o de soţie pe unica fată, Liciana. Profundul sentiment de iubire purtat de TEODORIUS soţiei sale s-a întâlnit cu bunăvoinţă şi supunerea acesteia, rezultând o relaţie de familie ce atingea perfecţiunea. Cei doi copii născuţi de Liciana, un băiat şi o fată, au primit numele de Runelio şi Mariangela.

Deşi salariul primit de TEODORIUS era mai mult onorific, familia lui nu a avut de suferit din cauza unor lipsuri materiale. Atât el, cât şi Liciana primiseră ca dar de nuntă de la părinţii lor câte o moşie bogată, la

mică distanță de oraş, ale cărei roade agricole se puteau comercializa în mod profitabil.

Viața fericitei familii nu avusese de suferit până în anul 641, când trupele barbare ale longobarzilor au reuşit să cucerească ținutul Tusciei. Sosiți tocmai din Scandinavia, în mai multe etape, germanicii longobarzi au fost recunoscuți de Bizanț drept foederati (auxiliari). Oastea lor, numărând 40000 de luptători, pătrunsese în Italia superioară prin trecătorile alpine încă din anul 568. Ajungând până la sud de Roma, au constituit Regatul longobard, numit Longobardia, care includea şi Tuscia (Toscana).

Longobarzii, împărțiți în clanuri familiale, îşi alegeau regii după tradiția germanică. În perioada 641-684, cât i-a mai fost dat lui TEODORIUS să trăiască, s-au perindat următorii regi longobarzi: 1) Agilulf (591-616), 2) Adaloald (616-626), 3) Arioald (Ariovald) (626-636), 4) Rothari (636-652), 5) Rotoald (652-653), 6) Aripert I (653-661), 7) Perctarit (661-662), 8) Grimoald (662-671), 9) Perctarit, a doua oară (671-688). Regatul Longobardiei fiind împărțit în ducate (formațiuni statale cvasi-independente), oraşul Florența revenise ducatului Toscanei.

Întemeierea Regatului longobard provocase în Italia un declin demografic şi material maxim. Rețeaua de drumuri romane s-a degradat, inundațiile şi epidemiile făceau ravagii, iar domeniile rurale ajunseseră la o economie de subzistență. Biserica romană, puternică şi convingătoare, a continuat convertirea treptată a longobarzilor la creştinism, începută pe vremea papei Grigore cel Mare (590-604). Romanizarea mediilor conducătoare longobarde a favorizat construcția şi extinderea unor importante edificii religioase.

Clădirea veche a Catedralei unde îşi desfăşura activitatea corul condus de profesorul TEODORIUS necesita renovări. Membrii clerului din oraş au decis începerea unor lucrări de reabilitare a instituțiilor de cult, dar şi înființarea unor noi instituții de binefacere, în locul celor care abia mai funcționau, din cauza uzurii şi a sărăciei. Înalți magistrați ca Tacirus, tatăl lui TEODORIUS, împreună cu moşieri ca fiul său, au decis extinderea unor lucrări de binefacere, fiindcă populația oraşului avea mare nevoie de ajutor material şi spiritual.

TEODORIUS, om înzestrat cu un înalt simț al moralității şi filantropiei, ajuta anual spitalele, orfelinatele şi azilele de bătrâni cu sume mari de bani şi alimente aduse de pe moşiile lui, încă de când se căsătorise cu draga lui Liciana. Îşi exprima, prin rugăciuni de mulțumire adresate Divinității, recunoştința pentru tot ceea ce viața îi dăruise cu generozitate: inteligență, cultură, bună reputație, avere, iubire, familie minunată.

Până la 80 de ani a trăit ca în Paradis, ferindu-se de orgoliile şi luptele purtate de cei ce râvneau la funcții înalte. Soția lui, Liciana, era încă în putere, iar copiii lui îşi aveau familiile şi rostul lor. Runelio urmase studii de medicină, devenind medicul personal ce îngrijea

familiile bogate din oraş. Mariangela împlinise 45 de ani, era căsătorită cu un nobil militar, având 3 copii minunaţi.

Epidemia de variolă ce cuprinsese oraşul i-a curmat viaţa Mariangelei, spre disperarea părinţilor ei, dar şi a propriei familii. Timp de un an după decesul fiicei sale, TEODORIUS nu şi-a mai revenit din durere şi tristeţe. S-a stins ca o flacără ce abia mai pâlpâia, spre sfârşitul anului 684. Trăise 81 de ani cu demnitate, iubire de oameni şi de Dumnezeu.

Nina Petre
10 noiembrie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Trebuie să vă spun că e extraordinară „coincidenţa" dintre preferinţele mele asupra unor zone geografice ale globului pământesc şi... încarnările precedente pe care le-aţi enumerat. Sunt extrem de impresionată de varietatea locurilor şi tradiţiilor, dar sunt un pic îngrozită de ideea că în trecutul meu au existat mai multe vieţi de luptător. Aceste vieţi mi-au îngreunat cu siguranţă karma.

Viaţa lui Teodorius a fost un basm... până la vârsta înaintată la care şi-a pierdut copilul. A fost primul caz de acest gen în istoria reîncarnărilor mele de până acum şi pot resimţi durerea până acum. Deşi nu am copii, revărs grijă şi atenţie persoanelor sau necuvântătoarelor care se află în „tutela" mea cu multă exagerare şi, chiar şi la cel mai mic semn de boală pe care îl manifestă, am impresia că eu sunt de vină pentru că nu le-am oferit atenţia necesară. Cred însă că timpul mă va întări şi că vă scoate la iveală un caracter mai echilibrat. Sunt recunoscătoare că Teodorius a avut aşa persoane minunate în jurul său. E o viaţă îndepărtată, însă care şi-a extins energiile până în prezent.

Vă mulţumesc pentru această karmă, precum şi pentru carte şi pentru toate gândurile dumneavoastră bune. Cred că cercetările unui om (cercetător se poate numi şi bucătarul în bucătăria lui) se desfăşoară pe două planuri... cel exterior şi cel interior. Există o linie de graniţă unde cele două încep să se îmbine, iar marile genii ale omenirii au lucrat exact pe această linie care împreunează cercetarea propriului suflet în raport cu cercetările naturii şi ale mediului înconjurător.

Cu ajutorul dumneavoastră reuşesc să realizez o profundă cercetare interioară, iar de cele legate de mediu mă ocup în laborator şi în sălile de studiu. Încă nu am găsit proporţia perfectă, iar geniile se văd devreme, aşa că nu mă aştept să mă transform peste noapte în geniu, însă pot să vă spun că ultimul an mi-a adus multe realizări şi că mă simt profund recunoscătoare pentru toate şansele avute."

Dorina
13 noiembrie 2014
Grecia

Episodul 15 - RAUKHA

Antecesoarea RAUKHA a trăit între anii 512-583 (secolul 6). S-a născut într-o comunitate germanică stabilită într-o zonă bogată în păduri ce aparţinea Peninsulei Iutlanda. După sute de ani, acolo s-a construit oraşul Vejen (denumire actuală) situat astăzi pe teritoriul Regatului Danemarcei.

Locuită încă din Antichitate de popoare germanice (cimbri, angli, iuţi), Peninsula Iutlanda a fost supusă migraţiei triburilor germanice ale danilor (vikingi sosiţi din Scandinavia Meridională) începând cu secolul 6. În acele vremuri, Iutlanda era acoperită în cea mai mare parte de păduri dese. Specii variate de animale şi păsări adaptate climei aspre populau codrii sălbatici. Verile erau reci, iar iernile, umede şi lungi. Mistreţii, vulpile şi jderii constituiau o faună bogată, alături de numeroase păsări, în majoritate corbi. Aceştia erau cele mai puternice zburătoare, numiţi de vikingii danezi drept „păsările lui Odin”.

Asprimea climei nu a putut frâna dezvoltarea societăţii omeneşti pe acele meleaguri. Oamenii sosiţi din nord au creat o civilizaţie adaptată la mediu, folosindu-şi inteligenţa şi tenacitatea specifice popoarelor scandinave. Vikingul Kredl, cel care va deveni tatăl eroinei noastre, dăduse năvală peste tribul iuţilor din pădure, alături de numeroşi camarazi de navigaţie. Aceasta se întâmplase în jurul anului 500. Iuţii, care nu opuseseră nicio rezistenţă la asaltul invadatorilor, fuseseră lăsaţi în viaţă, dar obligaţi să îşi accepte condiţia de semisclavie. Femeile măritate au fost lăsate lângă bărbaţii lor, iar fetele trecute de vârsta copilăriei au ajuns nevestele cuceritorilor. Vikingii aveau cultul familiei şi un respect imens pentru femeile lor.

Războinicul Kredl şi-a luat-o de nevastă pe Nuik, părinţii ei fiind iertaţi de sclavie. Fata, de doar 15 ani, a devenit o aprigă nevastă de viking, dând naştere la 6 copii. Au rămas în viaţă doar 3, ceilalţi prăpădindu-se din cauza condiţiilor grele de trai. Unica fată, RAUKHA, avea doi fraţi mai mici, Olmar şi Dorrik.

Treptat, de-a lungul anilor, fiecare familie de vikingi îşi amenajase o fermă pe terenul vast cucerit prin lupta cu vechii localnici. Părinţii RAUKHĂI aveau o casă mare construită din bârne, acoperită cu un strat gros din coji desprinse de pe trunchiurile copacilor. În interior se aflau bănci acoperite cu blănuri, pentru dormit. Scaunele şi mesele erau aşezate în jurul vetrei. În apropierea intrării, într-un colţ întunecat, în care pătrundea numai şeful tribului (şi preot în acelaşi timp), era sanctuarul cu statuia idolului, sculptat în lemn. În jurul casei se aflau construcţiile anexe: bucătăria, cămara pentru provizii, cuptorul, încăperea pentru baie, şura de fân, grajdul.

RAUKHA, devenită gospodină alături de mama ei, o ajuta la prepararea hranei, compusă din carne, fructe, legume şi cereale (aduse deseori de la mari distanţe). Carnea de vânat (cerb, mistreţ, urs, iepure)

reprezenta un aliment substanţial. Peştele era şi el un aliment de bază. Pentru conservarea cărnii, bine sărată, gospodarii aveau gropi de gheaţă, aceasta păstrându-se întreagă tot anul.

Kredl consuma o băutură alcoolică tare împreună cu prietenii lui. La fel ca toţi vikingii, Kredl era preocupat de păstrarea trupului sănătos şi viguros. În acest scop, igiena corporală era obligatorie. O dată pe săptămână, întreaga familie făcea baie în încăperea special amenajată, frecându-se pe corp cu frunze de mesteacăn, care făceau spumă în contact cu apa.

În toate comunitățile de vikingi danezi, legăturile de familie şi simțul onoarei erau foarte puternice. Copiii oamenilor săraci creşteau împreună cu fiii celor bogaţi, fără nicio discriminare de clasă. Femeile se aflau la egalitate în drepturi cu bărbaţii: aveau dreptul să posede pământuri, să poarte arme (pumnal şi arc cu săgeţi), să lupte alături de bărbaţi împotriva duşmanilor.

Împlinind 17 ani, părinţii i-au cerut frumoasei RAUKHA să se sacrifice pentru creşterea a doi copii rămaşi orfani, tatăl lor fiind bun prieten cu Kredl. Ferma lui Nordanker (tatăl copiilor) se afla destul de departe, fiind nevoie să călătorească o zi întreagă până să ajungă la ea. Nordanker, îndurerat peste măsură de moartea soției, voia să le asigure cea mai bună îngrijire băieților săi. Cel mare avea 5 ani, iar cel mic, doar 2. Nu se putea decide să îşi aducă altă nevastă în casă. RAUKHA, obişnuită cu îngrijirea fraţilor ei, s-a purtat ca o soră devotată cu fiii stăpânului.

După 3 ani, Nordanker i-a găsit un soţ în persoana nepotului său, Randirn. Voia să îşi aducă o nouă nevastă şi se simţea obligat să o răsplătească pe RAUKHA pentru devotamentul ei. Randirn, la 24 de ani, s-a bucurat de oferta unchiului. O cunoştea bine pe RAUKHA, cu toate calitățile ei deosebite. Nunta s-a sărbătorit la ferma lui Randirn, unde locuia doar cu servitorii. Părinții lui muriseră cu ani în urmă, din cauza unor boli provocate de frig.

Bucuroasă de a fi primit un soţ cumsecade, RAUKHA s-a străduit să îi demonstreze că şi el avea de ce se fie mulţumit. Preocupările gospodăreşti erau perfecte, învățate bine de la mama ei, Nuik. Cei 3 copii născuţi începând cu vârsta de 24 de ani au supravieţuit tuturor simptomelor de îmbolnăvire. După Mimde, prima fetiță, a născut-o pe Nurrial, la o diferență de 4 ani. La 31 de ani a sosit şi mult-doritul băiat, Krundill.

Randirn, la fel ca toţi bărbaţii care aveau familie, îndeplinise ritualurile cu ocazia naşterii copiilor săi, a sacrificării unor animale pe altarul îmbunării zeilor protectori. Tot el şi-a căsătorit fetele şi băiatul, conform tradiției poporului său. Totuşi, el nu putea îndeplini funcția de ghicitor, fiind nevoit să o lase în grija preotului satului, fiindcă nu avea harul necesar.

După naşterea lui Krundill, RAUKHA şi-a anunţat bărbatul că poate prelua funcția de ghicitor al familiei. Cu învoirea preotului, femeia şi-a

luat în primire obligația la care se gândise multă vreme. Cunoştea bine rugăciunile, formulele magice, cântecele şi dansurile religioase. Ştia să interpreteze visele, să facă preziceri, să cerceteze semnele prevestitoare ale victoriei bărbaților împotriva triburilor nomade care încercau să le cucerească satul. RAUKHA ştia invocațiile potrivite pentru obținerea protecției zeilor în care credeau vikingii ajunşi în acel ținut.

Zeul lor suprem era Odin (Odhinn); Wodan - zeul furiei războinice şi al morții; Donar (Thor) – zeul tunetului şi al furtunii aducătoare de ploaie binefăcătoare pentru recolte, apărător al oamenilor împotriva duşmanilor; Tiwaz (Tyr) era o divinitate a războiului, hotărând de partea cui să fie victoria şi apoi împăcând adversarii. RAUKHA ştia de la părinții ei că Soarele, Luna, stelele, pământul, plantele, arborii şi anumite obiecte posedau forțe care protejau oamenii. Prin invocații şi anumite semne făcute pe obiectele de rugăciune, RAUKHA cerea deseori ajutorul zeilor, iar zeii i-au dat puterea de a trăi mai mult decât majoritatea femeilor din acea zonă.

Avea 71 de ani şi se considera o femeie fericită, fiindcă îşi îndeplinise cu mare credință toate obligațiile pământeşti. Avea nepoți şi strănepoți. Cu toții o adorau şi se străduiau să învețe de la ea cât mai multe lucruri bune. Randirn, ajuns la 75 de ani, încă mai avea putere să se ocupe de fermă şi să meargă la vânătoare. Femeia s-a stins uşor, într-o noapte geroasă de iarnă, adormind pe veci cu zâmbetul pe chip. Le zâmbea zeilor care se pregăteau să o primească în lumea lor.

Nina Petre
3 decembrie 2014

COMENTARIUL DORINEI

„Karma nr. XV a fost impresionantă, deşi am avut un puternic sentiment cum că Raukha nu era îndrăgostită de Randirn, dar totuşi după cum ați scris d-voastră, a fost mulțumită că a primit un soț cumsecade. Şi se pare că au format o căsnicie trainică, sănătoasă, model. Poate că ingredientul „dragoste şi pasiune" nu este cel cu adevărat necesar în formarea unei familii fericite. Cel mai mult în toată povestea m-a impresionat meseria Raukhăi."

Dorina
1 ianuarie 2015
Grecia

Episodul 16 - DORRK

Episodul spiritual nr.16 îl are ca erou pe normandul DORRK. El s-a născut într-o modestă localitate portuară situată în vestul peninsulei scandinave şi a trăit între anii 434-490 (secolul 5). După mulți ani, vechiul port s-a dezvoltat, transformându-se în oraşul norvegian Osen.

Părinţii lui DORRK, Finll (tatăl) şi Hurme (mama), au avut 7 copii. Patru dintre ei s-au stins din viaţă, fiind bolnavi de plămâni. Au supravieţuit cei mai puternici şi rezistenţi la boli, trei băieţi: DORRK şi fraţii lui mai mici, Rurril şi Norden.

Părinţii şi strămoşii lui DORRK proveneau din triburile germanilor nordici. Erau denumiţi normanzi (vikingi), adică „oamenii nordului" şi trăiau în vestul peninsulei Scandinave. Cei din est se numeau varegi. Cu timpul, cuvântul vikingr (viking) a primit şi semnificaţia de „pirat".

Finll, tatăl lui DORRK, era potcovar. Câştiga puţin şi sporadic, abia reuşind să îşi întreţină familia. Băieţii lui au crescut şi s-au dezvoltat prin muncă, neavând de a face cu ştiinţa de carte. Pe la 7-8 ani, DORRK se pricepea deja la schimburile de produse necesare supravieţuirii familiei. La 17 ani, după ce şi-a făcut munca de potcovar alături de Finll, a plecat pe mare cu o corabie specializată în comerţul cu locuitorii de pe alte ţărmuri.

Vikingii aveau mare nevoie de metale, mai ales fier, pentru arme, potcoave, piese de harnaşament. Orice fel de metal reprezenta la normanzi un material de lux. Vasele şi uneltele casnice erau făcute din lemn, piele, argilă arsă, unele chiar din bronz. Fierul găsindu-se greu în ţinuturile scandinave, servea mai mult la confecţionarea armelor. Bărbaţii lucrau obiectele din lemn şi metal. Femeile torceau lână, ţeseau, confecţionau hainele şi încălţămintea, dar se ocupau şi cu olăritul, având mereu nevoie de oale în gospodărie.

Băieţii lui Finll, Rurril şi Norden, au devenit meşteri în prelucrarea metalelor. Au învăţat să facă arme, piese de harnaşament, articole de podoabă pentru femei şi bărbaţi. Fratele lor mai mare, DORRK, simţind mereu chemarea mărilor, a ajuns constructor de corăbii, meseria care i-a plăcut mai mult decât negustoria. La 25 de ani şi-a construit propria corabie cu ajutorul fraţilor lui, plecând apoi cu toţii spre alte ţărmuri, în căutare de mărfuri preţioase. Corabia lor avea vela făcută din piei cusute una lângă alta şi era acoperită cu pânză groasă, care le ţinea de cald, mai ales noaptea.

Timp de 2 ani au transportat mărfuri, vite şi sclavi. Aveau locuri de întâlnire cu varegii (vikingii din estul Scandinaviei) care aduceau din ţinuturi îndepărtate aramă, cositor, aur, argint, vase de ceramică, stofe, obiecte de sticlă, bijuterii şi vin. În schimbul acestor mărfuri, primeau de la băieţii lui Finll şi de la alţi locuitori din vestul Scandinaviei blănuri de urs, de jder, de veveriţă, piei de focă şi colţi de morsă, carne de ren, ceară, funii pentru corăbii, sclavi şi ambră, despre care credeau că este înzestrată cu puteri magice şi profilactice. Comerţul lor se desfăşura prin schimb de mărfuri.

Corabia lui DORRK putea să prindă o viteză suficient de mare pentru a scăpa de navele piraţilor care operau în Marea Nordului şi Marea Baltică. Nu aveau nici busolă şi nici hărţi. El şi marinarii lui cunoşteau mersul stelelor de pe cer. Mai ştiau că Pământul are formă sferică. Se orientau observând păsările şi vietăţile marine, cercetau

aspectul norilor şi culoarea apei, sunetele gheţarilor, direcţia vântului, lemnele şi vegetaţia purtate de curenţii marini. Pe vreme de iarnă, DORRK şi camarazii de comerţ lăsau corabia la ţărm, preferând drumurile cu sănii spre localităţile negustorilor varegi.

La 27 de ani, DORRK s-a căsătorit cu o copilă de 16 ani, pe care o adora de când se născuse. Idrid era fata unui marinar de pe corabia lui, om harnic şi devotat. După ce a pierdut două sarcini, Idrid a născut, la 18 ani, o fetiţă superbă, dându-i numele de Numhe. La revenirea lui DORRK dintr-o călătorie pe apă, fetiţa avea deja două luni. Îndrăgostit de fiica lui, i-a poruncit nevestei să mai facă şi alţi copii frumoşi ca Numhe. După 3 ani, femeia l-a născut pe micuţul Rurrual. La 26 de ani, i-a dat viaţă celei de-a două fetiţe, Lidri. Au mai trecut 2 ani până când familia s-a mărit datorită năzdrăvanului Madunk. Băieţelul semăna foarte bine cu DORRK, spre mulţumirea acestuia.

Crescând mari, copiii au învăţat să se teamă de tatăl lor, ferindu-se de el când era nervos. DORRK nu avea răbdare să se joace cu ei, preferând să îi înveţe câte un meşteşug sau să le arate corabia. Pe măsură ce treceau anii, devenea tot mai irascibil şi violent la supărare. În familie se ferea să aplice bătaia, temându-se să nu-şi omoare nevasta sau copiii. Dar în afara casei, făcea ordine cu renumitul cuţit purtat la cingătoare. Avea mulţi duşmani, din cauza rivalităţii în practicile comerciale.

De câteva ori scăpase cu greu de atacurile piraţilor. La 56 de ani, neţinând seama de unele zvonuri despre piraţii care se înmulţiseră în Marea Nordului, a pornit în larg, după ce şi-a înarmat bine echipajul. La bord se aflau şi fiii lui, Rurrual şi Madunk. A doua zi după ce ieşiseră în larg, au fost atacaţi de o navă cu piraţi la bord. Lupta le-a fost crâncenă, cu pierderi de vieţi omeneşti în ambele tabere. După ce corabia duşmană s-a îndepărtat, DORRK şi-a făcut bilanţul catastrofei de la bord. Îşi pierduse jumătate din echipaj. Din fericirie, fiii lui trăiau. El însă, rănit grav, a supravieţuit doar câteva ore. Avea un braţ rupt, lovituri la cap, tăieturi de sabie pe tot corpul. Băieţii l-au ajutat cum s-au priceput, nereuşind să îi salveze viaţa.

Aflându-se nu foarte departe de ţărm, l-au înfăşurat cu o pânză şi au turnat apă rece din mare peste el, până la revenirea în portul lor drag. Durerea tuturor din casă a fost imensă. Îşi pierduseră farul călăuzitor, luceafărul care le luminase viaţa în orice fel de vremuri. Locul i-a fost luat de cei doi fii, voinici şi temerari, avându-i alături pe cumnaţii lor.

Nina Petre
10 ianuarie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„A fost, ca de obicei, o minunată călătorie în trecut. Referitor la normandul Dorrk am reţinut aspectul mâniei. Am simţit că a fost elementul de bază pe care trebuie să-l „diger”. În anii copilăriei am suferit o lovitură puternică la cap, iar familia şi rudele considerau că aceasta era cauza principală a acceselor mele de furie la o vârstă atât de

fragedă. Eu ştiu însă că furia e legată în primul rând de încercarea celorlalţi de a-mi coordona viaţa şi implicit de limitarea libertăţii mele. Se transmite dintr-un trecut aşa îndepărtat, încât lor nici prin cap nu le-ar fi trecut :-) Viaţa lui Dorrk îmi confirmă asta.

Aştept cu interes să aflu ce s-a întâmplat în vieţile anterioare lui Dorrk, în ce circumstanţe s-a activat mânia care s-a conservat atât de bine în fiinţa mea până acum. Mă gândesc că astfel aş putea să o combat."

Dorina
18 ianuarie 2015
Grecia

Episodul 17 - NORRAL

Episodul nr.17 îl are ca erou pe NORRAL, un bărbat din Mesopotamia care a trăit între anii 316-382 (secolul 4). NORRAL s-a născut şi a locuit toată viaţa în străvechiul oraş Korkura (denumirea actuală: Kirkuk). Părinţii lui, Duhrid (tatăl) şi Rolno (mama), au avut 6 copii. Singurii care au rămas în viaţă, scăpând de molimele ce făceau numeroase victime omeneşti au fost NORRAL şi fratele său mai tânăr cu 8 ani, Yurun.

Familia lui Duhrid, foarte săracă, supravieţuia din munca sa, bărbatul fiind confecţioner de încălţăminte pentru militarii romani. Până în anul 363, Mesopotamia s-a aflat pe teritoriul Imperiului Roman. Băieţii lui Duhrid nu au avut profesori, fiind nevoiţi să înveţe cum să socotească banii de la părinţi, iar mai târziu de la patroni.

Împlinind 14 ani, NORRAL a fost dus de tatăl său la un croitor, fiind luat drept ucenic. După 2 ani, băiatul ştia să lucreze la orice fel de haine, devenind croitor calificat. A muncit la acelaşi patron până la 21 de ani, când s-a încumetat să îşi deschidă un mic atelier, în apropierea casei părinţilor, unde cosea haine pentru militari.

După ce a umplut o pungă cu galbeni, s-a încumetat să o ceară de nevastă pe Lundir, o fată de 16 ani, al cărei tată îi era prieten şi client. Casa cea nouă în care şi-a adus nevasta fusese construită de NORRAL în decurs de 3 ani. Lundir, o copilă firavă, i-a dăruit soţului două fete (Digdi şi Yune) şi un băiat (Nassih). Ultimul născut, Yune, avea doar un anişor când Lundir a decedat, din cauza unei boli de inimă.

După câteva luni, NORRAL şi-a luat o a doua nevastă. Împlinise 35 de ani şi avea nevoie de o nouă mamă pentru copiii lui. Rayh, fata de 18 ani ajunsă în casa croitorului NORRAL, dorea neapărat să se mărite după pierderea a 3 bărbaţi care o ceruseră de nevastă. Toţi muriseră pe drumuri comerciale, fiind ucişi de hoţii apăruţi în calea lor. Rayh a născut o fetiţă (Rurrin) şi un băieţel (Assurral). Tată a 5 copii, NORRAL s-a descurcat cum i-a fost priceperea, cosând uniforme militare zi şi noapte.

În anul 363, oraşul său, ca şi ținutul Mesopotamiei, au ajuns sub stăpânirea Imperiului Sasanid. Dinastia Sasanizilor a domnit în Persia din anul 224 până la cucerirea arabă din 651. Întemeietor al dinastiei a fost regele Ardashir (224-241). El a pus stăpânire, în 226, pe oraşul Ctesifon, făcând din el capitala propriului regat. Aflați mereu în conflict cu romanii şi apoi cu Imperiul Bizantin, sasanizii au urmărit să obţină controlul absolut al drumurilor comerciale dintre Orient şi Marea Mediterană. Cuprins între fluviile Eufrat şi Indus, statul sasanid s-a considerat continuatorul tradițiilor Persiei ahemenide, întorcându-se la izvoarele civilizației persane. Sasanizii au respins elementele civilizației elenistice.

Instaurând o monarhie puternică, sprijinită de o aristocrație războinică şi un cler fanatic (promotor al credinței în zoroastrism), statul sasanid a reprezentat timp de 4 secole prima putere militară a Orientului şi principalul adversar în Asia al Imperiului Roman. În urma unui îndelungat război desfăşurat între anii 337-363, regele sasanid Shapur II (309-379) a încheiat o pace cu romanii, prin care a dobândit cea mai mare parte a Mesopotamiei.

La 47 de ani, în anul 363, croitorul NORRAL din Korkura s-a văzut nevoit să învețe croiala hainelor militare sasanide. Adaptându-se repede la cerințele noilor clienți, şi-a refăcut clientela, ajungând să câştige mult mai bine ca pe vremea romanilor. Copiii au crescut fără a cunoaşte sărăcia în familie. Rayh, femeie cumsecade, nu a făcut o mare deosebire între orfanii lui NORRAL şi proprii săi copii.

NORRAL, obsedat de nevoia unor mari câştiguri băneşti, şi-a vândut fetele pe mari sume de bani. Digdi şi Yune au fost date unor negustori care făcuseră avere prin comercializarea unor mărfuri aduse din Orientul îndepărtat. Niciunul dintre ei nu avea mai puţin de 30 de ani. Pe fiul cel mare, Nassih, l-a dat copil de trupă, gândindu-se că o carieră de militar sasanid l-ar fi transformat într-un om bogat. Fata cea mică, Rurrin, a fost cumpărată de un comandant militar care mai avea două neveste. Băiatul cel mic, Assurral, a pornit la drum spre India, la doar 15 ani, împreună cu o caravană de negustori, nedorind să ajungă soldat.

La 66 de ani, fericitul NORRAL se considera un tată cu toate datoriile împlinite faţă de copiii lui. Cu toţii erau căsătoriţi şi părinţi, cu excepţia lui Assurral, care încă nu avea copii. NORRAL credea că va trăi fericit alături de nevasta lui mai mult de 90 de ani, nebănuind că moartea îl pândea tocmai din direcţia lui Rayh. De femeie se îndrăgostise un militar bogat, musafir obişnuit în casa lui NORRAL. Soție credincioasă, ea s-a străduit să respingă propunerile repetate ale bărbatului de a fugi cu el. Nici după moartea lui NORRAL, otrăvit de rivalul său, Rayh nu a vrut să îl urmeze pe ucigaş. După înmormântarea soţului, femeia a înghiţit otravă, stingându-se după câteva minute.

Nina Petre
2 februarie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Vă mulțumesc pentru încă un episod extrem de interesant. Norral a săvârşit cu siguranță o greşeală foarte mare, la care am reflectat în ultimele zile... a hotărât viețile copiilor lui în funcție de propriile-i frici financiare. Aşa se explică şi de ce în viața actuală am întâlnit foarte multe persoane care au vrut să decidă pentru viața mea. Uneori tensiunile au fost aşa puternice în încercarea de a-i convinge că am dreptul şi libertatea de a alege, încât a trebuit să rup prietenii trainice şi chiar relații de familie. Am refuzat să întâlnesc persoane care îmi dictau cum, unde şi cu cine să trăiesc. Însă asta mi-a consumat extrem de multă energie şi m-a lăsat cu o urmă de tristețe. Cred că meritam asta, până una-alta.

După parearea mea, Norral a fost un părinte conştiincios şi nimic mai mult. A muncit pentru bunul material al familiei, însă niciodată nu a privit cu interes în sufletul copiilor lui. A fost norocos să aibă alături două soții credincioase şi iubitoare. Probabil că sfârşitul său s-a datorat faptului că nu a învățat prea multe legate de necesitățile sufleteşti ale oamenilor, sau cel puțin eu aşa simt, după ce am reflectat mai mult asupra acestui personaj.”

Dorina
23 februarie 2015
Grecia

Episodul 18 - KHUME

Episodul spiritual nr.18 o are ca eroină pe KHUME. Viața ei s-a desfăşurat între anii 224-269 (secolul 3). KHUME s-a născut într-un sat fortificat din regiunea istorică Gallia Belgica, la acea vreme provincie romană. Teritoriul actualului regat al Belgiei era populat în antichitate de triburi de origine celtică, ai căror membri se numeau belgi. În anul 51 î.e.n. împăratul roman Caesar a cucerit vastul teritoriu al belgilor, transformându-l în provincia romană Gallia Belgica.

În zona vechiului sat unde şi-a dus viața KHUME s-a construit oraşul belgian Turnhout, situat aproape de granița cu Olanda.

Părinții lui KHUME, Mirrahdun (tatăl) şi Noygde (mama), aveau două fete. KHUME era cu 7 ani mai în vârstă decât Rakyde. Frații lor, trei la număr, muriseră de mici din cauza unor infecții pulmonare. Mirrahdun era un foarte abil războinic, aflat în slujba căpeteniei satului, Noyol. Casa lui, înconjurată de un teren bun pentru agricultură şi păşunat, reprezenta o fermă. Toți locuitorii satului aveau case bine întreținute şi bucăți de teren, mai mici sau mai mari, după cum le moşteniseră de la părinți. Terenurile erau bunuri de familie, fiecare familie fiind constituită din membrii a 4 generații.

Satul lui KHUME cuprindea aproape 50 de familii. Pe loturile agricole se cultivau cereale: orz, grâu, secară, ovăz. Fiecare familie

creştea vaci, boi şi păsări. Moşia căpeteniei Noyol era mai mare decât cele ale sătenilor. Avea în jurul ei o fortificaţie din valuri de pământ şi bolovani. Averea strânsă în casa lui Noyol necesita o pază permanentă. Casa şi terenurile erau păzite zi şi noapte de 15 războinici, aceştia dovedind multă cruzime în lupte şi în pedepsirea prizonierilor. Unul dintre ei era Mirrahdun, tatăl eroinei noastre.

KHUME şi sora ei au crescut printre ţăranii, războinicii şi copiii lui Noyol. Au învăţat să lupte cu bâta, pumnalul şi chiar sabia de bronz. S-au dezvoltat armonios, înalte ca bărbaţii, rezistente la boli şi frig, voinice la trup. Aveau părul blond, ondulat şi lung până la brâu. Vocea lor era puternică şi poruncitoare la nevoie. Mintea lor pătrunzătoare iscodea totul împrejur, fiindcă principalul obiectiv al vieţii îl reprezenta apărarea prin luptă a averii familiei, a nobilului Noyol şi a întregului sat. Incursiunile de pradă în teritoriile altor nobili erau ceva obişnuit şi destul de frecvent.

Mândria şi pasiunea pentru războaie fuseseră moştenite de KHUME, aşa cum era firesc, de la părinţii şi strămoşii ei celţi. Firea sinceră, curăţenia sufletească, orgoliul specific neamului, fidelitatea faţă de familia ei şi a şefului Noyol l-au atras puternic pe războinicul Arnighad. KHUME avea 14 ani când, de comun acord cu mândrul bărbat în vârstă de 25 ani, s-a supus ceremoniei nupţiale, aceasta constând dintr-un ospăţ cu durata de câteva zile şi nopţi. Averea primită de la părinţii ei o egala pe cea a mirelui. Datorită acestui avantaj, KHUME s-a considerat egala soţului pe tot parcursul vieţii de familie.

Ca femeie măritată, a avut îngăduinţa de la şeful satului să lupte împotriva hoardelor de războinici alături de bărbatul ei. Nu şi-a neglijat îndatoririle de nevastă, dând naştere la 6 prunci, dintre care 5 au supravieţuit şi au crescut mari, spre bucuria părinţilor şi a tuturor neamurilor. Cele trei fete, Kyrea, Olgide şi Kidhe, s-au dezvoltat asemenea mamei, devenind urmaşe demne ale curajoasei războinice KHUME. Băieţii ei, Dighad şi Agrull, semănând la fizic şi obiceiuri cu tatăl lor, au ajuns oameni de încredere ai noii căpetenii, Krunn, fiul lui Noyol.

Cei 6 copii născuţi de KHUME au crescut în casa bunicii Noygde, mama lor având importanta slujbă de paznic al averii căpeteniei satului. Când pleca la lupte, KHUME avea haine bărbăteşti: pantaloni largi, tunică, manta scurtă din stofă groasă pentru iarnă şi din stofă subţire pentru vară. Dacă rămânea pe lângă casă, purta rochie lungă strânsă cu o centură lată de piele, frumos ornamentată. Brăţările ei, purtate la braţe, antebraţe şi glezne, erau făcute din bronz sau argint. Avea numeroase agrafe care îi susţineau părul bogat, plin de bucle.

Ca şi soţul ei, KHUME se simţea bine la ospeţe. Pâinea, fiertura de ovăz, peştele şi vânatul constituiau hrana obişnuită a sătenilor. La ospeţele oferite de şef după luptele grele soldate cu prăzi bogate şi prizonieri, se consuma carne de vită şi de porc. În afară de bere şi

hidromel, primeau porţii de vin, băutură preţioasă, procurată cu greutate de la negustorii sosiţi din alte ţinuturi.

KHUME a trăit doar 45 de ani, fiind răpusă într-o luptă, când un arcaş i-a trimis o săgeată în piept. Femeia şi-a dat duhul în braţele bărbatului ei, Arnighad reuşind să o scoată pe braţe din încăierarea care făcea numeroase victime. A transportat-o ascunsă pe un car acoperit cu crengi până la casa lor, locuită doar de Agrull şi servitori. Băiatul, în vârstă de 15 ani, şi-a chemat în grabă surorile de pe la casele lor, pentru a-şi îngropa mama. Fratele cel mare, Dighad, rămăsese pe câmpul de luptă, ucigându-şi duşmanii cu ferocitate, în dorinţa de a răzbuna moartea mamei, pe care o iubise mai mult decât pe orice altă fiinţă.

Nina Petre
3 martie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Episod spiritual al Karmei XVIII a reprezentat pentru mine un val de revitalizare :-). Khume a fost minunată şi am intrat pe canalul vibraţiei ei, dacă se poate spune aşa. Ieri am petrecut o după-amiază minunată la ferma unde lucrez ca voluntar. Deşi a plouat, m-am simţit în formă şi am reflectat asupra acestei karme. Aş avea multe de spus, însă mai am nevoie de cateva zile... pentru că simt cum, concentrându-mă asupra unui personaj al unei vieţi din trecut, retrăiesc momentele de fericire, tristeţe şi altele. De la Khume am de luat sănătate, forţă, dinamism şi curaj.”

Dorina
8 martie 2015
Grecia

Episodul 19 - NARNA

Episodul spiritual nr.19 o are ca eroină pe NARNA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 116-182 (secolul 2). S-a născut în localitatea portuară Onoba (denumire ulterioară: Huelva) situată în sudul provinciei romane Hispania Baetica, pe ţărmul Golfului Cadiz.

La acea vreme, peninsula iberică se afla sub stăpânirea Imperiului Roman. În perioada vieţii NARNEI, Imperiul a fost condus de următorii împăraţi romani: Traian (98-117), Hadrian (117-138), Antonius Pius (138-161), Marcus Aurelius (161-180), Commodus (180-192).

Tirredo, tatăl eroinei noaste, muncea ca marinar pe o corabie autohtonă, transportând spre Italia vin, ulei şi metale. Annoma, nevasta lui, născuse două fete. NARNA, fata cea mică, o avea pe sora ei Ikeda cu 6 ani mai în vârstă decât ea. Soţia şi copiii nu duceau lipsă de mijloace materiale, ci de prezenţa lui Tirredo, căruia i se îngăduia să stea acasă doar de 2-3 ori pe an. Fiecare sosire a lui Tirredo reprezenta un

eveniment fericit pentru nevastă, copii şi rude. Bărbat mândru şi generos, el le aducea tuturor multe cadouri, bucurându-se de fericirea lor. Monezile romane din argint îmbogăţeau tezaurul ascuns în pivniţa casei.

Ikeda i-a fost dată de nevastă unui negustor roman la doar 14 ani. Sora ei, NARNA, a ajuns soţia lui Cinedius când abia împlinise 15 ani. Acesta, la 24 de ani, trecuse prin multe lupte navale în calitatea sa de soldat roman. Fiinţă neînfricată, Cinedius se stabilise în Onoba împreună cu părinţii când avea 8 ani, participând cu toţii la acţiunea de colonizare romană în Hispania, începută cu multă vreme în urmă. Avea o mică avere strânsă din solda militară şi din zestrea oferită de părinţi la nunta cu NARNA. Părinţii lui aveau o fermă la ţară, spre nord, unde îngrijeau măslini şi viţă-de-vie.

Casa lui Cinedius din Onoba era încăpătoare, avea câteva încăperi, iar priveliştea oferită de apa oceanului era superbă. În această ambianţă de vis, NARNA şi-a crescut fata şi cei doi băieţi. Pe Mireda a născut-o la 18 ani. După 2 ani a sosit primul fiu, Tikano. Julius, fiul cel mic, a apărut când mama lui avea 27 de ani.

Spre deosebire de celelalte provincii hispanice, în Baetica era exclusă în întregime obligaţia serviciului militar pentru populaţia indigenă. De această facilitate au profitat şi băieţii NARNEI. Crescuseră lângă mama lor, tatăl sosind rar, de obicei pentru a-şi vindeca rănile primite în luptele navale. Puternic ataşaţi de bunicii din nord, Tikano şi Julius au început de la 14-15 ani să comercializeze vinurile şi uleiul de măsline produse la ferma bătrânilor. Principalul cumpărător era chiar echipajul corăbiei pe care lupta Cinedius, tatăl lor. Mireda, măritată de părinţi la 16 ani cu un soldat roman ce făcea parte din trupele de supraveghere a provinciei, trăia bine cu familia ei.

Locuind mai mult la ţară, fiii NARNEI ajunseseră să cunoască nemulţumirile populaţiei indigene, greu exploatate de administraţia romană. Întreaga provincie Baetica era zguduită în fiecare an de revoltele fermierilor şi ale negustorilor, care protestau împotriva impozitelor greu de suportat, dar şi împotriva obligativităţii folosirii limbii latine de către întreaga populaţie.

Răscoala din anul 161 fusese pregătită cu multă vreme înainte, amploarea şi intensitatea ei provocând o adevărată panică în rândul coloniştilor romani şi al armatei de ocupaţie. Cinedius, aflat pe mare, nu ştiuse de la începutul revoltelor că fiii lui se aflau printre răsculaţii de la ţară. Mireda, izolată în casă împreună cu cei doi copii, afla numai ce îi spunea soţul ei, Tirenius, revenit după zile şi nopţi de hăituire a răsculaţilor. NARNA, la 45 de ani, devenise complet neputincioasă în privinţa luării unor decizii pentru familia ei. Izolată în perimetrul casei, păzită de câţiva mercenari, discuta doar cu servitoarele şi şeful grupului de apărare. Nu aflase că fiii ei luptau împotriva militarilor romani, ucigându-i pe cei care le ieşeau în cale.

Până la sfârşitul anului, răscoala a fost reprimată crunt. Tikano şi Julius reuşiseră să fugă cu o corabie, refugiindu-se în nordul Africii. Ajunşi în Tanger, pericolul încă mai persista, aşa că plecaseră spre sud, unde şi-au pierdut urma. NARNA şi Cinedius nu aflaseră nimic despre soarta fugarilor. Aceştia plecaseră în mare grabă, pe ascuns, neanunţându-şi bunicii, părinţii şi rudele de la oraş asupra intenţiei de a părăsi ţara.

Pe NARNA, comandamentul militar local a iertat-o, fiindcă femeia nu cunoştea împrejurările în care îi dispăruseră fiii. Cinedius însă nu a scăpat de pedeapsa capitală. A fost ucis prin tăierea capului cu o spadă, în spatele casei din Onoba, resturile sale omeneşti fiind încredinţate soţiei, în vederea înmormântării.

Văduvă la doar 45 de ani, părăsită de cei doi băieţi, despre soarta cărora nu a mai aflat nimic niciodată, NARNA şi-a dus traiul încă 21 de ani, dedicându-se ajutorării oamenilor sărmani, victime ale asupririi romane. Viaţa i-a fost sobră, modestă, femeia păstrându-şi pentru ea doar vechea casă a soţului şi o servitoare. A vândut moşia de la ţară după moartea socrilor, folosind banii primiţi pentru ajutorarea victimelor represiunii din anul morţii soţului ei.

S-a stins cu privirea senină, expresie a omului greu încercat de viaţă, supravieţuitor ca printr-o minune, recunoscător Divinităţii fiindcă reuşise să cinstească memoria soţului şi a eroilor poporului său.

Nina Petre
7 aprilie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Vă mulţumesc pentru analiza karmei 19, care m-a impresionat prin complexitatea acestei vieţi. Cred că Narna trebuie să fi fost foarte puternică spre sfârşitul vieţii ei, deoarece a trăit evenimente greu de suportat din perspectiva vieţii mele prezente. M-a frapat pierderea părţii masculine a familiei, mai ales modul cumplit în care şi-a pierdut soţul. Pe de altă parte, cred că dispariţia fiilor (fără a se şti dacă au decedat sau nu) a fost un mod de a menţine în viaţă speranţa. Sunt convinsă că această speranţă s-a menţinut până în ultima clipă şi că există o extensie a ei chiar şi până în viaţa actuală. Obişnuiam să sper când toţi din jur se dădeau bătuţi. La un moment dat, speranţa se transforma în naivitate... „Viaţa” a avut grijă să mă „reeduce” şi să mă îndrepte spre o gândire logică şi realistă.

Spre deosebire de Khume, Narna a avut parte de o viaţă de supunere şi înăbuşire a sentimentelor. M-a impresionat implicarea politică a familiilor în societate şi faptul că au ales să plătească cu viaţa pentru dreptate, în locul bunăstării şi a unei vieţi liniştite... asta în ambele cazuri, atât a lui Khume cât şi a Narnei.”

Dorina
19 aprilie 2015
Grecia

Episodul 20 - RUAD

Episodul spiritual nr.20 îl are ca erou pe RUAD. Viața lui s-a desfăşurat între anii 22-96 (secolul 1, era noastră). RUAD s-a născut în localitatea portuară Unica Colonia (Portus Divinus), situată pe ţărmul Mării Mediterane, pe teritoriul provinciei romane Africa Nova. În secolele următoare, modestul port s-a transformat într-un mare oraş ce poartă denumirea actuală de Oran (Ouahran) şi aparține țării numite Republica Algeria.

Părinții lui RUAD, Arhud (tatăl) şi Nedike (mama), erau de origine berberă. Dintre cei 7 copii născuți de Nedike au supraviețuit doar 3 băieți. RUAD, mijlociul, era cu 4 ani mai tânăr decât Inem. Ultimul născut, Godhun, avea cu 6 ani mai puțin decât RUAD. Tatăl lor era negustor de haine, reuşind cu greu să îşi întreţină familia. Firea lui modestă şi cinstită li s-a transmis celor 3 fii, dar viața l-a învățat pe fiecare să supraviețuiască prin orice fel de mijloace.

Intrat ca mercenar în armata romană, Inem a devenit un bărbat dur şi însetat de avere. Godhun a continuat practica negustoriei a tatălui, trăind modest cu famila lui, aşa cum văzuse în casa părinților.

RUAD a avut o soartă diferită de a celorlalți bărbați din familie, devenind la vârsta adolescenței victima sărăciei tatălui său. Avea 17 ani (în anul 39), când un cămătar l-a reclamat judecătorului roman că îi datora o mare sumă de bani şi nu avea cum să i-o restituie. Nefericitul Arhud voise să cumpere mai multă marfă, o achitase cu banii împrumutați de la cămătar şi nu reuşise să o vândă pe toată. Negociatorul judecătoresc i-a spus lui Arhud, în mare taină, după ce discutase cu reclamantul, că i-l putea da ca servitor pe RUAD pentru un număr de ani, până când valoarea muncii băiatului ar fi stins datoria tatălui. RUAD s-a bucurat că în felul acesta îşi salva tatăl de la închisoare. Nici el şi nici Arhud nu şi-au dat seama de la început că plata datoriei însemna intrarea în sclavie domestică pe un număr nelimitat de ani la boierul Kadral, mare negustor de sclavi şi cămile purtătoare de mărfuri în deşert.

Casa lui Kadral, mare cât un palat, situată în zona de sud a oraşului, unde se află cartierul celor bogați, i-a plăcut lui RUAD. La fel de mult i-a plăcut familia boierului, acesta având la vedere o singură nevastă, doi băieți şi patru fete. Marele noroc al lui RUAD a fost adoptarea lui de către întreaga familie ca pe o rudă îndepărtată, fără a fi dispreţuit că sclavii cumpărați la târg. Principiile moralei berbere în privința vieții de familie fiind respectate cu strictețe, RUAD s-a bucurat de respectul stăpânilor şi de prietenia copiilor.

În decurs de un an, a fost obligat să învețe bunele maniere ale unui servitor de stăpâni bogat şi să deprindă practici de luptă specifice mercenarilor din armata romană. După ce şcolarizarea lui s-a încheiat, RUAD a devenit umbra stăpânului, paznicul permanent şi confidentul acestuia. În ochii lumii exterioare casei, RUAD purta calitatea de valet.

Avea voie să îşi viziteze părinţii şi fraţii, chiar să îi şi ajute cu bani. L-a servit pe Kadral cu un devotament absolut, îndeplinindu-i toate poruncile.

Ştia că stăpânul vindea sclavi capturaţi din triburile deşertului, punându-i la dispoziţia militarilor şi afaceriştilor romani. Cămilele lui aduceau mărfuri din deşert, mult cerute pe piaţa oraşului. În aparenţă, Kadral era slujitorul oligarhiei romane, îmbogăţită prin jafuri, războaie şi comerţ cu sclavi. Totuşi, RUAD aflase uşor despre activitatea paralelă a stăpânului când începuse să îl însoţească în case conspirative din oraş şi din ţinuturi îndepărtate. Kadral îşi iubea nespus poporul berber, greu exploatat şi persecutat de ocupanţii romani. Dorinţa de independenţă a populaţiei berbere se reafirma în mod constant, prin acţiuni de protest împotriva abuzurilor administraţiei romane.

Aspectul fizic, temperamentul şi caracterul berberilor din nordul Africii erau asemănătoare locuitorilor din Europa meridională. Majoritatea dintre ei aveau părul blond, ochii albaştri, statură înaltă, trupul zvelt, constituţia fizică viguroasă, temperamentul vioi şi nobil. Erau înclinaţi spre viaţă sedentară. Monogamia era obligatorie, iar femeile se bucurau de mult respect. Alfabetul berber provenea din cel fenician.

Nici sub stăpânirea romană berberii nu au renunţat la graiul lor tradiţional. Sentimentul apartenenţei naţionale era copleşitor, el generând revolte împotriva absurdităţii brutalităţii cu care guvernau reprezentanţii Republicii Romane. În mare secret, cu sprijinul câtorva slujitori ca RUAD, boierul Kadral îi ajuta cu alimente, bani şi arme pe răsculaţii care se încumetau să apere demnitatea poporului sărac.

Preocupat de viitorul lui RUAD, Kadral i-a dat-o de nevastă pe Sildin, una dintre menajerele soţiei lui. La 24 de ani, RUAD s-a văzut căsătorit cu frumoasa berberă ce fusese cumpărată de stăpân la târgul de sclavi. Fata avea 18 ani, îl plăcea pe RUAD şi s-a bucurat nespus pentru odaia primită de la stăpâna Ayhir, în anexa destinată slujbaşilor căsătoriţi. I-a dăruit lui RUAD 3 copii. Primul născut a fost Yedah, o fetiţă blondă cu ochii albaştri, ca şi părinţii ei. Venise pe lume când Sildin avea 20 de ani. Au urmat cei doi băieţi. Umbekdo era cu 3 ani mai mic decât sora lui. Dirreko a văzut lumina zilei când frăţiorul său avea 3 anişori.

RUAD şi familia lui au avut tot ce le-a trebuit pentru o viaţă normală şi liniştită. Înaintea căsătoriei cu Sildin, Kadral i-a spus lui RUAD că datoria lui Arhud fusese achitată, iar el se putea considera un om liber. Plin de recunoştinţă, tânărul servitor şi-a implorat stăpânul să nu-l alunge din slujba sa. Dorinţa i-a fost îndeplinită, iar după moartea subită a lui Kadral, fiul acestuia, Berruku, l-a luat în casa lui cu aceleaşi îndatoriri pe care le avusese la primul stăpân.

La 74 de ani, RUAD nu se simţea bătrân. Continua să îşi însoţească stăpânul peste tot, fiind în stare să lupte alături de paznicii tineri. Fata lui, Yedah, împlinise 48 de ani. Căsătorită cu un negustor bogat, trăia

bine într-o casă mare, bucurându-se de cele două fiice, măritate şi ele. Umbekdo şi Dirreko erau angajaţi în corpul de pază şi capturare a sclavilor, bine recompensaţi de Berruku.

RUAD şi-a găsit sfârşitul încercând să îi salveze viaţa stăpânului său. Se aflau la târgul de sclavi, când Berruku a fost atacat de un negustor nemulţumit de suma oferită. RUAD s-a repezit, acoperindu-şi stăpânul cu trupul său. Era mai înalt şi mai voinic decât Berruku, aşa că pumnalul l-a lovit în plin. Ceilalţi doi paznici l-au dus pe stăpân acasă viu şi nevătămat. Trupul neînsufleţit al credinciosului RUAD a fost îngropat în grădina palatului, în apropierea mormântului primului stăpân, binefăcătorul Kadral.

Nina Petre
1 mai 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Povestea lui Ruad m-a impresionat din două puncte de vedere, al comportamentului stăpânilor lui faţă de el şi viceversa. Legătura dintre Ruad, care, luat în familia stăpânilor drept sclav, a fost tratat ca un membru al familiei şi serviciile pe care le-a prestat acestei familii până la sfârşitul vieţii sale depăşeşte simţul datoriei; cred că aici este vorba de un profund devotament de ambele părţi. Singură „umbră" în această poveste apare în... afacerile lui Kadral.

M-am bucurat mult la citirea acestui episod spiritual şi am înţeles de unde păstrez sentimentul că slugile unor oameni influenţi au un rol mai important decât ne închipuim în societate.

În afară de răspunsul la episodul spiritual nr. 20, doresc să vă spun că de curând am aflat sursa cunoştinţelor nelimitate pe care le-a dobândit Pitagoras. Citind fragmente din texte despre viaţa şi cunoaşterea pe care a generat-o, am ajuns la concluzia că a fost un „supraom"... a rămas filosoful meu preferat. De curând am început să citesc o carte intitulată „Muzica lui Pitagoras", scrisă de o americancă foarte bine documentată. Am fost surprinsă să aflu că Pitagoras îşi cunoştea tot şirul reîncarnărilor, pentru că într-una dintre vieţile sale ceruse de la Creator să îi dea în dar capacitatea de a-şi aminti toate încarnările în vieţile ce aveau să vină. Astfel, Pitagoras a fost desăvârşit pentru că a păstrat cunoştinţele dintr-o succesiune de vieţi, iar conştiinţa sa nu a fost perturbată în niciun fel de moarte şi de revenirea pe pământ. Ca să dovedească cum că nu minte, Pitagoras a indicat un loc şi un obiect dintr-un templu (dacă-mi amintesc bine), iar pe acel obiect erau scrise câteva cuvinte pe care se spune că nu le cunoştea decât unul dintre cei care fuseseră în posesia lui cu mulţi ani înainte şi care decedase (Pitagoras susţinea că el fusese acela). Într-adevăr cuvintele corespundeau, aşa că enigma încarnărilor lui Pitagoras a rămas în atenţia istoricilor de la vremea aceea."

Dorina
3 mai 2015, Grecia

Episodul 21 - MIDE

Episodul spiritual nr.21 o are ca eroină pe MIDE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 79-23 î.e.n. (secolul 1 înaintea erei noastre). MIDE s-a născut în oraşul Sinope (Sinop), localitate portuară de pe ţărmul mării numite Pontus Euxinus (Marea Neagră). În prezent, oraşul Sinope se află în nordul Republicii Turcia.

Tatăl lui MIDE, Eonius, era originar din oraşul Roma. Ocupându-se cu negustoria pe mare, a ajuns şi în Sinope, unde s-a îndrăgostit de grecoaica Aytheed, care i-a devenit soție. Aveau 4 copii: unica fată, MIDE, şi frații ei mai mici, Norrius, Mideas şi Arcadius.

La data naşterii lui MIDE şi încă 9 ani după aceea, oraşul Sinope s-a aflat pe teritoriul unui regat al Parților, condus de un domnitor persan. În anul 70 î.e.n., Sinope a fost cucerit de armata generalului Lucullus, intrând în zona de influență a Romei Republicane. După 23 de ani, împăratul Caesar a transformat Sinope într-o colonie romană. În anul 27 î.e.n., domnitorul roman Octavianus Augustus a instaurat o nouă formă de Stat, cea monarhică, înființând Roma Imperială. Imperiul Roman a fost cel mai vast şi compact imperiu al Antichității, una dintre cele mai unitare şi durabile formațiuni statale din istoria omenirii.

Copiii romanului Eonius şi-au conturat de mici preferințele profesionale. Băieții, mari admiratori ai tatălui şi dornici de aventuri pe mare, s-au urcat pe corăbiile lui Eonius înainte de vârsta adolescenței. Au devenit majori tot pe mare, iar după aceea s-au maturizat activând ca negustori-marinari, asemenea tatălui lor.

MIDE, crescând lângă Aytheed, a învățat toate treburile casei, inclusiv practica vindecărilor prin metode tradiționale. Aytheed cunoştea de la mama ei secretele tămăduirii membrilor familiei. În această privință, influența romanului Eonius a devenit covârşitoare. El făcea drumuri anuale spre Roma, de unde aducea ultimele noutăți din domeniul vindecărilor.

MIDE era o copilă de 13 ani când părinții i-au dat-o de nevastă militarului roman Dicius. Mai în vârstă cu 15 ani decât MIDE, el a devenit stăpânul absolut al familiei sale, stabilindu-şi reşedința într-o casă mare din Roma. Desprinsă cu brutalitate de părinți şi frați, firava MIDE şi-a început viața de nevastă cu o teamă permanentă în suflet. Se simțea copleşită de autoritatea lui Dicius şi a părinților lui, iar rudele lor abia dacă îi adresau câteva cuvinte.

La 15 ani au început naşterile. Primul venit, un băiețel firav, a murit cu febră la doar două luni. După el a sosit Mideea, o fetiță grăsuță, care a supraviețuit. La 20 de ani, l-a născut pe Honorius, erou-supravietuițor şi el, asemenea surioarei lui. Ceilalți 6 prunci aduşi pe lume de MIDE au decedat cu aceeaşi febră misterioasă pe care femeia o cunoştea de la rudele ei din Sinope. Era o boală necruțătoare, veche în neamul mamei

Aytheed, identificată de unii vraci din Grecia ca fiind o boală a sângelui. În vremurile moderne i s-a spus „leucemie”.

Dicius, bărbat puternic, sever şi pornit mereu pe fapte mari, devenit capul familiei (pater familias), avea obligația de a se preocupa îndeaproape de sănătatea soţiei şi copiilor săi. Fiind militar de carieră şi mereu plecat la lupte, i-a făcut cunoştinţă lui MIDE cu vraci renumiţi în Roma, care s-au străduit să o învețe cât mai multe practici de tămăduire în familie. Sclava Rilla, cumpărată de Dicius de la o vindecătoare bătrână, i-a stat alături stăpânei MIDE în strădaniile ei de a salva viața propriilor copilaşi. În decurs de câțiva an, MIDE a primit o bună inițiere în „ştiința ierburilor de leac” (scientia herbarum), complex de cunoştinţe ce constituia medicina primitivă la romani. Pe lângă ierburile de leac, folosea şi alte produse despre care se spunea că aveau calități vindecătoare: pâinea, mierea, uleiurile, oțetul, grăsimea de animale. Când era nevoie, MIDE prepara câte un amestec din mai multe substanţe sub formă de lichid, praf sau alifie.

Cea mai cunoscută pentru numeroasele ei întrebuinţări era plantă aromatică numită Laserpicium. Din rădăcina ei se extrăgea un fel de răşină (laser) care avea puteri curative excepţionale. Ea se punea pe tot felul de răni, vindeca furunculele, anula efectul nociv al muşcăturilor de şarpe şi de scorpion. Se mai folosea la durerile de gât, în tratamentul astmului, al hidropiziei, al epilepsiei, al icterului, al pleureziei. Era un calmant pentru tot felul de dureri. Urzica avea şi ea numeroase întrebuinţări, ca şi muştarul. Acesta putea să anihileze efectele toxice ale ciupercilor. Amestecat cu suc de curcubătă, muştarul contribuia la vindecarea epilepsiei. Împreună cu rădăcinile de crin, ajuta la tratarea arsurilor, la vindecarea plăgilor cu puroi şi a bolilor de ochi. Din anumite plante se preparau remedii pentru combaterea tusei, a durerilor de gât, a migrenelor, a congestiei pulmonare.

Ştiința ierburilor de leac a romanilor folosea şi practici magice. Multe descântece şi vrăji folosite de vracii romani proveneau din timpuri străvechi, de la etrusci.

În familia lui MIDE, procurarea unor ingrediente necesare preparării leacurilor domestice îi revenea lui Dicius. El cunoştea bine magazinele şi depozitele negustorilor din oraş. Preţurile erau foarte mari, multe substanţe fiind aduse de la mari distanţe, mai ales din Orient. Negustorii vindeau alifii, rădăcini, ierburi, substanţe aromate. Produsele medicinale din insula Creta erau aduse la Roma de funcţionari ai Statului care se ocupau cu importul şi desfacerea acestor mărfuri. Fiind bine retribuit ca militar în armata romană, Dicius îşi permitea să cumpere orice produs cu rol terapeutic, oricât de scump ar fi fost.

În ciuda tuturor eforturilor lui şi ale soției, 6 dintre copilaşii lor au fost răpuşi de misterioasa boală a sângelui. MIDE ştia de la rudele mamei Aytheed că prea-desele pierderi ale unor prunci nimiciți de febră împlineau blestemele victimelor strămoşilor militari din cauza cărora cursese prea mult sânge pe câmpurile de luptă.

Dicius a renunţat la armată când nevasta lui a început să facă febră. MIDE împlinise 42 de ani, iar el, 57. Mideea era căsătorită cu un negustor de alimente şi avea 3 copilaşi. Honorius, la 22 de ani activa în armata imperială, nefiind căsătorit. MIDE a mai trăit 14 ani, tratându-se mai mult singură cu toate leacurile pe care le cunoştea. Nu ezita să îşi aplice niciun tratament dintre cele folositoare trupului, temându-se mereu de apariţia febrei îngrozitoare.

La 56 de ani organismul i-a cedat în lupta cu boala, femeia renunţând să mai trăiască. Bătrânul Dicius, la 71 de ani, s-a văzut dintr-o dată părăsit de cea mai iubită fiinţă, femeia pe care o considerase coborâtă din lumea zeilor aducători de viaţă pe Pământ.

Nina Petre
1 iunie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Acest episod spiritual a meritat multă atenţie din partea mea şi am revenit de nenumărate ori asupra lui în decursul zilelor trecute. M-a impresionat originea lui Mide, greco-romană... o combinaţie ideală din punctul meu de vedere. Dar m-a surprins faptul că, în ciuda originii sale, Mide a fost dată de soţie la 13 ani. Asta mi s-a părut şocant şi am avut un sentiment că fetiţa a trăit o situaţie de-a dreptul disperată, fiind nevoită să se maturizeze foarte devreme. Apoi m-am întrebat cum trebuie să fi fost acel om care a acceptat să ia de soţie o fată de 13 ani. După vreo două zile, am avut trăirea cum că a fost vorba de o înţelegere şi că, deşi situaţia a fost bizară, acest om i-a fost fidel pe viaţă. Nu mă refer la fidelitatea conjugală, ci la faptul că împreună, el şi ea, au urmat un drum comun şi s-au completat într-un mod minunat în susţinerea societăţii în care trăiau... el partea masculină - responsabil cu protecţia şi ordinea, iar ea, cu sănătatea oamenilor.

După vreo alte două zile am avut senzaţia că acest episod spiritual a fost cu totul special datorită acestei legături puternice între cei doi soţi. Până una-alta, Mide a trăit 43 de ani alături de el şi el a susţinut-o în toate activităţile ei... de soţie, mamă, vindecător. Chiar şi în zilele noastre un astfel de bărbat atât de devotat e extrem de greu de găsit. Am regretat că acest bărbat a trebuit să-şi ducă bătrâneţile singur şi că soţia lui a murit prematur.

Sunt convinsă că mama de origine greacă a numit-o pe Mide astfel... după personajul mitologic grec Medeea, înzestrată cu puteri supranaturale şi cunoscătoare a tuturor leacurilor din plante.

Ar mai fi multe de spus, sunt în continuare fascinată de această poveste şi o recitesc de nenumărate ori pentru a analiza de fiecare dată câte un nou amănunt. Într-o zi mi-am amintit de Diogenes din Sinope, filozoful excentric al antichităţii... pe care Platon l-a numit... „un Socrates nebun". Povestea spune că Alexandru cel Mare a mers să-l întâlnească pe Diogenes, fiind impresionat că un om aşa inteligent trăieşte ca un

cerşetor. Diogenes l-a întrebat pe tânărul Alexandru ce are de gând să facă după ce cucereşte întreaga lume, iar acesta i-a răspuns că va sta aşa ca el (ca şi Diogenes), întins la umbra unui copac. În continuare, Diogenes s-a uitat la câinele lui şi a spus... ia uite-te la prostul ăsta (la Alexandru)... vrea să meargă să cucerească întreaga lume ca să facă ceea ce noi deja facem fără să ridicăm măcar un deget. Cred că aceste poveşti circulau intens pe vremea lui Mide şi erau mult mai proaspete. Am trăit zilele trecute momente de amuzament şi interes faţă de astfel de legende. Uneori mi-e şi teamă să nu fiu văzută râzând singură :-)

Încă o dată aţi reuşit să-mi treziţi curiozitatea despre oameni, locuri, timpuri şi de propriul meu destin cu acest episod minunat. Vă mulţumesc pentru asta, pentru cartea ataşată şi pentru toate sfaturile bune, pe care le voi urma cu siguranţă!”

Dorina
14 iunie 2015
Grecia

Episodul 22 - XAD

Episodul spiritual nr.22 îl are ca erou pe chinezul XAD. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 188-119 î.e.n. (secolul 2 î.Hr.). XAD s-a născut în oraşul Mei Xian, situat în sud-estul Chinei, la est de lacul Xinfengjiang. Părinţii lui, Lid Xi (tatăl) şi La Se (mama), au avut 5 copii. Dintre aceştia, 4 s-au stins la doar câteva luni, din cauza unor infecţii grave. Singurul rămas în viaţă a fost micuţul XAD, scăpat ca prin minune dintr-o febră puternică.

Lid Xi se ocupa cu exportul de produse artizanale în insula Taiwan. XAD a studiat acasă cu un profesor bătrân. Acesta i-a modelat caracterul conform principiilor etice ale învăţatului Confucius. La 15 ani, XAD s-a alăturat tatălui său, ajutându-l să îşi transporte şi să îşi vândă mărfurile pe insula Taiwan. Ambarcaţiunea lor era modestă, dar solidă, reuşind să înfrunte furia apelor mării. Norocoşi din fire, XAD şi Lid Xi ajungeau cu bine la ţărm. Reuşeau să obţină bani suficienţi pe sacii cu sare şi pe obiectele din fier şi aramă, produse în micul atelier moştenit de Lid Xi de la tatăl său.

XAD a trăit în epoca dinastiei Han timpurii, al cărei prim împărat a fost Liu Bang (Gaozu). El a domnit între anii 206-195 î.e.n. Împăraţii din perioada vieţii eroului nostru au fost: 1) Huidi (194-188 î.e.n.); 2) Gaohou şi împărăteasa Lu Zhi (187-180 î.e.n.); 3) Wendi (179-157 î.e.n.); 4) Jingdi (156-141 î.e.n.); 5) Wudi (140-87 î.e.n.).

XAD şi Lid Xi au făcut avere adaptându-şi comerţul la necesităţile sociale din provincia lor şi din vestul Taiwanului. Vindeau mătase, lacuri, statuete funerare din ceramică, obiecte din porţelan, manuale scrise pe baza învăţăturilor lui Confucius.

XAD s-a încumetat să se căsătorească la 34 de ani, după multe ghinioane în viaţa sentimentală. De câte ori îşi dorise o fată doar pentru el, apărea şi neşansa care o îndepărta de el. S-a întâmplat să nu-i ajungă averea pe măsura pretenţiilor părinţilor fetei sau să-i moară două iubite la scurtă vreme înaintea nunţii. În sfârşit, anul 154 î.e.n. i-a adus norocul în dragoste, XAD reuşind să facă nunta cu Di Ne, o fată de 15 ani, posesoarea tuturor calităților dorite de el: frumusețe, cuminţenie, avere, bună educaţie. Di Ne a dat viaţă la 7 copilaşi. Dintre ei, 5 au murit de boli grave, rămânând în viaţă două fetiţe. Pe Mid o născuse la 18 ani, iar pe Yed, la 27 de ani.

XAD s-a remarcat în lumea negustorilor şi a beneficiarilor comerţului său printr-o seriozitate absolută, o fire cinstită mai presus de orice suspiciuni şi mai ales prin darul negocierii. Dovedea multă diplomaţie în discuţiile cu oamenii şi o reală compasiune pentru viaţa grea a ţăranilor şi a micilor meşteşugari.

Viaţa plină de fast de la curtea imperială din capitala Changan (Xian) era dominată pe vremea împăratului Wudi de prezicători şi vrăjitori foarte influenţi, de eunuci fără scupule, de intriganţi care îl convingeau pe domnitor să extermine mii de oameni. Ca o reacţie pozitivă la toate abuzurile şi crimele comise de cei din anturajul împăratului, în Capitală a luat fiinţă o grupare a oamenilor de cultură, al căror prim obiectiv era supravegherea moralităţii celor care conduceau destinele ţării: regii provinciilor, guvernatorii, funcţionarii imperiali. Eunucii corupţi de la Curtea imperială puneau la cale intrigi periculoase, provocând pedepsirea unor intelectuali de mare valoare ştiinţifică şi morală. Mii de intelectuali au fost închişi, torturaţi sau chiar executaţi.

Trezirea împăratului la realitate i-a sporit furia împotriva eunucilor, pedepsindu-i cu moartea pe intriganţi. Împăratul Wudi a solicitat sprijinul cărturarilor confucianişti pentru organizarea unui sistem de recrutare a funcţionarilor pe baza recomandărilor şi a examenelor. Acesta a fost un mijloc de a slăbi influenţa nobilimii. Oamenii de valoare proveniţi din rândul populaţiei obţineau astfel dreptul de a deveni funcţionari în administraţia imperială.

Wudi a cerut ca fiecare regiune să desemneze omul cel mai serios şi capabil pe care îl avea. În anul 134 î.e.n. s-a organizat primul examen oficial. Textele clasice le-au fost recomandate candidaţilor, ei fiind obligaţi să studieze principiile şi morala confucianistă. Marele negustor XAD a promovat examenul, devenind guvernator al provinciei în care locuia. Împlinise 54 de ani, iar viitorul îi promitea multe onoruri, creşterea prestigiului şi şansa de a le dovedi tuturor că luase în serios învăţăturile înţeleptului Confucius.

I-a fost dat să mai trăiască 15 ani grei, plini de griji şi călătorii obositoare, înfruntând ostilitatea populaţiei sărace şi a celor care se dedau la crime, jafuri, comerţ necinstit. Marii proprietari funciari nu doreau să se supună în totalitate puterii centrale. Vechea nobilime ajunsese în declin, iar noua clasă a proprietarilor de pământuri era o

forţă în plină dezvoltare. Marile domenii creşteau rapid, noii proprietari comportându-se ca stăpâni absoluți. Unii dintre ei îşi înarmau ţăranii pentru a se opune ordinelor împăratului. Masele de ţărani s-au obişnuit să se revolte. Condițiile lor de viață deveniseră din ce în ce mai grele. Părăsindu-şi satele şi gospodăriile, mulți ţărani se organizau în bande criminale.

Nobilul XAD ajunsese la venerabila vârstă de 69 de ani, îndeplinindu-şi obligațiile înaltei funcții cu onoare şi spirit de sacrificiu. Călătorea prin toată provincia cu o gardă personală puțin numeroasă, având încredere în protecția bunul său prestigiu. În vara anului 119 î.e.n. i-a fost dat să-i întâlnească pe banditii care i-au adus sfârşitul. Era o adunătură formată din câteva zeci de criminali, o mică armată care prăda sate întregi şi ataca la drumul mare orice demnitar întâlnit în cale. Îi venise vremea şi înțeleptului XAD să plătească prin obştescul sfârşit pentru inteligența şi bunătatea dovedite de-a lungul existenței sale. Şeful bandei beneficiase de ajutorul lui XAD, pe vremea când trăia ca om sărac împreună cu familia lui. Drept recunoştință, l-a ucis pe înaltul demnitar cu sabia lui, îndepărtându-şi camarazii de trupul victimei, că nu cumva să o batjocorească. A poruncit ca bietul trup fără viață să fie îngropat sub ochii lui, locul aflându-se la zeci de kilometri distanță față de reşedința lui XAD.

Nina Petre
2 iulie 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Acest episod spiritual a coincis extrem de mult cu unul dintre scenariile de viață care mi se strecoară automat printre gânduri în timp ce calc rufe sau am alte activități ce permit minții să viseze. Şi mă tot mir cum le potriveşte uneori Dumnezeu... Acum câteva săptămâni am văzut filmul vieții lui Marco Polo şi m-am gândit intens la cultura chineză, la mongoli şi la asiatici în general. Şi nu trebuie să fie o coincidență nici faptul că am petrecut o lună în Beijing acum câțiva ani. Chipurile oamenilor nu mi s-au părut stranii şi nici cultura lor în general. În mai puțin de o săptămână, utilizam bețele „tacâmuri" mai bine decât ei, de se tot mirau de mine. De asemenea, mâncarea chinezească mi se pare cea mai bună din lume şi legat de filosofie, dacă îmi mai rămâne timp să studiez din filosofiile non-europene (mă refer la Grecia antică şi Roma antică), cu siguranță îl aleg pe Confucius. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că am fost vreodată testată prin examen din teoriile şi filosofia lui, dar asta este absolut minunat.

Minunată a fost şi viața lui Xad şi, dacă cineva m-ar întreba dacă aş vrea să retrăiesc această viață... chiar şi în trup de femeie, aş accepta imediat. Trebuie să se fi strâns multe sentimente în sufletul lui, probabil că a înțeles că lumea e slabă în general şi că adevărul se află întotdeauna undeva la mijloc, între popor şi conducere. Din relația mea cu studenții

am înţeles că se aşteaptă de la noi, cei „mai mari”, să oferim totul, pretinzând să nu fim niciodată obosiţi, distraţi, bolnavi etc. Aşa şi cu popoarele, cer multe de la conducători şi habar nu au de preţul pe care aceştia îl plătesc uneori. Nu că nu ar fi corupţi, hoţi, mincinoşi, dar cred că în cele din urmă nici unul nu-i mai bun ca celălalt, greşeli fac şi poporul care a ales conducerea, dar şi conducerea care minte poporul.

Ceea ce e inegalabil în această viață (Xad) este pentru mine intensitatea cu care a trăit. Singura stare în care nu suport să mă aflu este aceea în care trebuie să mă prefac că totul este bine şi că societatea evoluează înspre mai bine. Ştiind că nu este aşa, prefer o stare de agitare, în care fiecare pune umăr de la umăr câte un pic din energia sa, pentru un viitor mai bun pentru generațiile viitoare. Xad a întrecut condiția de simplu observator sau revoluționar, fiindu-i dată puterea de a exercita forța politică. E o mare responsabilitate, dar şi o mare onoare.”

Dorina
5 iulie 2015
Grecia

Episodul 23 - MODRUH

Episodul spiritual nr.23 îl are ca erou pe MODRUH. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 270-212 î.e.n (secolul 3 î.Hr.). MODRUH s-a născut într-o comunitate de siberieni aşezată în apropierea locului de vărsare a fluviului Obi în apa Golfului Obi. În depărtare, spre vest, se vedeau crestele înghețate ale Munților Uralul Polar. Denumirile sunt actuale, iar locurile prin care şi-a dus viața MODRUH aparțin astăzi terioriului Rusiei.

Era un metis provenind dintr-un tată de origine asiatică mongolă şi o mamă ai cărei părinţi erau eschimoşi. Ghador (tatăl) se ocupa cu vânătoarea şi pescuitul, asigurând astfel hrana familiei. Nevasta lui, Nurkd, dăduse naştere la doisprezece copii, rămânând doar cu doi băieți: MODRUH şi fratele său mai tânăr cu 4 ani, Nuak. Ceilalţi zece micuţi decedaseră în primii ani de viaţă, din cauza frigului şi a unor infecţii digestive.

Viața familiei era extrem de grea, frigul şi procurarea hranei devenind din ce în ce mai periculoase. Apa fluviului inunda în fiecare primăvară, localnicii fiind nevoiţi să migreze cât mai aproape de munţi. În anul 260, MODRUH împlinise 10 ani, iar Nuak, 6 ani. Părinţii lor îşi pierduseră deja trei fetițe şi doi băieţi. Ghador, ajuns la disperare, îşi amintea din ce în ce mai des de aventurile tatălui său, Kahran, plecat dintr-un sat de la poalele munților Saianul de Vest (denumire actuală).

Kahran era tânăr şi dornic de călătorii. Avea 20 de ani când pornise la vale pe apa fluviului Enisei (denumirea actuală), neştiind prea bine unde va ajunge şi în ce zonă se va stabili. Plecase în lumea largă, sătul de munca grea din gospodăria părinţilor şi de bătăile crunte administrate de

tatăl său. Navigând pe o barcă solidă construită doar de el, Kahran urmase timp de câțiva ani firul apei, nefiind hotărât unde să se aşeze definitiv. Fără să fi ajuns la gura de vărsare a fluviului, frigul şi pustietatea ținuturilor l-au determinat să renunțe la călătoria pe apă. A pornit pe uscat spre vest, prin câmpia austeră, adăpostindu-se la familii sărace, dar cumsecade şi primitoare. A fost cât pe ce să se însoare de mai multe ori, fete de măritat găsind peste tot pe unde poposea. Dorința nepotolită de a şti mereu ce se află în depărtare l-a făcut să înainteze spre vest, până la fluviul Obi. Satul de eschimoşi l-a primit cu entuziasm, fiindcă era singur şi paşnic. Repede i-au dat de nevastă o fată frumoasă, de care a fost foarte mulțumit. Din iubirea lor a rezultat, printre alți nouă copii, şi fiul său Ghador, tatăl lui MODRUH, eroul nostru.

Ghador moştenise dorul de ducă al tatălui său. După ce îi muriseră cinci copii, decizia de a pleca în căutarea unui ținut mai cald şi mai opsitalier a fost luată uşor. Nevasta şi cei doi băieți voinici l-au urmat cu entuziasm, urcându-se voioşi în barca nouă, ce urma să îi poarte spre sud, pe apa fluviului Obi. În decursul celor 3 ani de călătorie şi nenumărate popasuri, doi copilaşi născuți de Nurkd au murit şi ei.

S-au aşezat în final într-o regiune frumoasă, apropiată de Munții Altai, pe moşia unui stăpân bogat, care îşi cucerise vastul teritoriu prin lupte grele. Reşedința stăpânului Kadik se afla în apropierea fluviului Obi, spre sud față de actualul oraş Barnaul, localitate situată pe teritoriul Rusiei.

MODRUH se apropia de 14 ani, arăta mult mai mare, fiind voinic la trup şi foarte curajos. Aspectul său fizic i-a atras atenția stăpânului Kadik. Luat de acesta în trupa sa de luptători, a învățat repede să mânuiască armele, să nu se teamă de nimeni în afară de Kadik, să-i urască pe ceilalți stăpâni de pământuri şi să poftească la averea lor. Timp de aproape 6 ani, MODRUH şi-a servit stăpânul fără să crâcnească, ascultându-i orbeşte ordinele. A năvălit alături de ceilalți luptători ai lui Kadik peste aşezările din stânga şi din dreapta fluvului Obi.

Au trecut Munții Salair şi Alatau, spre est, ajungând până la fluviul Enisei, cel pe care călătorise bunicul Kahran. Întrebând mereu localnicii, a aflat şi zona satului unde locuise Kahran.

MODRUH era răsplătit cu generozitate de către stăpânul său după fiecare incursiune de jaf. La 19 ani avea deja o mică avere şi era bun de însurătoare. Stăpânul i-a dat-o de nevastă pe nepoata lui, Kigna, o fetiță de 15 ani, sfioasă şi delicată. Maturizându-se, Kigna i-a dăruit treisprezece copii. Dintre aceştia, zece au murit de bolile copilăriei, rămânând în viață trei băieți: Nuhd, Grum şi Tuneke. Pe Grum mama lui îl născuse la 18 ani, pe Nuhd, la 21 de ani, iar pe Tuneke, la 29 ani.

MODRUH, deseori plecat la lupte, îşi lăsase familia în grija rudelor lui, ale soției şi a servitorilor care îngrijeau gospodăria. Până la 58 de ani, când a fost ucis în timp ce prăda un sat din munți, a tot strâns avere. După moartea stăpânului, şi-a format propria trupă de războinici, comportându-se aşa cum învățase de la Kadik. Băieții lui, crescuți în

dorința de a jefui cât mai mult spre folosul propriei familii, l-au însoțit peste tot, ajutându-l în tot ce avea de făcut. De moarte nu l-au putut scăpa, fiindcă ucigașul aruncase fulgerător un bolovan mare spre capul victimei. Fiii lui l-au transportat până acasă și l-au îngropat cu mare cinste.

Nina Petre
12 august 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Vă mulțumesc pentru karma XXIII ! Modruh nu a dus o viață cu care m-aș putea mândri. Singurul lucru care m-a încântat a fost că provenea din Siberia, pe care îmi doresc să o vizitez de foarte multă vreme. Observ, ca și în alte vieți (una sau două), o loialitate dusă la extrem față de stăpân, chiar și dacă acesta are un caracter negativ. Sper ca în viața actuală să se încheie șirul supunerii în fața persoanelor egoiste, care trăiesc numai pentru propriul interes, sacrificându-i pe alții. Nu de alta, dar dacă cine se aseamănă se adună... trebuie să fi avut și eu un sâmbure destul de mare de egoism și răutate în mine. Dar și asta face parte din evoluția noastră spirituală, pentru că, dacă nu cunoaștem răul, atunci cum să ne luptăm cu el ?! și sper ca universul să-mi scoată în cale persoanele și locurile necesare pentru a-mi "spăla păcatele".”

Dorina
23 august 2015
Grecia

Episodul 24 - NOGHIDE

Episodul spiritual nr.24 o are ca eroină pe africanca NOGHIDE, care a trăit între anii 398-329 î.e.n. (secolul 4 î.Hr.). Ea s-a născut într-un trib așezat pe malul fluviului Zambezi (denumirea actuală). Zona respectivă, aflată în apropierea orașului Lumbala, aparține astăzi teritoriului Republicii Angola, nu foarte departe de granița cu Republica Zambia.

Tribul căreia îi aparțineau părinții și rudele lui NOGHIDE era vorbitor al dialectului bantu. Tatăl fetei se numea Ndagu, iar mama ei, Munhe. Dintre cei paisprezece copii născuți de Munhe, doisprezece au murit din cauza unor boli grave. Vraciul comunității, unchiul Mbadru (fratele lui Ndagu) nu reușise să le salveze viața. NOGHIDE avea 12 ani când Mbadru a murit de supărare și rușine pentru neputința de a-și salva nepoții. Mbadru nu avusese copii, iar cei șapte băieți ai fratelui său nu mai trăiau.

În mod firesc, fata cea mare a lui Ndagu, NOGHIDE, urma să preia greaua și periculoasa îndeletnicire de femeie-vraci. Sora ei, Udali, era mai tânără cu 5 ani și dorea să o ajute în viitoarea muncă, fără obligația celibatului. Udali voia să se mărite și să aducă pe lume mulți copii.

NOGHIDE avusese multe ocazii să înveţe câte ceva de la unchiul vindecător, chemarea ei spre această muncă fiind de neînvins. După moartea lui Mbadru, NOGHIDE a acceptat legământul celibatului, primind în folosinţă coliba vraciului. Timp de 3 ani, bătrâna vrăjitoare Khay a iniţiat-o în practicile tămăduitoare pe care fata nu le cunoscuse înainte.

Cei mai mulţi bolnavi proveneau din rândul bărbaţilor care se ocupau cu vânătoarea, dar şi al pruncilor născuţi debili, incapabili de supravieţuire. Accidentele vânătorilor se produceau aproape zilnic, ei fiind atacaţi de animale mai mici sau mai mari. Exista şi pericolul permanent de a fi ucişi în pădure de către vânătorii ce aparţineau altor triburi.

Toate familiile locuiau în bordeie (colibe) construite din ceea ce le oferea natura: lemne, crengi, lut. Ca îmbrăcăminte, bărbaţii purtau piei de animale, iar femeile, fuste confecţionate din ierburi. Cu toţii foloseau bijuterii din piatră şi oase. Adulţii îşi ungeau corpul cu grăsime amestecată cu vopsele. Cea mai apreciată vopsea era ocrul.

Activitatea de vânătoare se limita la câteva ore pe zi. Bărbaţii vânători şi culegători de plante nu cunoşteau teama de ziua următoare. Aveau mult timp liber pentru a gândi cu înţelepciune la mersul vieţii şi la natura atât de generoasă cu ei.

Numele membrilor tribului erau de fapt nişte porecle, acestea semnificând legătura puternică a oamenilor cu rudele şi strămoşii lor, dar şi cu animalele din zonă. Cu toţii aveau credinţa că spiritele strămoşilor se adăposteau în obiectele şi animalele care purtau acelaşi nume. Povestirile tradiţionale îi aveau drept eroi pe strămoşii ce purtau nume de animale.

Pe lângă treburile zilnice destinate supravieţuirii, adulţii tribului mai aveau o preocupare importantă: cunoaşterea naturii. Terenurile de vânătoare erau ştiute cu de-amănuntul, ca şi vietăţile care le populau. Întocmirea calendarului vânătoresc îi revenea ca misiune vraciului cel mai bătrân.

După moartea vrăjitoarei Khay, NOGHIDE s-a ocupat în continuare de studiul fenomenelor naturii şi al anatomiei animalelor. Ea cunoştea corespondenţa dintre ciclul menstrual feminin şi mişcările Lunii pe cer. În plus, deţinea informaţii despre durata sarcinii femeilor şi a unor animale folositoare omului.

Ca terapeut, NOGHIDE avea misiunea de a îngriji fracturile şi luxaţiile, de a folosi plante cu efect coagulant pentru oprirea sângerărilor. Ştia să aplice pe răni antiseptice vegetale, ştia metodele de uşurare a naşterii. Pentru calmarea durerilor mari, le dădea bolnavilor băuturi din plante halucinogene sau din ierburi care aveau un efect excitant.

NOGHIDE putea să folosească în scop terapeutic şi plante otrăvitoare. După ce le încălzea şi le usca, le combină într-un mod numai de ea ştiut, fierbându-le apoi sau transformându-le în prafuri. Apăsarea zonelor bolnave cu beţe sau cu degetele, administrarea soluţiilor obţinute

din anumite plante, la care se adăugau metodele de sugestie, salvau multe vieţi omeneşti.

Printre practicile terapeutice ale vraciului NOGHIDE se afla şi invocarea spiritelor unor strămoşi sau ale unor animale puternice, ucise de vânătorii tribului. În comunitatea lor exista credinţa în spiritul independent, dar şi în dublura acestuia. Se credea că fiecare om are un dublu, acesta luând forma umbrei şi a imaginii oglindite. Noţiunea de dublu era legată de vis şi moarte. Dublura omului putea părăsi corpul lui doar temporar. După încheierea ritualului de înmormântare, dublul părăsea definitiv omul, devenind apoi un spirit adevărat.

Atunci când avea de tratat oameni aflaţi în stare gravă, NOGHIDE invoca spiritele unor strămoşi ai acestora, implorându-le să nu ia bolnavii în Ţara Morţilor. Uneori i se dădea ascultare, alteori nu, pacienţii pierzându-şi viaţa.

NOGHIDE a făcut mult bine de-a lungul celor 57 de ani cât s-a ocupat cu tratarea oamenilor bolnavi. La 69 de ani arăta ca o femeie de 90, iar trupul său era infestat cu germenii şi energiile uzate ale bolilor pe care se încumetase să le trateze. Inima ei, greu încercată de lucrul cu spiritele morţilor şi de amintirea vieţilor pierdute din cauza propriei neputinţe, a încetat să mai pulseze. Urmaşul lui NOGHIDE ca vraci al comunităţii a fost fiul cel mare al surorii ei, Udali.

Înmormântarea i s-a făcut cu mare cinste, ritualul având o durată de câteva luni. Locul în care i-a fost depus trupul neînsufleţit a primit de-a lungul timpului o semnificaţie aparte. Lângă copacul plantat deasupra mormântului veneau oameni disperaţi, rugându-se la spiritul fostei vindecătoare să îi ajute în necazurile lor.

Nina Petre
31 august 2015

COMENTARIUL DORINEI

„Noghide a fost un personaj interesant, iar acest episod mi-a plăcut foarte mult. Ca de fiecare dată, am găsit un aspect foarte important în scrisoarea dumneavoastră... şi anume legat de faptul că "Ea cunoştea corespondenţa dintre ciclul menstrual feminin şi mişcările Lunii pe cer".

Dacă aş fi fost mai inspirată, v-aş fi întrebat cu mult timp în urmă ce anume face ca Luna să ne dicteze atât de mult starea de spirit... în special nouă, femeilor. M-ar fi ajutat foarte mult să înţeleg cu vreme în urmă că există această corespondenţă şi să încerc să o aprofundez, în loc să mă sperii de ea.

De mulţi ani încoace nu puteam să-mi explic unele accese de nervi şi sensibilităţi în anumite perioade. Chiar şi colegii de muncă au sesizat unele schimbări bruşte în comportamentul meu. Am căutat ani de zile să înţeleg ce se întâmplă. Situaţia "scăpată de sub control " dura cam 3-4 zile pe lună. Cercetând şi observând, am înţeles că accesele de nervi existau atunci când era lună plină. Le-am spus celorlalţi şi la început s-au

amuzat... dar apoi, de fiecare dată când îmi reveneau nervii pe neaşteptate, se duceau singuri la calendarul lunar şi veneau să mă anunțe că e lună plină. De atunci mi-a rămas şi porecla "Drăculița". E tragico-comic!

Am citit mai mult despre asta şi am încercat să mă controlez. Am înțeles că "luna" nu-şi dorea de la mine decât să mă opresc un pic din ritmul acela nebun de muncă, să dorm un pic mai mult în zilele acelea, să nu respect un program strict, stresant de viață şi să meditez. Şi astfel am făcut din lună... aliata mea. Am norocul de a avea o privelişte minunată a lunii de la balcon, aşa că, atunci când e lună plină, stau ore în şir o admir. Respect "ritualul" de încetinire a vieții de zi cu zi, meditație, relaxare... iar luna a devenit cel mai bun prieten astral. Asta recomand tuturor femeilor! Am observat că în acele zile am acces la o sursă de energie imensă şi că nervii s-au transformat în timp în gânduri profunde şi conexiune cu divinitatea.

Noghide a fost un personaj minunat şi cu siguranță că o parte din cunoştințele ei au fost transmise în existența actuală cu un scop anume.

Vă mulțumesc pentru acest minunat episod spiritual şi pentru sfaturile înțelepte!”

Dorina
6 septembrie 2015
Grecia

ELENA

Prezentare

Anul trecut am început, la solicitarea **ELENEI**, studiul vieților anterioare ale spiritului său. Comentând ulterior informațiile primite de la mine, **ELENA** mi-a dovedit faptul că posedă capacitatea de a putea vizualiza mental ceea ce s-a întâmplat cu antecesorii săi spirituali, dar şi de a face conexiuni interesante între acei oameni şi ființa sa, obținând astfel concluzii folositoare vieții pe care o duce acum.

Nina Petre
18 aprilie 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Esther Merrick (1889-1943)
- Alikia Dakis (1803-1869)
- Tirik Hamdu (1724-1785)
- Oxana Siderova (1636-1712)
- Suni Rah Mantu (1582-1620)
- Runk (1513-1572)
- Alid Sardih (1427-1498)
- Mihai Graur (1316-1389)
- Ranuja Vidis (1225-1288)
- Duhran Sakal (1164-1213)
- Ruhad Raihidr (1102-1139)
- Idin Mahral (1020-1076)
- Ulaher Ranukid (936-998)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Lanisa Ridici (884-916)
- Kurt Dristen (803-869)

- Dahi Ardan (726-788)
- Nori Kaze (638-699)
- Lirne Saweg (476-523)
- Rulle Sarkizer (549-612)
- Masdalir Ahribi (406-450)
- Ranka Sveni (301-366)
- Rassen Kerin (225-279)
- Mbarke (154-211)

Episodul 16 – DAHI

Am ajuns la episodul spiritual nr.16, a cărui eroină este sirianca DAHI ARDAN. Ea s-a născut în oraşul Damasc şi a trăit între anii 726-788. Părinţii ei, Dokul şi Lunde, au avut şapte copii. Dintre aceştia, şase au decedat înainte de vârsta adolescenţei, din cauza unor boli grave provocate de epidemiile frecvente care ucideau periodic o parte dintre locuitorii oraşului. Singurul copil supravieţuitor a fost o fetiţă, DAHI, rămasă vie dintre cele trei născute de mama ei. Dokul îşi întreţinea familia din comerţul cu ţesături, câştigurile sale fiind insuficiente pentru a deveni un om foarte bogat.

Damascul, capitala Siriei, este unul dintre cele mai vechi oraşe din lume. În secolul X î.Hr. a fost capitala unui puternic stat aramean, apoi a aparţinut succesiv perşilor, grecilor şi romanilor. A fost celebru la începuturile creştinismului prin convertirea şi predicile Sfântului Pavel. Dominat de bizantini, oraşul a fost cucerit de arabi în anul 635 şi a devenit capitala califilor omeyazi, rămânând astfel între anii 661-750. Foarte prosper şi renumit prin mătăsuri, brocarturi (exportate în Occident) şi atelierele de arme, Damascul era faimos şi pentru mozaicurile şi plăcile de faianţă multicolore folosite la ornamentaţia palatelor şi moscheilor. Omeyazii au reprezentat prima dinastie de emiri şi califi arabi care a domnit la Damasc asupra întregii lumi musulmane. Sub omeyazi, Imperiul Musulman a atins apogeul expansiunii sale. În anul 750, ultimul omeyad a fost învins în Iran de către abbasizi şi aproape toţi membrii familiei sale au fost masacraţi.

DAHI, eroina noastră, nu a avut ocazia să asiste la schimbarea conducerii oraşului său, deoarece cu 5 ani înainte ajunsese în oraşul

italian Genova. Copilăria ei în Damasc a fost minunată. Copil singur la părinţi de la vârsta de 11 ani, durerile sufleteşti provocate de moartea fraţilor ei au trecut cu timpul. Ea fiind deşteaptă şi ascultătoare, i-a ajutat pe toţi cum a putut, făcându-şi datoria în familie atât cât îi cereau ceilalţi. De mică a avut haine frumoase, mama ei cosându-le din materiale superbe aduse de Dokul. Rămânând singură la părinţi, aceştia s-au gândit mult la asigurarea viitorului ei, dorind să o căsătorească la vârsta potrivită cu un bărbat bogat, având un bun renume în societatea oraşului.

Lungul şir de nenorociri ce urmau să vină a început în anul 741, când DAHI abia împlinise 15 ani. Dokul, dorind să facă o afacere extrem de profitabilă, a împrumutat o sumă uriaşă de bani de la un cămătar persan, Iurkun. Marfa cumpărată de Dokul, sosită din Persia, nu a fost vândută la valoarea estimată. Drept urmare, nenorocitul de Dokul nu i-a putut returna lui Iurkun o parte din suma împrumutată. În consecinţă, cămătarul i-a luat fata, fără că bietul tată să se poată împotrivi. Iurkun a dus-o pe DAHI în Beirut, unde a vândut-o evreului Sallah. Acesta îşi formase o trupă de fete, toate fecioare, pe care le ducea să danseze la petrecerile arabilor bogaţi.

Beirutul se afla şi el sub dominaţie arabă. Puternic centru comercial terestru şi maritim, în oraş era o forfotă permanentă de negustori sosiţi din nordul Africii, Golful Persic, Marea Roşie, Persia şi ţinuturile dinspre Marea Neagră sau Marea Caspică. Mărfurile aduse de ei luau calea traseelor navale pe Marea Mediterană. Pe lângă mărfurile negociate zi de zi se aflau şi sclavii. Comerţul cu sclavi era intens. Beirutul, ca un oraş deosebit de important ce era, avea şi el un târg de sclavi. Marfa vie sosea de obicei din ţinuturile slave, dar mai apăreau şi excepţii, când erau vândute fete arabe, cum a fost cazul lui DAHI.

Sărmana fată, devenită şi ea dansatoare la petreceri, s-a aflat sub stăpânirea lui Sallah timp de 4 ani. Venindu-i vremea să fie înlăturată din trupă, evreul a dus-o la târgul de sclavi, unde a fost cumpărată imediat de negustorul genovez Antonio Grivetti. Acesta, un bărbat de 34 de ani, îşi conducea singur corabia, care scăpase ca prin minune de piraţi. Sosit în Beirut pentru achiziţionare de mătăsuri, mirodenii, parfumuri şi lemn de esenţă rară adus din China, Antonio a trecut şi pe la târgul de sclavi, dorind să cumpere o sclavă tânără pentru mama lui. Pe DAHI a plăcut-o cel mai mult, cumpărând-o după o scurtă tocmeală. Drumul pe mare a fost lung şi greu, dar spre norocul tuturor celor de pe corabie, au scăpat de piraţi. Ajunşi în Genova, DAHI a fost dusă în uriaşa casă a familiei Grivetti, unde tatăl, Giuseppe, şi fiul său erau negustori pasionaţi şi foarte activi.

Genova, capitala provinciei Liguria, întemeiată de liguri în secolul VI î.Hr., a fost distrusă de cartaginezi în 205 î.Hr. şi reconstruită ulterior. A devenit municipiu roman, cel mai mare port al Galliei Cisalpine şi reşedinţă episcopală din secolul III d.Hr. Ocupată de bizantini şi de longobarzi, a ajuns parte a Imperiului Carolingian în anul 774. În anul 745, când DAHI a ajuns în Genova, oraşul şi întreaga provincie Liguria se

aflau în Regatul Longobarzilor. Longobarzii erau o populaţie germanică ce se aşezase în secolul I d.Hr. de-a lungul cursului inferior al Elbei. În anul 568 au trecut Alpii, conduşi de regele Alboin, ocupând o parte din teritoriul Italiei. În anul 774, împăratul francilor, Carol cel Mare, a invadat Italia, punând capăt regatului longobarzilor.

La acea vreme, DAHI era soţia lui Antonio, binefăcătorul ei, şi mama celor doi copii ai lor: Gelsomina şi Adriano. Antonio, ţinând foarte mult la mama lui, o adusese pe DAHI pentru a i-o face cadou ca slujnică. În neamul Grivetti nu era acceptată sclavia. Ornella, mama lui Antonio, s-a bucurat la vederea fetei, care i-a făcut o bună impresie de la început, aflând că este fiică de negustor din Damasc şi rămasă virgină. Faptul că DAHI acceptase să fie vândută ca sclavă din dorinţa de a salva viaţa şi onoarea părinţilor ei a produs stupoare în familia Grivetti. După ce a asigurat-o că în casa lor nimeni nu o va trata ca pe o sclavă, doamna Ornella i-a oferit calitatea de cameristă.

După un an, Antonio şi-a anunţat părinţii că va face nunta cu DAHI, fata fiind însărcinată, ca urmare a iubirii lor secrete. Oameni cu suflet mare şi temători de mânia lui Dumnezeu, soţii Grivetti au acceptat mezalianţa fiului lor, dar numai după ce Antonio a călătorit luni de zile până în Damasc şi înapoi, de unde i-a adus pe părinţii fetei. Aceştia, îmbătrâniţi înainte de vreme, abia mai respirau când şi-au revăzut fata, dar şi-au revenit în câteva zile, aflând ce li se pregătise în casa Grivetti. Mireasa fiind aproape să nască, nunta s-a celebrat în familie, în prezenţa celor mai apropiate rude.

Viaţa în comun a celor doi soţi a început într-o nouă reşedinţă, o casă mare şi frumoasă, cumpărată de Antonio cu banii oferiţi de părinţii lui drept cadou de nuntă. Părinţii lui DAHI au fost aduşi să locuiască definitiv la ei. Repede a sosit primul copilaş, un băieţel superb, pe care l-au botezat Adriano. Peste 3 ani a apărut surioara lui, Gelsomina. Mama lor, ajutată de bunica Lunde şi de servitoare, le-a oferit îngrijirea la care s-a priceput cel mai bine. Pentru educaţia de mai târziu a intervenit cealaltă bunică, Ornella, care cunoştea mai bine decât ele regulile de comportare în societatea genoveză.

Antonio, împreună cu tatăl şi socrul său formând un grup de negustori cu experienţă, şi-a mărit averea, asigurându-le astfel viitorul copiilor săi. După încă două călătorii pe mare spre Orientul Apropiat, a renunţat la comerţul maritim, preferând să acţioneze doar în Genova. Giuseppe, afacerist bogat, om cu mare influenţă în oraş, a fost membru în Administraţia oraşului până în ultimul an de viaţă.

DAHI a trăit doar 62 de ani, fiind răpusă de o boală a ficatului. Gelsomina, în vârstă de 39 de ani, soţie de negustor şi mamă a trei copii, a plâns-o îndelung pe DAHI, considerând-o drept cea mai bună, blândă şi generoasă femeie pe care o cunoscuse în viaţa ei. Adriano, la 42 de ani ajuns membru marcant al clanului de afacerişti Grivetti, a stat alături de tatăl său până când Antonio şi-a urmat soţia în mormânt, la 3 ani după dispariţia ei.

Tumultoasa viaţă a delicatei DAHI, începută în Siria şi sfârşită în Italia, a urmat un destin asemănător cu cel al multor fete vândute ca sclave prin târgurile lumii, dar care au avut şansa de a deveni femei căsătorite şi mame fericite. Astfel de cazuri erau extrem de rar întâlnite în acele vremuri încărcate de violenţă şi inechităţi sociale.

Nina Petre
13 septembrie 2013

COMENTARIUL ELENEI

„După ce am citit episodul karmic cu sirianca, pot spune că, deşi avut un hop de trecut după ce a fost luată sclavă de către cămătar, şi cred că a avut un şoc destul de mare, totuşi Dumnezeu s-a milostivit de ea şi ajutat-o ca să-i fie bine atât ei, cât şi părinţilor. Probabil vreo dharmă de care beneficia de la vreunul din antecesorii ei spirituali.

Iar ne lovim de Italia, unde siriencei i-a fost bine, dar nu şi croatei, din păcate.

Prea multe nu ştiu ce să zic de Dahi, decât că a fost delicată, dar şi puternică şi foarte norocoasă. Citind istoricul vremurilor în care a trăit, sunt elemente comune şi cu medicul neamţ, ca şi teritorii, domnia carolingiană, cărora însă nu cred că le-au dat prea multă importanţă antecesorii mei spirituali, fiindcă aveau vieţile lor de zi cu zi.

A avut noroc că a găsit un băiat care să o respecte şi să o iubească şi nu a dat peste vreun înfumurat care să-şi bată joc de ea şi să facă o femeie uşoară din ea.

Există în mine câte puţin din fiecare antecesor spiritual şi cele înfăţişate legate de Dahi cred că le-am bănuit într-un fel sau altul. Nu am acceptat niciodată diferenţierile sociale pe care le creează şi subliniază oamenii de când lumea şi pământul, mi se par prostii pentru a ridica bariere între oameni, din cauza mândriei şi de a distruge vieţi inutil. Nu poate decât să mă întristeze luxul exorbitant şi înfumurarea, îngâmfarea pe care o afişează mulţi oameni cu bani, dar asta este, fiecare va învăţa la vremea lui.

A avut multă baftă că evreul nu a profitat de ea, dar probabil că nu a fost pe gustul aceluia, spre avantajul ei, dar în acelaşi timp cred că a fost o experienţă destul de stresantă, neştiind ce o aşteaptă în viitor. Ce să faci, unii au baftă, alţii mai puţin.

La mine există o dualitate: când mi-e bine, când apare ceva ce mă scoate din situaţiile delicate când mi se întâmplă lucruri groaznice, dar încă nu atât de grave ca să ajung să dorm în cutii de carton, să mănânc gândaci sau cine ştie ce alte chinuri şi torturi pe care, din nefericire, le-au îndurat alţii.

Oi fi avut eu antecesori spirituali buni, blânzi, generoşi şi corecţi, dar se pare că acestea nu reprezintă calităţi, ci defecte în societatea în care trăim."

ELENA
17 septembrie 2013, Bucureşti

Episodul 17 - NORI

Am ajuns cu bine la episodul 17, al cărui erou este japonezul NORI KAZE. El s-a născut în vestul insulei Tane, situată în sudul insulei Kyushu, şi a trăit între anii 638-699. Părinţii lui NORI se numeau Min Dor (tatăl) şi Nar Ta (mama). Au avut doar doi copii: băiatul, NORI, şi sora lui mai mică, Shinju. Între ei era o diferenţă de 7 ani. Familia trăia din produsele obţinute de pe moşia lor, care se întindea pe aproape jumătate din suprafaţa insulei Tane.

Populaţia insulei (ca şi a întregii ţări), destul de redusă numeric, denumită ainu, îşi avea originea într-un grup etnic din nord-estul continentului asiatic, înrudit cu eschimoşii. Acesta ajunsese în arhipelagul japonez înaintea erei noastre. Etnia ainu s-a combinat în următoarele secole cu imigranţi mongoli, chinezi, malaezieni, indonezieni. Preistoria Japoniei s-a prelungit până în secolul 6 d.Hr., adică până la introducerea buddhismului (începând cu anul 552) şi a scrierii chineze (la sfârşitul secolului 6). Japonezii şi-au denumit ţara cu multe nume, unele fiind foarte lungi. Denumirea Nihon a fost întrebuinţată oficial începând cu anul 670. Până atunci, numele ţării era Yamato. Înțelegem că eroul nostru, NORI, s-a născut pe o insulă din sudul ţării Yamato, iar după ce a împlinit 32 de ani a devenit un cetățean al ţării Nihon.

Prima organizare socială riguroasă a ţării şi primul cod de legi au fost realizate în timpul dinastiei prinţului Shotoku (572-621). Unificarea clanurilor din societate şi stabilirea unui stat central în Yamato, sub domnia lui Kotoku (645-654) au avut loc abia în anul 646, când micul NORI abia împlinise 8 ani. S-a instituit atunci un nou regim, de stat centralizat guvernat de împărat. Ţara a fost împărțită în provincii dependente de guvernul central. Proprietățile agricole private, cum era cea a părinţilor lui NORI, au fost declarate proprietate a statului şi toţi locuitorii au devenit supuşi ai împăratului.

Până la venirea pe tron a lui Kotoku, în primii ani de viaţa ai micului NORI, au domnit împăraţii: Jomei (629-641) şi Kogyoku (văduva lui Jomei, devenită împărăteasă pentru prima oară). După încheierea domniei împăratului Kotoku, în anul 655, a revenit la putere împărăteasa Kogyoku, sub numele de Saimei, domnind până în 661. Până la sfârşitul vieţii lui NORI, pe tronul imperial japonez s-au mai succedat 5 împăraţi: Tenji (662-671), Kobun (671-672), Tenmu (673-686), Jito (690-697), văduva lui Tenmu, şi Monmu (697-707).

Pe vremea domniei împăratului Kotoku, pământurile au fost distribuite de către stat ţăranilor şi redistribuite din 6 în 6 ani. Astfel, ţăranii au fost legaţi de pământ, iar nobilii de la ţară au devenit nobili de curte. Devenind funcționari ai guvernului central, nobilii au monopolizat toate funcţiile superioare administrative, transformându-se astfel într-o castă privilegiată. Prin urmare, li s-au dat în folosință pe viață pământuri

scutite de impozite, pe care apoi urmaşii lor nu le-au mai restituit statului. În felul acesta s-au constuit mari latifundii private nobiliare, alături de latifundiile templelor şi ale membrilor familiei imperiale. După anul 594, când buddhismul a devenit religie de stat, clerul buddhist – care se bucura de protecţia şi sprijinul împăraţilor – a devenit o importantă castă privilegiată.

Toate aceste transformări ale societăţii japoneze au avut o influenţă directă şi asupra eroului nostru. Moşia părinţilor săi a rămas aproape la vechile dimensiuni, Min a rămas proprietarul şi administratorul ei, fiind scutit de impozitele către stat, fiindcă avusese buna inspiraţie de a accepta funcţia de consilier în administraţia insulei Tane. În felul acesta, averea lui a crescut an de an, copiii săi primind la vârsta majoratului părţi importante din bogăţia părinţilor. Shinju, sora lui NORI, a fost luată de nevastă de un prinţ bogat care locuia pe insula Kyushu, plecând cu el la palatul acestuia. NORI, foarte ataşat de părinţi, a rămas lângă ei, preluând toate îndatoririle ce i se cuveneau.

La 24 de ani s-a căsătorit cu Risuko, fiica unui alt moşier de pe insulă. Fata avea 17 ani şi părea a fi soţia ideală pentru NORI. Căsătoria lor a avut loc la scurtă vreme după înscăunarea noului împărat, Tenji, fapt considerat de toată lumea ca fiind de bun augur. Timp de 37 de ani, cât au trăit împreună, NORI nu i-a reproşat absolut nimic lui Risuko. Femeia era de o corectitudine absolută, neieşind niciodată din cuvintele soţului. Educată în spiritul unei supuneri şi discipline familiale perfecte, Risuko s-a străduit ca viaţa lor de familie şi educarea copiilor să fie fără cusur.

La 19 ani a născut-o pe fiica lor Mikki. După 4 ani, a apărut frăţiorul ei, Zandosho. După încă 3 ani a sosit micuţul Rekusho. Risuko s-a descurcat cu treburile casei şi creşterea copiilor independent de soţul ei, care era mai mult plecat, fiind ocupat cu administrarea moşiei şi funcţia de consilier preluată de la tatăl său. Risuko, locuind în casa imensă a soţului, avea la dispoziţie servitoare pentru toate activităţile gospodăreşti. Copiii beneficiau de ajutorul bonelor, iar paznicii casei şi ai imensei grădini, care ajungea până la apa oceanului, păzeau totul cu cea mai mare atenţie.

NORI, ca şi tatăl său, îşi respecta foarte mult supuşii. Cu servitorii din casă se purta sobru, ca şi cum i-ar fi fost colaboratori într-ale afacerilor. Atitudinea faţă de ţăranii de pe moşie era fermă, ei beneficiind de respectul său şi de ajutorul pe care îl solicitau stăpânului în situaţii grele. Ţăranii lui NORI nu erau nici sclavi, dar nici liberi. Locuind pe pământul sau de multe generaţii, relaţiile lor erau prieteneşti, ele presupunând corectitudine şi omenie din ambele părţi. Pe moşia lui NORI se cultivau orez, grâu, orz, mei şi fasole. Acestea erau suficiente pentru hrana tuturor. În plus, creşteau duzi, care serveau la fabricarea hârtiei, şi bambus, ai cărui muguri erau comestibili, iar lemnul era folosit la confecţionarea unei diversităţi de obiecte.

Veniturile suplimentare obţinute de NORI, în afară de producţia agricolă, proveneau din exportul de produse mult căutate de marinarii chinezi şi coreeni care coborau pe insulă. NORI îşi dezvoltase o mică industrie în cele câteva ateliere de pe moşia lui. Îşi adusese de pe insula Kyushu meseriaşi care se pricepeau să facă hârtie din scoarţa duzilor. După ce o fierbeau, o spălau, o tratau cu potasiu extras din cenuşă şi cu clei vegetal. Tăierea scoarţei în lungul fibrelor şi îmbinarea lor într-un anumit fel dădeau hârtiei o deosebită frumuseţe şi rezistenţă. NORI avea şi specialişti care transformau tulpinile de bambus în storuri, bastoane, scaune, mese, arcuri şi săgeţi, garduri şi uşi, pălării, beţişoare pentru mâncare, năvoade, evantaie, jucării, sandale şi multe alte obiecte, unele dintre ele fiind foarte cerute de marinarii străini.

Spiritul gospodăresc al lui NORI şi iscusinţa lui în vânzarea produselor de pe moşie au fost moştenite de cei doi fii ai săi. Aceştia, rămânând alături de părinţi, aşa cum făcuse şi tatăl lor la vremea lui, au primit fără să crâcnească părţile de moşie ce li se cuveneau, valorificându-şi fiecare averea după cum s-a priceput. Mikki, sora lor, a fost luată de nevastă pe bani grei, ajungând soţie de moşier bogat, a cărui proprietate se afla în sudul insulei Kyushu.

Ajuns la 61 de ani, boierul NORI putea fi mulţumit de bilanţul vieţii sale: se purtase corect cu părinţii, cu socrii, cu soţia, copiii şi cu toată lumea cu care avusese de a face. Pe Risuko nu o înşelase niciodată, fiindcă neam de neamul său nu se făcuse de râs în aşa fel. Mândria nemăsurată a bărbaţilor din ierarhia socială de pe insula Tane îi oprea de la orice fapte compromiţătoare. NORI a închis ochii într-o noapte zbuciumată de furtună, insula fiind lovită de un taifun care ameninţa să distrugă o mare parte din moşia lui. Străduindu-se să închidă uşa de la ieşirea spre grădină, a fost lovit în cap de o grindă care tocmai se prăbuşea. Până la ivirea zorilor s-a stins din viaţă.

Nina Petre
1 noiembrie 2013

COMENTARIUL ELENEI

„Pentru mine înseamnă foarte mult fiecare episod spiritual, deoarece, pas cu pas, încep să-mi explic câte o părticică din mine şi din întâmplările din viaţa mea. Nori a fost extraordinar, nici nu-mi vine să cred că am putut avea un astfel de antecesor spiritual. Dacă stau totuşi să mă gândesc, cam aşa îmi place să fie societatea: cu oameni buni, corecţi, cinstiţi, fermi, respectuoşi şi plini de compasiune.

Ce soartă frumoasă a avut Nori şi ce stupid a murit. Am văzut multe filme la TV cu incendii, cu grinzi căzând asupra oamenilor, dar nu am simţit niciodată nimic, nu tresărea nimic în mine mai profund. Am auzit şi de multele cutremure din acea zonă, taifune, vijelii, tsunami etc., dar nu ştiu dacă am simţit în profunzimea sufletului meu vreo tresărire pentru ceva din trecut, cât mai mult pentru dramele oamenilor care trec prin astfel de catastrofe cumplite. Pot spune însă că la cutremurul din

1977, aveam 2 ani, eram în pătuţul meu şi era să cadă un geamantan sau o cutie mai grea pe mine, dar în ultimul moment a venit mama sau tata (nu mai ţin minte exact din cele povestite de Buna) şi m-au luat din pătuţ, astfel că nu am păţit nimic.

Îmi plac japonezii: sunt corecţi, exacţi, precişi, muncitori, cinstiţi şi nu pot înțelege balcanismele noastre. Nici eu nu mă obişnuiesc cu minciuna, fofileala, nu mai zic de înşelăciuni şi alte porcării specifice unor locuitori a acestei frumoase ţări în care exist şi mă irit ori de câte ori sunt cu nervii praştie, şi nu numai.”

ELENA
4 noiembrie 2013
Bucureşti

Episodul 18 - LIRNE

Am ajuns la episodul spiritual nr.19, a cărui eroină este LIRNE SAWEG (echivalentul francez, Sadoul). Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 476-523. LIRNE s-a născut în provincia Gallia (Galia), într-un sat situat în apropierea unei cetăţi romane. Ulterior, în acea zonă s-a dezvoltat oraşul francez Lille, care se află în apropierea actualei graniţe cu Belgia. Părinţii lui LIRNE erau de origine celtică şi se numeau Punak (tatăl) şi Elassa (mama). Cei doi soţi au avut 4 copii. Danala, fata cea mare, avea o soră mai tânără cu 3 ani, LIRNE. Urmau, în ordinea vârstei, fraţii lor: Rogar era cu 2 ani mai mic decât LIRNE, iar Marran avea cu 4 ani mai puţin decât fratele său.

Ţara lor, Gallia, populată în Antichitate de triburi celtice (gali), a fost cucerită de împăratul Caesar şi transformată în provincie romană. În secolul 5 s-au stabilit în Gallia francii, popor germanic, prin a căror fuziune cu populaţia galo-romană de limbă latină a luat naştere în secolele următoare poporul francez. Bazele Regatului Franc au fost puse de regele Clovis (481-511). În secolul 5, Gallia este împărţită între vizigoţi şi burgunzi (în sud), franci şi alamani (în nord). În timpul domniei sale, Clovis I a realizat creştinarea francilor, supunerea alamanilor (496) şi a vizigoţilor (507). Urmaşul lui Clovis I, Clotar I (511-561) a unit teritoriile franceze (în 558), formând regatele Austrasiei, Neustriei şi Burgundiei. La acea vreme, eroina noastră nu se mai afla printre cei vii.

LIRNE s-a născut în fatidicul an 476, când a avut loc prăbuşirea Imperiului Roman de Apus. În decursul vieţii ei, Regatul Franc s-a aflat sub domnia a 3 regi ce aparţineau dinastiei Merovingienilor (care fusese întemeiată de regele tribal Merowech): 1) Childerich I (457-481), fiul lui Merowech (Meroveu); 2) Clovis I (Chlodowech, Chlodvig) (481-511); 3) Clotar I (Chlotar, Clotaire) (511-561) a devenit regele tuturor francilor.

Soarta a purtat-o pe LIRNE din nordul Galliei, unde s-a născut, până în sud, la Burdigala. Vizigoţii, stabiliţi în apropierea hotarului sudic al provinciei Gallia, făceau dese incursiuni de jaf şi cucerire spre nord. După cum era obiceiul vremii, furau tot ce apucau, chiar şi femei. Când

LIRNE avea 16 ani, în 492, un grup de năvălitori vizigoţi i-au pustiit satul. Fata a fost luată ca prizonieră de căpetenia vizigotă Jorrik, un bărbat în vârstă de 32 de ani. După o călătorie îndelungată, plină de primejdii, fugarii au revenit în sudul ocupat de ei. LIRNE a aflat cu uimire că ajunsese într-un oraş fortificat numit Burdigala, stăpânul ei luând-o de nevastă. Denumirea actuală a oraşului străvechi Burdigala este Bordeaux.

Timp de 15 ani, LIRNE şi-a dus viaţa de familie respectând obiceiurile vizigote, care se deosebeau în multe privinţe de cele din satul în care crescuse. La 18 ani a născut-o pe Genise, o fetiţă frumoasă şi iute din fire, ca tatăl ei. După 6 ani, în anul 500, a apărut Ozgad, mult iubitul fiu al lui Jorrik. Băiatul avea 7 anişori când oraşul a căzut sub loviturile armatei lui Clovis I, regele francilor. Jorrik a avut de ales între supunerea faţă de cuceritorii franci sau emigrarea la sud de munţii Pirinei, unde începuseră să se retragă compatrioţii săi vizigoţi. Lacrimile şi rugăminţile LIRNEI au fost decisive pentru rămânerea în Burdigala. Au acceptat convertirea la creştinism, pentru a căpăta un plus de încredere din partea noilor conducători ai oraşului.

Nevasta şi copiii s-au descurcat cum au putut, mai mult singuri acasă, Jorrik find mereu plecat în incursiuni de luptă, fiindcă le jurase credinţă ocupanţilor franci. Genise a crescut în umbra mamei, învăţând de la LIRNE toate treburile gospodăreşti. Erau nedespărţite toată ziua, făcând împreună mâncare, ţesând pânză de in, cosând haine din pânză şi piei de animale, cultivând legume în grădină, crescând animalele necesare hranei. LIRNE a învăţat de la mama lui Jorrik cum să îşi îngrijească micuţii, fiindcă obiceiurile locului erau diferite de cele pe care şi le amintea din copilărie. O chinuia dorul de părinţi şi fraţi, dar nu avea speranţa nici măcar a unei revederi.

Împlinise 46 de ani când a sosit vestea uciderii lui Jorrik într-o bătălie dusă la hotarul regatului de Orleans, pe care Clotar I a reuşit abia peste 2 ani (în 524) să îl anexeze parţial. LIRNE rămăsese văduvă în floarea vârstei, fără a se mai gândi vreodată la un alt bărbat. Genise, fiica ei, căsătorită cu un luptător franc, avea deja doi copii. Ozgad, la 23 de ani, a jurat răzbunare pentru pierderea tatălui său. Fiind şi el un luptător viteaz, a ajuns până la locul bătăliei ucigaşe care îi răpise tatăl. Credincios cauzei regelui, a contribuit prin devotamentul său de oştean la victoria obţinută de Clotar I, care a ajuns regele tuturor francilor.

LIRNE a supravieţuit doar un an după moartea soţului. Pentru ea, Jorrik reprezentase rostul femeii pe pământ. Bărbatul îi stătuse aproape în scurte perioade de timp, cât îi fusese îngăduit din partea comandanţilor de oaste. LIRNE nu l-a urât niciodată pe Jorrik pentru că o furase de lângă părinţi, ducând-o într-un ţinut îndepărtat, printre oameni duri, al căror limbaj nu îl cunoştea. Femeia s-a împăcat cu soarta ei, înţelegând că mai bine decât aşa nu avea cum să ajungă.

Nina Petre
20 mai 2014

„Îmi pare rău să văd încă o antecesoare spirituală care s-a sinucis, m-am şi gândit la acest lucru când am văzut cât de puţin a trăit; drept urmare este normal ca spiritul meu să se încarneze mai mult în femei decât în bărbaţi, fiindcă ele au greşit cel mai mult şi au fost mai slabe sufleteşte.

Încep să înţeleg karma mea, fiind ataşamentul puternic de partenerul de viaţă, cât şi renunţarea la viaţă din acest motiv - dacă mai aveam vreun dubiu."

ELENA
25 mai 2014
Bucureşti

Episodul 19 - RULLE

Am ajuns la episodul spiritual nr.18, a cărui eroină este RULLE SARKIZER. Ea s-a născut într-un sat din Armenia, denumit Akhta, iar mai târziu Razdan (Hrazdan). Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 549-612. Cei doi părinţi, Tirad (tatăl) şi Nahil (mama), au avut două fete: RULLE şi sora ei mai în vârstă cu 3 ani, Manir.

În timpul vieţii lui RULLE, ţara ei s-a aflat sub dominaţia Imperiului Sassanid. Poporul armean îşi are originea în regiunea Lacului Van din Anatolia centrală, care între anii 835 şi 714 î.Hr. era sediul regatului hurit Urartu. Acesta a fost distrus ulterior de sciţi şi cimerieni, iar în 612 î.Hr., anexat regatului med al lui Cyaxares. După dominaţiile persană (549-331 î.Hr.), macedoneană (331-323 î.Hr.) şi seleucidă (323-189 î.Hr.), Armenia a fost împărţită între două satrapii: a lui Solfene (Armenia Maior) şi a lui Arzamene (Armenia Minor), devenite regiuni independente în anul 189 î.Hr. Unificată de regele Tigran cel Mare, între anii 94 şi 55 î.Hr., ţara a fost anexată Imperiului roman în 114 î.Hr. În 117 d.Hr. s-a refăcut un regat al Armeniei. În 305 d.Hr., prin convertirea la creştinism a lui Tiridate III (290-330), Armenia a fost primul stat care a adoptat creştinismul ca religie oficială. O nouă împărţire a ţării a avut loc în anul 387 între bizantini şi sassanizi.

Între timp s-au elaborat decizii importante pe plan cultural şi religios, prin adoptarea alfabetului armean (în anul 450) şi separarea creştinilor armeni de Roma (în anul 506). Familia lui RULLE era creştină. Timp de milenii, poporul armean şi-a păstrat identitatea etnică nealterată, plus individualitatea limbii, cultura şi religia. Biserica naţională armeană a contribuit decisiv la salvarea identităţii naţionale.

Tratatul romano-sassanid încheiat în anul 387 stabilise împărţirea Armeniei între Imperiul Roman (1/5) şi Persia sassanidă (4/5). În timpul vieţii lui RULLE, Persia s-a aflat sub conducerea a 4 suverani ce aparţineau dinastiei Sassanizilor: Khosroes I (531-579), iniţiator al unui

amplu program reformator ce viza redresarea finanțelor, reorganizarea administrației şi întărirea armatei. Sub domnia lui Khosroes I, Imperiul Sassanid şi-a atins maxima expansiune teritorială şi apogeul puterii politice şi militare. Au urmat la conducerea Persiei Hormizd IV (579-590) şi Kosroes II (590-628), acesta din urmă fiind ultimul suveran de seamă al dinastiei sassanide. Sărăcia popoarelor din teritoriile ocupate, răscoalele frecvente, intrigile de curte, nepriceperea politică a şefilor locali au slăbit enorm capacitatea de rezistență a Imperiului Sassanid. Chiar şi comerțul exterior a stagnat din cauză că statul, stăpân pe importante monopoluri şi impunând o fiscalitate excesivă, intervenea prea mult în afacerile negustorilor, ceea ce împiedica mult funcționarea normală a liberului schimb.

Armenia fiind o țară străbătută de drumuri comerciale ce uneau Turcia şi Persia cu țări din nordul Munților Caucaz, din Orientul Îndepărtat şi continentul european, negustorii săi alergau neobosiți de la o localitate la alta, în căutare de mărfuri şi clienți. Tirad, tatăl lui RULLE, străbătea anual distanțe mari, dorind să îşi vândă mărfurile cât mai bine. Nahil, nevasta lui, ajutată de cele două fete, vindea cât putea sătenilor din Akhta. Pe Manir părinții i-au dat-o de nevastă unui negustor persan, care a dus-o în țara lui, unde mai avea două neveste.

RULLE, ceva mai norocoasă, i-a fost vândută unui comerciant armean. Airan Zavaidar, în vârstă de 24 de ani, dorise să îşi ia de nevastă o fată din țara lui, creştină ca şi el, provenind dintr-o familie onorabilă şi înstărită. Colegul său de drumuri comerciale i-a prezentat-o pe fiica lui, RULLE. Fiind buni prieteni, Airan şi Tirad s-au înțeles la o zestre moderată, fiindcă fata era foarte frumoasă, bună gospodină şi pricepută la vânzarea mărfurilor.

RULLE a fost transportată de proaspătul soț spre est, într-un sat de pe malul lacului Sevan, unde locuia împreună cu părinții lui. După mulți ani, pe locul vechiului sat a apărut oraşul Sevan. Primită cu ospitalitate de socrii ei, Bakud şi Lihle, RULLE s-a acomodat uşor la noua viață, integrându-se în activitatea comercială neobosită a întregii familii. Soacra ei, Lihle, a ajutat-o mult la îngrijirea celor doi băieți. Pe Madin l-a născut la 20 de ani, iar pe Zundar, la 24 de ani. Cuminți şi dornici să se facă utili, ei au crescut printre baloturile, sacii şi lăzile cu mărfuri aduse de tatăl şi bunicul lor. Mare cerere era la produsele textile, blănuri, vase de aramă şi mirodenii.

Politica opresivă dusă de Imperiul Persan a provocat în decursul secolelor 6-7 numeroase răscoale ale armenilor împotriva dominației străine. În anul 554, când RULLE avea doar 5 anişori, se puseseră bazele autocefaliei Bisericii armene, care a avut ulterior un rol național din ce în ce mai mare. Pe aceeaşi linie de afirmare națională, s-a hotărât ca dată de început a calendarului armean anul 551 după Hristos. Administrația persană a încercat să câştige de partea ei Biserica armeană, dându-i dreptul de a încasa dările de la populație, în locul nobilimii armene.

Crezând că şi-au consolidat astfel supremaţia asupra poporului armean, magii persani au continuat să construiască temple în Armenia, să asuprească poporul, să ducă o viaţă de desfrâu, să comită violuri, să atenteze la onoarea familiilor armene, să practice obiceiuri abjecte, cum era cel al căsătoriei dintre tată şi fiică.

Airan, împreună cu Bakud, tatăl său, cunoştea bine starea de spirit a populaţiei armene, aflată sub dominaţie persană, cât şi abuzurile ajunse de nesuportat pentru popor. Având bani suficienţi, au sprijinit în secret revoltele sătenilor de pe malul lacului, ajutându-i pe cei urmăriţi de Poliţia persană să se ascundă în munţi. Airan avea 48 de ani, când un trădător l-a reclamat la Poliţie. Pentru a salva viaţa familiei sale, a fugit în munţi, unde a fost prins şi ucis de o patrulă persană.

RULLE, ajunsă văduvă la 48 de ani, şi-a trimis fiul cel mare la rudele ei din satul natal, Akhta. La 21 de ani, Madin, fiul mult iubit, harnic şi ascultător luase astfel calea exilului. Zundar, la doar 17 ani, şi-a asumat rolul de şef al familiei, protejându-şi mama şi bunicii.

RULLE a mai trăit 22 de ani în singurătatea văduviei, ajutându-şi fiul să se ocupe de comerţ şi de familia lui. Zundar se căsătorise la 20 de ani, iar nevasta îi dăruise 3 copilaşi, pe care bunica lor i-a iubit enorm. Madin, fiul cel mare, se pierduse în lume tot fugind din calea iscoadelor persane.

Sufletul lui RULLE s-a înălţat la Cer după o grea suferinţă, provocată de mari dureri în zona digestivă. Când inima nu i-a mai suportat chinurile, a încetat să bată. Aşa s-a sfârşit viaţa unei femei simple, fără ştiinţă de carte, care ştiuse să muncească din răsputeri şi să îşi apere familia cu înverşunare.

Nina Petre
4 februarie 2014

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc mult pentru episodul spiritual cu Rulle, cât şi pentru cartea trimisă. E un nou episod karmic din viaţa aceasta grea şi chinuitoare, în care Rulle a fost favorizată, deşi contextul economic şi socio-politic din Armenia a fost unul destul de urât, ingrat şi chinuitor (nu că după aceea ar fi dus-o prea strălucit, s-au lovit destul de multe nedreptăţi de-a lungul secolelor). Cu perşii asupritori, ca la Mihai turcii, populaţiile cotropitoare parcă nu se mai termină. Nu mai zic că şi Alikia a avut rude în război, spanioloaica Ranuja l-a avut pe soţul ei în război, cu mari probleme la cap, Esther amărâtă, ce să mai zic, căreia războiul i-a omorât copilul. Şi realitatea pe care o trăiesc, simt în permanenţă un rău ascuns, care parcă vrea să te facă să o iei razna şi să te piardă.

Biata femeie: sora i-a fost vândută şi nu ştiu dacă i-a mers prea bine cu acel persan, care presupun că desfrâna la greu, la cum era acest popor sau o mare parte a lui. Ea, săraca, a fost vândută, la fel ca sirianca Dahi Ardan (care a avut norocul să ajungă într-o familie civilizată şi să se

reîntâlnească cu părinţii ei), dar Rulle nu cred că şi-a mai revăzut părinţii, soţul trădat, cu urmări asupra echilibrului ei sufletesc. Când aud de trădători, îmi creşte tensiunea, mor, deşi nu ar trebui să reacţionez în acest fel, dar anumite lucruri se simt. Şi colac peste pupăză, mai rămâne şi fără băiatul mult iubit, de care probabil că nu mai ştia foarte multe, după ce a plecat de lângă ea. Cum să nu se îmbolnăvească, săraca, pe fond nervos, sigur se măcina, îşi făcea griji, suferea. Amărâta! Ce să mă mai mir că Lanisa a cedat, Ruhad a cedat şi Mihai la fel. S-a strâns mult stres, griji, frică, nelinişti, care au erodat şi lucrurile au scăpat de sub control. Îi simt pe toţi, sunt acolo, împreună cu spiritul meu şi retrăiesc acele momente de stres, grijă, frică, nelinişte, panică, deznădejde.

Mă uit la antecesorii mei spirituali şi nici unul nu a epatat, nu a ieşit în evidenţă cu ceva, parcă toţi s-au pierdut în mulţime, nereprezentând nimic mai deosebit. Nu văd pe careva să fi lăsat ceva în urma lui, de care să fi beneficiat urmaşii: o operă literară din care să se înveţe ceva, vreo pictură, lucru care să se transmită peste ani, din care urmaşii să înveţe ceva, nu au fost regi, prinţi, conducători, pe scurt, personalităţi marcante. Probabil vorbeşte mândria din mine sau poate ar trebui să mă bucur că spiritele superioare au grijă de spiritul meu şi de multele lui încarnări.

Observ că toţi au fost cuminţi, în banca lor, şi-au văzut de vieţile lor, pe care ori şi le-au dus cu bine până la capăt, ori au renunţat din proprie iniţiativă, condamnând spiritul la alte încarnări chinuitoare şi nedorite. Toate acestea contribuie la a mă face să mă simt total inutilă şi nu o eroină. Sunt un pic dezamăgită din acest punct de vedere.

Mult creştinism, dar la ce bun? Cu ce i-a ajutat pe antecesorii mei spirituali? Cu ce mă ajută pe mine acum? Ca şi acum, din păcate, reprezentanţii bisericii erau puşi pe luat bani şi nu pe ajutat oamenii, dacă nu cu bani, măcar cu ascultare, bunăvoinţă, ghidare şi sprijin psihologic, sufletesc. Trist, trist, trist.”

ELENA
6 februarie 2014
Bucureşti

Episodul 20 - MASDALIR

Am ajuns la episodul 20, al cărui erou este libanezul MASDALIR AHRIBI. Viaţa lui s-a desfăşurat în secolul V, între anii 406-450. S-a născut într-un sat din Munţi Libanului care după mulţi ani a devenit oraşul Zahle (Zahlah). Părinţii lui, Narrul (tatăl) şi Uhya (mama), au avut 8 copii. Patru dintre ei au decedat, din cauza unor boli ale copilăriei. Au rămas în viaţa un băiat (MASDALIR) şi trei fete (Ommy, Nurse şi Alle).

Narrul şi Uhya erau vindecători tradiţionali. Cu toate că salvaseră mulţi localnici din boli grave, pe cei 4 micuţi ai lor nu i-au putut smulge din ghearele morţii. După pierderea ultimului copilaş, un băieţel în vârstă de 4 anişori, Uhya şi-a cam pierdut minţile. Avea perioade când nu mai înţelegea cine este şi pe ce lume se află, nemaifiind în stare să îşi

ajute bărbatul la tratamente. Munca de bază în gospodărie o făceau cele 4 fete. MASDALIR, mai tânăr decât ele, a crescut lângă tatăl său, ca o umbră care îl lăsa liber numai noaptea, când dormea.

Populația satului, puțin numeroasă, trăia în sărăcie, tinerii neavând soluții mai bune decât plecarea pe alte meleaguri. Dintre surorile lui MASDALIR, doar Ommy a rămas în sat, fiind luată de nevastă, la 18 ani, de un tânăr localnic. Nurse şi Alle, neavând cu cine să se mărite în sat, au fugit cu doi luptători aflați în trecere prin ținutul lor.

La 17 ani, MASDALIR a pornit pe drumul vieții de militar. Plecat spre nord-est, s-a oprit pe domeniul nobilului Zayan, un vestit luptător, care îşi apăra imensul teritoriu, aflat în apropierea graniței cu Siria, folosind propriul corp de armată.

În anul 395, Libanul căzuse sub dominația bizantină. Împăratul Theodosius I (379-395) pusese bazele unei noi dinastii, numită theodosiană. În perioada vieții eroului nostru au domnit împărații bizantini Arcadios (395-408) şi Theodosius II (408-450). Dinastia theodosiană s-a stins în anul 450, când a încetat din viață şi militarul MASDALIR.

Comandantul Zayan era un conducător local care îşi organiza singur acțiunile militare şi dispunea cum voia de viața supuşilor săi. Obişnuit să îşi refacă destul de frecvent efectivul corpului de armată, fiindcă pierdea militari în lupte, l-a primit pe modestul băiat de 17 ani, sosit pe jos, de departe. Reşedința nobilului împreună cu toate clădirile învecinate se afla pe teritoriul viitoarei localități Riyaq (Rayak).

MASDALIR l-a slujit pe Zayan cu mult devotament timp de 27 de ani, cât i-a mai fost dat să trăiască. A învățat să lupte pentru interesele stăpânului, pentru prada ce i se cuvenea din jafuri şi pentru a rămâne în viață. Incursiunile de jaf peste granița siriană erau o practică obişnuită a lui Zayan, făcându-se astfel temut față de cei care pofteau la bogățiile lui. MASDALIR a fost răsplătit de nenumărate ori pentru curajul şi abilitatea sa în lupte. I s-a dat o locuință, a primit cote-parte din prăzile de război.

Cea mai frumoasă răsplată a fost frumoasă Ranul, pe care şi-a luat-o de nevastă. Fata avea doar 16 ani şi era una dintre cele 4 fiice ale bucătăresei nobilului Zayan. Fericit de a fi primit în dar această comoară vie, MASDALIR şi-a început viața de familie simțindu-se un mare luptător. Spre norocul său şi al nevestei, toți cei 4 copii născuți de Ranul au rămas în viață. Fetele, Mirial şi Zake, erau frumoase şi delicate la trup. Prima născută a fost Mirial, când mama ei avea 18 ani. Zake a apărut după 3 ani de la naşterea surorii mai mari. Primul băiat, Nugdir, a sosit la 3 ani după Zake. Ultimul născut, Ahding, un băiețel care semăna foarte bine cu tatăl său, avea cu 4 ani mai puțin decât Nugdir.

Ranul şi-a crescut copiii fiind ajutată de o servitoare. MASDALIR pleca grăbit la lupte, fără a scoate vreun cuvânt despre ceea ce urma să facă. Sosea pe neaşteptate, obosit, murdar, deseori rănit. Se trata singur, fiindcă învățase meseria de vindecător ajutându-şi părinții atât în copilărie, cât şi în adolescență. Venirea lui acasă era un prilej de mare

bucurie pentru toți. Îl iubeau nespus de mult. Era un soţ bun şi un tată minunat. Nu ridica la ei tonul vocii niciodată, oricât de multe pozne ar fi făcut copiii. Dorea ca băieții lui să crească voinici şi curajoşi, ştiind cât de greu le va fi să răzbată în viață.

S-a bucurat de familia lui până la 44 de ani, când moartea l-a doborât pe neaşteptate. Se întorcea victorios dintr-o luptă, când grupul său de militari a căzut într-o ambuscadă. Mercenarii unui nobil pe teritoriul căruia treceau i-au atacat, ucigându-i pe toți. Primind un cuţit între omoplați, curajosul MASDALIR şi-a încetat activitatea, sufletul plecându-i pe lumea cealaltă. Trupul său, alături de cele ale camarazilor de luptă, a fost ars la grămadă, resturile fiind aruncate într-o groapă comună, acoperită după aceea atât de bine, încât nicio vietate nu a mai ajuns la ele. Cei de acasă l-au aşteptat zadarnic, până când au înțeles că nu îl vor mai revedea niciodată.

I-au rămas 4 copii minori şi o nevastă văduvă, de doar 31 de ani. Ranul a purtat doliu toată viaţa, refuzând să se mai gândească la un alt bărbat. Fetele i s-au măritat cu negustori ambulanţi, deşi fuseseră dorite de militari. Băieții lui MASDALIR au plecat în țara vecină, Siria, stabilindu-se în oraşe apropiate de granița cu țara lor. Au devenit şi ei negustori.

Nina Petre
15 august 2014

COMENTARIUL ELENEI

„Pe lângă 4 antecesori spirituali care s-au sinucis, un jefuitor mai lipsea. Am stat şi m-am gândit şi energia lui există indiscutabil în mine, având tendințe uneori de a face anumite lucruri fără a cere voie, unde este cazul.

Îmi amintesc că eram mică, aveam 7 ani şi eram cu doamna care avea grijă de noi la coadă la pâine şi unei doamne din faţa noastră de la rând i-au căzut din portofel câteva monezi de 1 leu. Eu făcându-mă că vreau să ajut să-i strângă, am luat un leu şi l-am băgat în buzunar. Bona noastră m-a văzut şi a strigat la mine că nu-i frumos ce fac şi să returnez moneda, ceea ce am şi făcut. Am foarte clar în minte şi acum ceea ce s-a întâmplat atunci.

Altădată, eram clasa III-a sau a IV-a şi o colegă a venit cu câteva abţibilduri foarte frumoase cu animale la şcoală, să le arate colegilor. Mi-a plăcut şi mie unul cu păsări şi, când lumea era la sport, i l-am luat şi l-am pus la mine. Când s-a întors în clasă nu l-a mai găsit şi, normal, i-a spus învăţătoarei şi s-a declanşat o acţiune de căutare şi percheziţionare a tuturor. Nu a fost găsit abţibildul la mine, fiindcă l-am pus bine - nu-mi mai amintesc unde - şi când lumea s-a mai împuţinat în clasă, ca să nu fiu observată, i l-am strecurat în ghiozdan, i-a spus învăţătoarei că l-a găsit şi lucrurile s-au terminat cu bine, fără să ştie nimeni ce am făcut eu.

Acum înţeleg de ce a fost atât de oprimat mongolul Idin Mahral, cât şi boierul Mihai - libanezul să trăiască! Şi Lirne a rămas fără soţ de tânără, mă gândesc că tot din aceeaşi cauză, că dacă libanezul şi-a lăsat soţia văduvă de tânără, trebuiau şi urmaşii lui spirituali să simtă pe pielea lor cum e să rămâi singur de tânăr şi cu câţiva copii în dotare. Lirne a cedat, Ruhad a cedat, boierul Mihai a cedat şi era ditamai omul de 73 de ani, nu tinere fără creier, cu sângele fierbând în vine. Nenorocită dependenţa aceasta de partener, este atât de puternică, că te face din om neom!

Doamne, unde te aduce sărăcia, nu mai contează morala, important este să supravieţuieşti, nu contează cum. O fi omorât şi oameni în incursiunile lui prin localităţile vecine? I-o fi făcut pe cei prădaţi să-i zică câte ceva de dulce şi mă gândesc că şi-au încasat-o urmaşele lui spirituale. Probabil că, dacă a şi omorât, atunci a trebuit să moară Jorrik, a trebuit să moară Airan Zavaidar trădat, a trebuit să moară Harrun al Daih, şi cum, mirare, omorât de piraţi, cazacul Oxanei a murit şi el de tânăr, lăsând-o pe rusoaica văduvă la 40 de ani şi cu 4 copii, la fel cum libanezul şi-a lăsat nevasta. Şi uite cum toate se leagă şi se explică. Păcat că nu le-au înţeles şi cei care le-au trăit şi încerc să le înţeleg eu pentru ei.

O fi fost libanezul un soţ model, dar conta şi cum se comporta cu ceilalţi, şi a cam dat-o în bară. Oare ce o fi fost în mintea lui când prăda? Nu se gândea că face rău? Că lasă multă suferinţă şi lacrimi în urma lui? Cum să fii atât de nenorocit? E şi normal că-mi fac griji pentru orice, la câte a făcut libanezul, nu mai am dreptul să omor nici o furnică sau să iau un şerveţel ce nu-mi aparţine.

Ce să zic, îmi pare rău că oamenii sunt puşi în astfel de situaţii, noroc că Dumnezeu e bun şi iubitor şi ne dă şanse să ne răscumpărăm greşelile, dar noi în mod constant o dăm în bară şi tot greşim, şi greşim, şi greşim... şi ne osândim spiritul la încarnări chinuitoare şi fără sfârşit.”

ELENA

18 august 2014, Bucureşti

Episodul 21 - RANKA

Episodul spiritual nr.21 o are ca eroină pe macedoneanca RANKA SVENI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 301-366 (în secolul 4). S-a născut în localitatea Vicianus (denumirea actuală: Kumanovo), aflată în prezent în nordul Republicii Macedonia, în apropierea graniţei cu Muntenegru. La acea vreme, Macedonia era o provincie a Imperiului Roman.

Ţara ajunsese în această situaţie în anul 148 î.e.n., ca o consecinţă a celor 3 războaie macedo-romane. După dizolvarea Imperiului Macedoniei, romanii au făcut mari eforturi pentru a-l nimici pe toate planurile: politic, militar şi economic. După anul 148 î.e.n. Macedonia nu a mai constituit o entitate statală proprie, suverană, fiind stăpânită sau împărţită de regatele şi imperiile vecine. În jurul anului 250 e.n.,

Macedonia a fost devastată de goţi. În anul 350 a devenit o provincie a Imperiului Roman de Răsărit.

Părinţii eroinei noastre, RANKA, erau oameni simpli şi săraci. Kalar (tatăl) abia reuşea să îşi întreţină familia prin munca lui de potcovar al cailor nobililor şi militarilor romani sau macedoneni. Mariusa, nevasta lui, născuse doi copii: RANKA, unica fată, avea un frate mai tânăr cu 6 ani, Nordik. Boierul Neman, mulţumit de potcoavele puse de Kalar cailor lui, a primit-o pe RANKA pe postul de cameristă a soţiei lui, Milena. Fata împlinise 17 ani şi era dornică să scape de sărăcia din casa părintească. De la stăpâna ei, RANKA a învăţat să scrie şi să citească în limba latină, stăpâna lăsând-o să stea câte o oră pe zi în biblioteca familiei.

Majordomul boierului Neman s-a îndrăgostit de RANKA, mărturisindu-şi sentimentul de iubire stăpânului său. Koren Dravic împlinise 22 de ani, lucra la boierul Neman de 4 ani, pusese ceva bani deoparte şi dorea să îşi întemeieze o familie cu aleasa inimii, RANKA. Fata împlinise 19 ani. Devenise cultă şi stilată datorită influenţei binefăcătoare a stăpânei Milena. Având încuviinţarea tuturor, cei doi tineri au făcut nunta, primind dreptul de a locui împreună într-o căsuţă de pe moşia stăpânului.

Viaţa lor monotonă a fost însufleţită doar de venirea pe lume a celor 3 copii născuţi de RANKA. Primul sosit în familie a fost fetiţa lor, Norika, pe când mama ei avea 21 de ani, iar după 3 ani a apărut primul băiat, Lucen. Dorik, fratele lui, a fost născut de RANKA după 2 ani.

În anul 331, când RANKA împlinise 30 de ani, boierul Neman i-a vândut moşia militarului roman Vicinius, fiind nevoit să îşi achite o mare datorie la un cămătar. Vicinius, prea puţin preocupat de treburile moşiei, şi-a lăsat soţia să se ocupe de toate. Doamna Lavinia, femeie autoritară, mamă a 4 copii, a păstrat toţi angajaţii din marele conac, spre norocul familiei Dravic. Norika, fata RANKĂI, a fost luată cameristă la 16 ani, în locul mamei sale. Cei doi băieţi, Lucen şi Dorik, şi-au găsit şi ei o utilizare ca militari în devenire, fiind la început înrolaţi în regimentul condus de stăpânul Vicinius.

Koren, fiind obligat să treacă de pe funcţia de majordom pe cea de grădinar, a răcit de multe ori, ajungând să moară de tuberculoză la 67 de ani. RANKA, rămasă singură în căsuţa rece şi dărăpănată, plângea zi şi noapte de dorul bărbatului. Tuberculoza a răpus-o şi pe ea după un an de la pierderea lui Koren. Avea 65 de ani, iar singurătatea îi devenise insuportabilă. Băieţii plecaţi într-o campanie militară au aflat după câteva luni despre moartea mamei. Norika, fiică iubitoare, avusese grijă de RANKA până în ultima clipă a vieţii, ocupându-se şi de înmormântare împreună cu soţul ei.

Sufletele celor doi soţi, RANKA şi Koren, s-au regăsit după moartea fizică, iubirea lor rămânând la fel de frumoasă ca pe vremea când trăiau ca soţ şi soţie.

Nina Petre
6 noiembrie 2014

COMENTARIUL ELENEI

„Vă mulţumesc frumos pentru episodul spiritual nr.21, al Rankăi, cât şi pentru carte şi nu pot să nu constat cât de puternic simt această dragoste a celor doi, pe care am simţit-o dintotdeauna, fără să ştiu nume sau loc de desfăşurare. Mi-am dorit foarte tare să cunosc pe cineva pe care să-l iubesc din tot sufletul şi să mă iubească la fel, să fim sinceri unul cu celălalt şi ne sprijinim unul pe celălalt, dar se pare că viaţa nu a fost aşa. Mi-am dorit, dar am rămas cu doritul, se pare că nu mai am acest drept: să iubesc şi să fiu iubită. Dacă îmi plăcea de cineva, sentimentele nu-mi erau împărtăşite, sau dacă cineva mă plăcea, nu dădeam eu 2 bani, ceea ce nu-i prea frumos, dar când viaţa vrea să râdă de tine, o face. Sunt pedepsită, nu mai am dreptul să iubesc, deşi sunt o romantică incurabilă.

Probabil de aici s-au tras şi slăbiciunile lui Lirne, Ruhad, nu mai zic Lanisa şi boierul Mihai, un ataşament care i-a îndreptat spre suicid, pentru toţi trebuind eu să plătesc, prin toată batjocura şi circul pe care le trăiesc .

Văd umilinţă multă şi probabil că erau priviţi de sus, la fel cum simt şi eu lucrurile cu mine acum. Am o funcţie amărâtă, privită de sus de directori şi manageri, care consideră că sunt alfa şi omega şi că ei nu mai este nimeni. Şi ce este mai interesant, că mai şi mor de foame cu salariul pe care-l câştig într-o lună de chin.

Chiar mă îngrijorează prezentul, mi-e frică de viitor şi nu ştiu la ce să mă mai aştept. Mă tot gândesc ce fac cu viaţa mea, spre ce mă îndrept şi parcă sunt într-o cuşcă, închisoare, colivie, numiţi-o cum vreţi, din care nu ştiu când voi scăpa.

Frumos din partea Milenei că s-a ocupat de Ranka şi de educaţia ei, în ceea ce priveşte scrisul şi cititul în latină. De altfel mi-a plăcut foarte mult latina în şcoală, deşi nu am mai rămas cu prea mult, dar îmi place. Când am picat la treapta a 2-a şi a trebuit să mă mut de la real la uman, a trebuit să dau nişte diferenţe, printre care şi la latină şi mi-a plăcut, am luat notă mare, iar profesoara era foarte încântată de mine, chiar mă punea să răspund în clasă, dar după ce am terminat şcoala m-am rupt complet de profesori, că aşa se întâmplă. A fost o doamnă deosebită, frumoasă şi cultă, nu ştiu ce i-o fi plăcut la mine.

Ce viaţă frumoasă, cred că contează cât toate celelalte expuse la un loc, parcă nici un alt antecesor din cei expuşi nu au simţit ceva. Parcă a fost ceva la început la Esther şi Hander, dar la ceilalţi parcă totul a fost rece şi doar că aşa trebuiau să decurgă lucrurile. Dar oare mai meritau să simtă ceva după atâtea suiciduri?! Pur şi simplu, viaţa asta nu vrea ca noi să iubim cu putere, cu pasiune, cu sinceritate, că tot vine „Necuratu” şi-şi bagă coadă ca să ne chinuie, ca să ne îndemne spre păcat, din nerăbdare, egoism, indiferenţă, frică, orgoliu, mânie etc. În fine, ce mai contează??? :)

Nu ştiu, simt frică, nelinişte, chin, suferinţă şi nu mă mai aştept la nimic bun, cel puţin nu în viaţa asta a mea, răbdarea nefiind punctul meu

forte. Am obosit şi trag de mine să fac tot ceea ce este de făcut. Faptul că trăim într-o lume în care numai banii, conturile bancare, maşinile şi funcţiile înalte contează şi după asta eşti judecat mă omoară, şi nu mai pot. Mi-e scârbă, simt dezgust, m-am săturat şi nu mai vreau. Mă tot întreb cât o să mai rezist, continui să mă întreb şi nu găsesc nici un răspuns, orice se poate întâmpla, oricând. Să mai aştept, ce? Nu mă mai interesează nimic. Îmi iubesc fetiţa şi ţin la tembelul de soţ, dar ce dacă? Nu mă ajută. Nu simt că există vitalitate şi bucurie de viaţă în mine. Mă ajută să nu-mi pun ştreangul de gât sau să nu mă arunc în faţa metroului, dar până când? Fata creşte, va merge la casa ei, soţul probabil că va pleca din această lume înaintea mea, că probabil trebuie să păţesc la fel ca boierul Mihai şi să rezist, să nu mai apelez la cuţit, ştreang, metrou etc., dar nu ştiu dacă voi putea. Nu ştiu ce să mai zic, decât că mă simt dispreţuită, tratată de sus, nici nu sunt băgată în seamă, de parcă nici n-aş exista. De altfel, m-am gândit că, dacă atâţia antecesori nu s-ar fi sinucis, EU sigur nu aş fi existat, şi ce bine ar fi fost!

Vă pup şi vă iubesc, şi le mulţumesc mult spiritelor care m-au ghidat spre dumneavoastră, care m-au luminat şi m-au încurajat să iau legătura cu dumneavoastră.

Pentru mine este foarte importantă viaţa fiecărui antecesor spiritual de care aflu şi regăsesc în mine câte ceva (mai mult sau mai puţin) din fiecare, încep să mă cunosc mai bine, dar cum să fac ca să nu cad din nou? Nu ştiu sau poate ştiu, dar nu am forţa şi curajul necesare să şi fac ceva.”

ELENA
7 noiembrie 2014
Bucureşti

Episodul 22 - RASSEN

Episodul spiritual nr.22 îl are ca erou pe cipriotul RASSEN KERIN. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 225-279 (secolul 3). Localitatea natală, un port din sud-vestul insulei Cipru, se numea Pafos (Paphos). Părinţii lui RASSEN proveneau dintr-un neam de egipteni.

Kadir (tatăl) şi Ollode (mama), croitori de meserie, au avut 7 copii. Patru dintre ei au decedat, din cauza unei epidemii apărute pe insulă. Au rămas în viaţa un băiat (RASSEN) şi două fete (Yde şi Naski). RASSEN era mai tânăr cu 4 ani decât Yde şi mai în vârstă cu 2 ani decât Naski.

Cipru era a treia insulă ca mărime din Marea Mediterană. Populaţia de limbă greacă rămasă din antichitate reprezenta elementul etnic majoritar al insulei. Datorită poziţiei sale favorabile între Europa, Asia Mică şi Africa de Nord şi a zăcămintelor bogate în cupru (de unde şi numele de Kypros), Cipru a reprezentat un teritoriu viu disputat şi stăpânit succesiv de egipteni, hitiţi, perşi, macedoneni, seleucizi, lagizi, romani, bizantini, arabi.

La venirea lui RASSEN pe pământ, insula Cipru era o provincie romană. Copilăria băiatului a fost anostă. La fel ca toţi copiii familiilor sărace, a muncit de mic pentru a-şi ajuta părinţii să îşi câştige modestul venit: a cărat baloturi cu țesături, a dus haine la casele clienţilor, a ajutat în gospodărie când mama lui era ocupată, iar surorile nu se descurcau singure.

În anul 237 avea 12 ani. Epidemia de ciumă adusă de marinari a ucis numeroşi localnici. I-au căzut victime şi 5 membri ai familiei lui RASSEN: tatăl, Kadir, o fetiţă şi 3 băieţi. RASSEN, Ollode, Yde şi Naski au scăpat ca prin minune de cumplita boală. În lipsa lui Kadir, au ajuns aproape muritori de foame. În anul următor, 238, Ollode şi-a dat fetele unor negustori.

Pe RASSEN l-a cumpărat un marinar din Roma, spunându-i mamei că îl va face „copil de suflet”. De fapt, băiatul ajunsese sclavul celui care îi dăduse banii lui Ollode. Ajunşi în Roma, au poposit în casa comerciantului Giverto, fratele marinarului. Acesta l-a cumpărat cu o mică sumă de bani, luându-l ca sclav în casa lui. Spre norocul său, RASSEN a trăit omeneşte, prin grija lui Giverto şi nevestei lui, Octavia.

Cei doi nu aveau copii. Observând că RASSEN îndeplinea toate poruncile fără să se arate vreodată obosit sau indispus, stăpânii s-au gândit să facă om din el. L-au înscris la şcoala primară, unde RASSEN s-a remarcat prin inteligenţă deosebită, bună memorie şi dorința aprigă de a învăța carte. Fiind mai în vârstă decât colegii săi, care începuseră şcoala primară la 7 ani, i s-a permis să parcurgă materia cât a putut de repede, pentru a-i ajunge din urmă pe elevii de la „Şcoala de gramatică” (gimnaziul), intraţi la studii la vârsta de 12 ani. Şi aici RASSEN a parcurs materia în avans, profesorii dorind să iasă din el un om deosebit.

În gimnaziu, studiile se axau pe învățarea limbii latine, la care să adăuga limba greacă. Elevii primeau şi noţiuni vagi de istorie generală, geografie, mitologie, matematică, astronomie şi muzică. La 18 ani, RASSEN s-a putut înscrie la Şcoala Superioară de Ştiinţe ale Naturii. După 3 ani, în anul 246, era licenţiat în domeniu, fiind liber să îşi folosească studiile după cum dorea.

Planul său de viitor era să cerceteze viaţa animalelor care trăiau în captivitate. Nu putea să uite că şi el fusese sclavul familiei care l-a adoptat după ce împlinise 15 ani. La sugestia tatălui adoptiv, Giverto, şi-a deschis o grădină zoologică privată, unde doi medici tratau animalele rănite în urma luptelor din amfiteatru. Cele care scăpau cu viață rămâneau în grija personalului aflat în subordinea lui RASSEN. Giverto, om bogat, a investit o avere pentru salvarea bietelor animale.

Pe locuitorii Romei îi pasionau luptele organizate în amfiteatre. Din Africa, din Orientul Mijlciu, din pădurile Germaniei erau aduse la Roma numeroase animale rare, cum erau urşii, mistreţii, taurii sălbatici, elefanţii, leii, tigrii, panterele, rinocerii, crocodilii, hipopotamii. Aceştia erau puşi să se înfrunte în arenă: taurul cu elefantul, leul cu hipopotamul, mistrețul cu tigrul. Deseori animalul lupta împotriva unui om înarmat.

Erau aruncaţi în arenă şi criminali condamnaţi la moarte, neînarmaţi, fiind imediat sfâşiaţi de fiarele furioase, spre satisfacţia patologică şi entuziasmul delirant al spectatorilor. Foarte apreciate erau şi luptele elefanţilor cu taurii, sau ale unui hipopotam cu câte 5-6 crocodili. Pentru capturarea şi transportul elefanţilor, nobilii romani cheltuiau sume imense.

Spectacolele dezgustătoare din arene, care stârneau instinctele cele mai sălbatice ale majorităţii spectatorilor, îl aduceau pe RASSEN în prag de nebunie. După fiecare luptă, sclavii lui transportau animalele muribunde până la micul spital de lângă modesta grădină zoologică. Bietele necuvântătoare erau luate în primire de medicii instituţiei, care se străduiau să le micşoreze suferinţele. Pe măsură ce treceau anii, grupul de nobili şi comercianţi bogaţi dornici să contribuie cu bani la salvarea animalelor rănite crescuse considerabil, bătrânul Giverto nemaifiind obligat să îşi ruineze averea.

Fiul său adoptiv, RASSEN, pe care îl iubea enorm, fiind foarte mândru de el, s-a căsătorit la 28 de ani cu Mirena, o fată de 17 ani. Fiică de negustor bogat, cu educaţie aleasă, i-a fost lui RASSEN o soţie fidelă, bună mamă pentru cele 3 fiice ale lor. Pe Aurelia o născuse la 18 ani. După 2 ani a mai sosit o fetiţă: Aludia. Nirema văzuse lumina zilei când mama ei împlinise 24 de ani. Până la căsătoria fiecăreia dintre ele, fetele nu au avut permisiunea părinţilor de a asista la luptele din arene.

Tatăl lor a trăit doar 54 de ani. Cu doi ani înaintea obştescului sfârşit, RASSEN se contaminase cu o boală de piele pe care o aveau şi unele dintre animalele din grădina zoologică. Medicii reuşeau să le vindece, dar la RASSEN medicamentele lor nu dădeau rezultatele dorite. Treptat, rănile de pe mâini s-au întins pe tot corpul bolnavului. La 54 de ani, RASSEN nu mai îndrăznea să iasă din locuinţă. Disperat, şi-a dat pe piele o alifie adusă de un prieten din nordul Africii. Omul îl avertizase că unsoarea, extrem de toxică, îl putea ucide înainte de a-l vindeca. Slăbit peste măsură, bietul RASSEN nu a reuşit să reziste asaltului otrăvii ajunse pe pielea lui. S-a stins într-o noapte, după chinuri care duraseră câteva ore. El, salvatorul a mii de animale nenorocite, nu găsise niciun om capabil să îl scape de o chinuitoare boală de piele.

Nina Petre
22 decembrie 2014

COMENTARIUL ELENEI

„Sunt mândră de un astfel de antecesor spiritual, alt om bun şi sufletist, care nu mă poate face decât să mă simt bine şi să văd că au existat în trecutul meu spiritual oameni care au făcut diferenţa ca şi calitate umană.

Un copil sărac, pe care soarta l-a ajutat, iar cu puţin noroc şi muncă corectă şi cinstită, s-a dezvoltat şi a ajuns bogat spiritual şi material. Nu

pot să nu observ încă un antecesor spiritual care a ajuns în Italia şi care a reuşit, nu a clacat precum Lanisa Ridici.

Din nou apare ciuma, care-i omoară pe cei apropiaţi lui Rassen, la fel ca la Lanisa, unde aceeaşi boală i-a omorât pe socrii ei şi le-a îndreptat paşii ei şi familiei spre Torino, locul nefericirii şi morţii ei.

Ce om deosebit, pe care îl simt cu efectele faptelor lui. Pot spune că nu-mi plac blănurile, nu înțeleg oamenii care găsesc o plăcere în a vâna animale şi chiar în ziua în care mi-ați trimis acest episod spiritual, la servici a venit vorba de tăierea animalelor (că tot a fost ignatul), iar eu le tot spuneam colegilor mei să nu mai vorbească despre acest lucru, dar ei continuau să vorbească de tăierea porcilor, a vacilor şi a găinilor, luându-mi reacţiile în derâdere.

Nu suport şi nu pot să omor animale, nici măcar insecte. Nu pot înțelege luptele în arenă, ce plăcere puteau să le producă oamenilor, este inuman. Am văzut în filmele care redau realitățile acelor vremuri demult trecute luptele între animale, gladiatori etc., plăceri josnice şi grosolane. De altfel, câte lucruri josnice şi grosolane nu au loc şi în zilele noastre şi, dacă îți spui părerea, eşti luat peste picior.

Ce om frumos şi altruist, şi-a pus viaţa în slujba necuvântătoarelor şi a luptat pentru viețile lor, cooptând şi alte persoane în această misiune frumoasă şi generoasă! Este un antecesor care-ți dă o senzație de bine şi confort.

Păcat că s-a stins atât de repede, fiindcă mai putea ajuta destul de mult. El avea un sens în viaţă şi o cauză pentru care lupta, pe când eu, din păcate, oricât îmi doresc, se pare că nu reuşesc să-mi găsesc cauza pentru care să lupt.

Sunt în punctul, după cum v-am mai spus, în care mi-aş dori să fac altceva decât până acum şi nu ştiu încotro să mă îndrept.”

ELENA
24 decembrie 2014
Bucureşti

Episodul 23 - MBARKE

Episodul spiritual nr.23 o are ca eroină pe MBARKE. Ea a trăit între anii 154-211 (secolele 2 şi 3). S-a născut într-un trib de etnie bantu, adăpostit într-o pădure sălbatică din apropierea ţărmului de nord al marelui lac denumit mai târziu Victoria. În zona respectivă a fost construit ulterior oraşul Jinja, aflat astăzi pe teritoriul republicii Uganda.

Părinții lui MBARKE, Urrd (tatăl) şi Okri (mama), au avut 15 copii. Au ajuns la maturitate doar 4: o fată (MBARKE) şi 3 băieți mai mici decât ea (Doknod, Mkudu, Ndarrke). Ceilalți 11 copii au murit din cauza unor epidemii şi a rănilor provocate de animale sălbatice.

Locuitorii tribului se ocupau cu vânătoarea, pescuitul, recoltarea unor plante de leac şi comestibile. Bărbaţii plecau în zori de zi la vânătoare şi pescuit, iar femeile, la cules de ierburi şi rădăcini.

Arcul folosit la vânătoare era mic, făcut dintr-o ramură decojită şi curbată la foc. Săgeţile aveau vârfurile din lemn otrăvite şi aripile făcute din frunze. La zdrobirea bucăţilor de carne şi a tuberculilor se folosea o piuă de lemn. Bărbaţii fumau din pipa făcută dintr-o nervură de rafie.

Femeile plecau la pădure în fiecare dimineață, după ridicarea ceţii, împingându-şi copiii înaintea lor. Scoteau tuberculii din pământ scormonind cu ajutorul unor bețe. Adunau melci, crabi, raci, termite, omizi, şerpi, punându-le în coşul purtat pe spate. Adunau mierea albinelor de pământ, iar bărbaţii o culegeau pe cea din stupii existenţi în copaci.

Atât femeile, cât şi bărbaţii aveau pielea de culoare arămie, ochii negri, părul negru. Ochii erau alungiţi, mongolici, iar pomeţii obrajilor, proeminenţi. Tribul de care aparţinea familia lui MBARKE avea mai puţin de 100 membri. Conducătorul tribului era descendentul unui neam de căpetenii. El avea obligaţia de a organiza vânătorile, de a asigura pacea, de a cunoaşte perfect ţinutul în care locuia comunitatea lui.

Carnea din vânat era împărțită între toţi membrii tribului, după reguli foarte stricte. Cea mai mare parte a hranei era asigurată de femeile care adunau tuberculi comestibili, fructe şi un fel de pepeni. Tot ele prindeau animale mici: şopârle, furnici, broaşte. Cine descoperea un stup îl însemna, fiindcă mierea era un aliment preţios.

În perioada vieţii lui MBARKE, tribul ei nu cunoştea meşteşugul olăritului. Cojile ouălor de struț le serveau drept vase pentru mâncare. Femeile purtau bijuterii talisman făcute din coji de ouă sau lemn. Îmbrăcămintea tuturor era sumară.

În neamul mamei Okri, multe femei au fost vraci, activitate continuată şi de MBARKE. Fata a învățat practicile tămăduitoare de la mama ei şi de la mătuşa Uhno (sora mamei). Ştiința lor secretă se transmitea numai unor rude apropiate.

La 11 ani, MBARKE devenise o fată foarte râvnită de doi tineri din sat. L-a ales drept soţ pe Lemrho, un vânător foarte curajos, în vârstă de 18 ani. Ritualul de nuntă a fost simplu, dar cântecele şi dansurile ce i-au urmat au durat mai multe zile şi nopţi la rând. Conform tradiției tribului, femeia şi bărbatul aveau drepturi egale.

Deşi era femeie-vraci, MBARKE nu şi-a neglijat obligaţiile femeieşti, aducând pe lume 12 copii. Au decedat 7 dintre ei, mama lor nereuşind să le salveze viața. Cele 3 fete supravieţuitoare se numeau Rogdo, Umbeke şi Mdurra. Fraţii lor mai mici primiseră numele de Gudru şi Naodd. Principala ocupaţie a lui MBARKE era tratarea bolnavilor. La creşterea copiilor a ajutat-o mama lui Lemrho.

Până la 57 de ani s-a luptat cu spiritele rele ascunse în corpul bolnavilor, folosind formule magice, dansuri rituale, obiecte ajutătoare. În incantațiile ei îndemna spiritele răufăcătoare să se retragă, să plece

noaptea în pădure, să părăsească pentru totdeauna trupul bolnavilor. Formulele magice folosite de MBARKE semănau cu descântecele de deochi folosite şi astăzi în ţara noastră.

Când se ocupa cu vindecările, MBARKE purta o bonetă ascuțită, confecţionată din piele de pisică sălbatică sau panteră. Pe frunte avea o panglică împletită din fibre de plante, având la mijloc o piatră mare, albastră. La brâu îi atârnau cozi de pisică sălbatică (uneori de leopard sau de panteră), care, în timp ce ea dansa, descriau un cerc. Tot de centură îi atârnau coarne de antilopă astupate cu ceară, în care pusese diferite fetişuri: gheare, unghii, oase dinți. În timpul dansurilor rituale, purta la glezne coji uscate de fructe, având în interior semințe sau pietricele care făceau un zgomot special. În mână avea uneori un fel de sabie. Îşi ungea corpul cu alb, culoare menită să sperie spiritele rele.

Pentru a recunoaşte spiritele cuibărite în trupul bolnavilor, MBARKE folosea diverse obiecte: oscioare de oameni şi animale, fragmente de carapace de broască țestoasă, nuci, coarne şi copite de antilopă, gheare de panteră, oase ale degetelor de maimuță, oase de peşte, pene de păsări. Fiecare dintre aceste obiecte avea o semnificație. Din felul cum cădeau după ce le arunca, vindecătoarea trăgea anumite concluzii.

MBARKE avea o memorie foarte bună şi puterea de a vedea ce se va întâmpla cu oamenii în viitor. Un bărbat din trib reuşise să obţină o oglindă de aramă lustruită, prin schimb de produse cu un membru din alt trib. Neştiind la ce servea un astfel de obiect, i l-a dăruit lui MBARKE. Tot privindu-se în oglindă, femeia a observat chipul unui bolnav pe care îl trata de o boală grea, alături de un animal din pădure. Şi-a dat seama imediat că era necesar să scoată spiritul bolii din trupul bolnavului şi să îl trimită spre animalul zărit în oglindă.

În munca ei de vraci, MBARKE folosea şi substanțe vegetale, administrate bolnavilor cu ritualuri speciale. Avea mereu la îndemână fierturi din ierburi, flori, fructe, rădăcini, coajă de copaci. Toate erau plăcute la gust şi, în mare parte, eficiente. Fructele copacului *bimba* reprezentau un diuretic foarte bun. Florile arborelui *toa* şi ale arbustului *ombieng* dădeau ceaiurilor calități vomitive. Florile copacului *hue* aveau efect sudorific. Fructele de *cola* vindecau anumite boli genitale, dar aveau şi rolul de a înlătura oboseala în timpul parcurgerii unor distanțe mari prin pădurea sălbatică.

MBARKE folosea două plante cunoscute pentru puterea de a vindeca muşcăturile de şarpe. Ea obişnuia să folosească şi alte metode terapeutice care le completau pe cele descrise mai sus: aplica ventuze, lua sânge, îşi supunea pacienții unor băi de sudoare, le făcea duşuri reci sau fierbinți.

MBARKE era doar o femeie-vraci, o tămăduitoare. Vrăjitorul tribului, care era şi căpetenia comunității, avea preocupări diferite de ale ei.

Cu toată priceperea sa de bună vindecătoare, MBARKE şi-a îngropat 7 copii, după eforturi zadarnice de a le veni în ajutor. Ceilalți 5 au crescut,

s-au maturizat, şi-au întemeiat propriile familii, având copii şi nepoţi. La 57 de ani, MBARKE era bunică, având 16 nepoţi. Într-o zi, îşi trata un nepoţel pentru o durere de stomac, în timp ce altul se juca pe o rogojină. Auzind un strigăt al copilaşului din spatele ei, s-a întors spre el şi l-a văzut cum privea un şarpe aflat lângă el. Ştiind că muşcătura şarpelui va ucide micuţul în câteva momente, femeia s-a repezit şi a dat şarpele la o parte cu mâna. Înfuriata, vietatea a muşcat-o de umăr, într-un loc unde MBARKE nu îşi putea suge sângele infectat. Nu a mai avut timp să facă fiertura din ierburile care i-ar fi putut neutraliza veninul din rană. S-a prăbuşit fără suflare în faţa bieţilor copilaşi, ale căror strigăte de groază au răsunat în toate colibele.

Nina Petre
11 februarie 2015

COMENTARIUL ELENEI

„În ceea ce o priveşte pe Mbarke, ironia sorţii a făcut în aşa fel ca predecesoarea spirituală a lui Kurt Dristen, dar la alt nivel, să-şi pună viaţa în slujba celorlaţi, să ajute o grămadă de oameni, dar când să se ajute pe ea sau să o ajute alţii, nu s-a putut. Doamne, cât de real este acest sentiment în mine. Când este vorba să fac ceva pentru ceilalţi, toţi mă găsesc, sunt amabili şi drăguţi, până obţin ce vor. Când am eu nevoie de ceva sau cineva să-mi fie alături, nici pomeneală. De câte ori nu mi-am primit nu-uri la ceea ce ceream sau poate nu ceream, dar aveam nevoie şi nu mi se dădea.

Interesant personaj şi pot spune că simt în mine anumite părţi spirituale din această femeie. De multe ori, şi ştiţi acest lucru, când este multă energie negativă în jurul meu şi am parte de multe piedici - care trebuie să existe în viaţa mea, ca să-mi primesc lectiiile de viaţă - mă gândesc imediat că-s farmece făcute, ca o obsesie, parcă aş fi paranoică pe această temă. Oare de la Mbarke mi se trage? Bine, când te arzi cu ciorbă, sufli şi-n iaurt.

În ceea ce priveşte felul în care a murit, e reprezentativ pentru multe persoane care-s săpate pe la spate, şi probabil că de multe ori mi s-a întâmplat să fiu vorbită de rău şi nu am ştiut."

ELENA
13 februarie 2015
Bucureşti

LIZA

Prezentare

LIZA este o fată frumoasă şi inteligentă. Viaţa ei nu este uşoară, fiind nevoită să muncească pe vapoare pentru a se întreţine, a pune ceva bani deoparte şi a-şi ajuta familia rămasă în ţară. Modul său de a gândi şi a se comporta este firesc, fără interese meschine. Iubeşte oamenii şi simte mereu nevoia de a-i ajuta.

Nina Petre
5 iunie 2015

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Carla Fantini (1891-1940)
- Alexia Toudou (1811-1874)
- Darruko (1713-1790)
- Olena Sirkova (1622-1684)
- Numbunu (1534-1589)
- Axina Radici (1441-1503)
- Kravon (1312-1389)

Episodul 1 - CARLA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe elveţianca CARLA FANTINI. Ea s-a născut în oraşul Berna şi a trăit între anii 1891-1940 (secolele 19 şi 20).

Berna, actuala capitală administrativă a Confederaţiei Elveţiene, a fost întemeiată în anul 1191 de către ducele Berold V de Zähringen. În secolele 12 şi 13, oraşul Berna a fost atras în conflictul dintre Habsburgi şi familia Savoia pentru controlul asupra Elveţiei romanice. Ajuns centrul Reformei protestante, în secolul 17 a constituit un refugiu pentru mii de hughenoţi fugiţi din Franţa. În anul 1848, Berna a devenit sediul guvernului federal helvetic. În urma unui scurt război între cantoanele protestante şi cele catolice, încheiat cu victoria cantoanelor protestante (liberale), Constituţia din 12 septembrie 1848 a proclamat Elveţia ca stat federal, stabilind capitala în Berna.

Din anul 1815, Elveția nu a mai participat la niciun conflict armat european, respectând o politică de strictă neutralitate. În secolele 19 şi 20, țara a cunoscut o stabilitate economică, socială şi politică unică în Europa. Nu a aderat la blocuri sau pacte militare şi s-a impus ca loc de azil pentru refugiați politici, dar şi adăpost discret pentru depozitele bancare din întreaga lume. În secolul 20, Elveția şi-a menținut o neutralitate strictă în timpul celor două războaie mondiale. Şi-a întărit industria. A devenit ținta imigrației muncitorilor străini, fapt care le-a provocat elvețienilor reacții xenofobe. Stabilitatea politică a țării a fost deosebită.

Părinții eroinei noastre, CARLA Fantini, erau artişti de circ. Leonello, tatăl, era proprietarul unei trupe de circ bine cunoscută în întreaga țară. Asireda, nevasta lui, croitoreasă şi dresoare de păsări, a dat naştere la două fete. CARLA avea o soră mai tânără cu 6 ani, Hidella. CARLA, gimnastă pricepută în acrobații la trapez, şi-a încheiat această frumoasă carieră la 20 de ani, după căsătoria cu Albert Forgiani. Sora ei, Hidella, nu a ajuns să profeseze în circ, deoarece la vârsta de 5 ani şi-a fracturat grav un picior în timp ce se antrena pentru un exercițiu acrobatic. Rămânând cu un picior mai scurt, fata s-a orientat spre pictură, lucrând la decorurile necesare circului. Talentul la pictură al celor două fete era moştenit de la mama lor, dar şi de la bunica din partea mamei. CARLA, fiind ocupată cu repetițiile şi spectacolele, a reuşit să urmeze doar anii de şcoala generală. Hidella a absolvit şi o şcoală de pregătire a pictorilor decoratori.

Albert Forgiani, patronul unui restaurant din Berna, era bun prieten cu Leonello, tatăl CARLEI. Împlinise 38 de ani în 1911 şi se străduia să îşi crească orfanii de mamă, trei la număr, copii minori, dornici de prezența unei femei cumsecade în casă. Albert rămăsese văduv în urmă cu un an, soția decedând din cauza unei infecții genitale. Căsătoria cu frumoasa CARLA s-a celebrat în toamna anului 1911. Mireasa avea 20 de ani, iar mirele, 38. CARLA nu a refuzat cererea în căsătorie, fiindcă îl plăcea pe Albert din toate punctele de vedere: bărbatul era frumos la chip, avea o statură impunătoare, vocea caldă şi autoritară, iar privirea lui căpăta o duioşie aparte când o privea pe aleasa inimii lui.

Obişnuită cu trupa circului, unde lucra alături de copii, CARLA nu găsise nimic neplăcut în faptul că Albert avea 3 băieți minori. Cel mai mare, Darius, tocmai împlinise 7 ani şi visa la lumea circului, fiind atras de caii dresați. Riccardo, la 4 anişori, încă mai plângea după mama lui. Nuciedo, la 2 ani, nu îşi mai amintea mama. Conştientă de greutățile ce o aşteptau în familia soțului, CARLA a renunțat la circ, dedicându-se creşterii celor 3 băieți. Tot un băiat a născut şi ea, la 29 de ani, în 1920. Micuțul Igor era voinic, pofticios la mâncare, mereu bine dispus, adevărată jucărie animată pentru frații mai mari.

După naştere, CARLEI i s-a trezit dorința de a picta peisaje. Viața artistică din Elveția ajunsese la standardele europene. Pe CARLA o impresionau puternic tablourile inspirate din tradiția țărănească ale

pictorului Albert Anker din Berna, dar şi cele cu peisaje şi războinici viguroşi avându-l drept autor pe Felix Vallotton. După o perioadă de acumulare a propriilor creaţii, CARLA şi-a deschis o expoziţie cu vânzare în centrul oraşului. În 1939, când începuse cel de-al Doilea Război Mondial, ea încă îşi mai vindea tablourile.

În 1940 şi-a închis expoziţia, din cauza nesiguranţei în care se află întreaga populaţie a oraşului. Neutralitatea Elveţiei era violată doar în spaţiul aerian, prin raidurile unor avioane militare germane. Generalul Guisan, personalitate deosebit de populară în rândul elveţienilor, şi-a reunit toţi ofiţerii superiori în iulie 1940, convingându-i să nu îşi trădeze patria trecând de partea trupelor naziste. În rândul armatei elveţiene erau executaţi prin împuşcare militarii trădători, destul de puţini la număr. Existau şi ofiţeri germanofili care complotau împotriva generalului Guisan. În acelaşi an, 1940, partidele extremiste elveţiene au fost interzise şi s-a instaurat controlul asupra presei. După capitularea Franţei şi ocuparea zonei de sud, apoi a Italiei de Nord de către Germania, Elveţia s-a văzut complet încercuită de trupele naziste.

Militari germani sub acoperire civilă călătoreau nestingheriţi prin toată Elveţia. În Berna, restaurantul lui Albert, soţul CARLEI, devenise extrem de aglomerat cu tot felul de turişti, mulţi dintre ei vorbind perfect limba germană. Încasările mari obţinute de la clienţi întreţineau două familii: cea a lui Albert şi cea a părinţilor CARLEI, care fuseseră nevoiţi să îşi închidă circul. Pentru sporirea succesului la public şi a încasărilor, bineînţeles, CARLA începuse să cânte seara la pianul localului, având mulţi admiratori. Lecţiile de pian luate în perioada adolescenţei îi erau de mare folos tocmai acum, în plin război.

Frumuseţea ei rămăsese nealterată, deşi împlinise 49 de ani. Avea mulţi admiratori printre clienţii localului, dar unul dintre ei părea îndrăgostit la culme. Horst, un turist german care se afla în Berna de 3 luni fără a da semne de plecare, o admira în fiecare seară pe CARLA, trimiţându-i câte un buchet cu trandafiri roşii, la care adăuga un bilet cu felicitări. Într-o seară, după ce femeia îşi terminase recitalul şi se pregătea de plecare, a intrat în cabina ei, cerându-i să-i devină amantă. La refuzul şi ţipetele CARLEI, au sosit Albert şi doi paznici, sărind să îl bată pe neamţ. Acesta, băut, dar încă agil, a scos pistolul şi a împuşcat-o mortal pe CARLA. A doua zi, falsul turist, ofiţerul SS Horst, a părăsit Elveţia.

Nina Petre
18 ianuarie 2015

COMENTARIUL LIZEI

„Foarte interesantă povestea Carlei şi multe lucruri mi se explică acum:

- întotdeauna am avut repulsie pentru oamenii băuţi. Am crezut că este din cauză că părinţii mei au băut tot timpul, şi asta este şi cauza din

care a murit mama mea: alcoolul. Toată copilăria mea am văzut doar scandaluri şi bătăi din cauza băuturii. Pe de altă parte, două dintre relaţiile mele de lungă durată (3 la număr în total) s-au încheiat din cauza băuturii.

- a treia mea relaţie de lungă durată s-a încheiat din cauza violenţei, pentru care am avut tot timpul o mare repulsie de altfel. Agresivitatea de orice fel îmi dă fiori şi de aceea, sincer, nici nu mă uit foarte des la televizor, iar la ştiri deloc, pentru că întotdeauna sunt doar poveşti despre violenţă sau negative.

- am simţit cumva o atracţie pentru bărbaţi care au avut copii din căsătorii anterioare şi parcă simţeam cumva că trebuie să fac ceva pentru acei copii, chiar dacă mamele lor sunt cu ei. Interesant, vreau să spun.

- am simţit într-o perioadă dorinţa de a picta şi nu ştiam de unde vine, deoarece eu nu am avut niciodată talent la desen sau pictură. Simt în general o nevoie acută să creez ceva tot timpul şi am creat în cariera mea multe operaţiuni pentru restaurante noi. Eu pe vapor lucrez ca şi manager de restaurante. Asta e altă asemănare, deoarece întotdeauna m-am întrebat cum am ajuns eu să lucrez în restaurant, pregătirea mea şcolară fiind de informatician. Totul s-a petrecut foarte rapid şi am ajuns pe vapor să lucrez în restaurant dintr-o conversaţie cu cineva care lucra pe vapoare. Parcă era menit cumva să ajung aici.

- întotdeauna când era un circ în oraş, eram parcă mai mult interesată de cum trăiesc oamenii care lucrează la circ decât de reprezentaţie. În adolescenţă, chiar m-am împrietenit cu o trupă nomadă care a stat în oraş câteva luni într-un parc de distracţii. Eram fascinată de felul cum trăiesc şi călătoresc. Probabil că şi dorinţa mea de a călători aşa de mult tot de aici mi se trage.

- foarte mare dreptate aveţi şi cu faptul că arăt destul de bine şi multă lume îmi spune că arăt mult mai tânără decât sunt în realitate. Am admiratori, nu pot să spun că nu, şi în general bărbaţi care sunt mult mai tineri decât mine, şi asta mă frapează cumva. Încerc să fiu cât de diplomată pot ca să le spun că nu sunt interesantă. Am o perioadă destul de lungă de când sunt singură, dar prefer asta decât să mă implic din nou într-o relaţie în care să fiu eu cea matură şi sprijin din multe puncte de vedere. În fiecare relaţie a mea de până acum am fost cea care am susţinut într-un fel sau altul bărbatul de lângă mine. Cel puţin în cele de mai lungă durată. Îmi doresc sincer acum şi cred că este timpul să întâlnesc pe cineva mai matur şi lângă care să am un sprijin. Până acum, toată viaţa mea am sprijinit pe alţii, incluzând familia mea. Din păcate, oricât am făcut pentru părinţii mei, tot nu au fost fericiţi şi tatăl meu este nemulţumit tot timpul, de aceea am decis să păstrez puţin distanţa.

- nu ştiu încă ce afacere mi-aş dori să fac acasă, dar sigur nu va fi un bar. Sunt foarte înclinată pentru design interior, metode de vindecare alternative şi mult m-am gândit în ultima perioadă la un fast-food cu mâncare sănătoasă.

Sincer, nu m-am aşteptat la aşa de multe asemănări între mine şi Carla, dar mă bucur să înțeleg acum de unde am multe din emoțiile pe care le am acum.

- încă un adevăr mare este faptul că întotdeauna mi-am spus mie însumi şi celor din jurul meu că, decât să mă căsătoresc din interes, mai bine niciodată. Se pare că cu un motiv.”

Liza
24 ianuarie 2015

Episodul 2 - ALEXIA

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe ALEXIA TOUDOU. Viața ei s-a desfăşurat între anii 1811-1874 (secolul 19). ALEXIA s-a născut în localitatea Ioannia, situată în nord-vestul Greciei continentale, în vecinătatea lacului Ioanninon. Tatăl ei, Indakos Toudos, era de profesie militar. Soția lui, Henira, îi dăruise două fete. ALEXIA era cu 2 ani mai în vârstă decât Karida. Fetele au crescut prin grija mamei, tatăl fiind mereu plecat în campanii militare.

Țara lor încă mai era o provincie a Imperiului Otoman. Îndelungata rezistență antiotomană a poporului grec a ajuns la apogeu în anii 1821-1829, prin războiul de eliberare națională. Sub conducerea lui Alexandru Ipsilanti, şeful organizației patriotice Eteria, Grecia s-a revoltat împotriva stăpânirii otomane, fiind susținută de voluntari din întreaga Europă. Turcii au fost învinşi la Navarino în 1827 de o flotă anglo-franceză. Prin pacea de la Adrianopol (1829), Imperiul Otoman a recunoscut autonomia Greciei. În anul 1830, Grecia a devenit stat independent.

La 7 mai 1832, Tratatul de la Londra a stabilit ca Grecia să fie un regat independent, cu o monarhie ereditară. Primul rege a fost Otto (Friederich Ludwig), aparținând dinastiei de Bavaria. El a domnit între anii 1833-1862. La 27 octombrie 1862, regele Otto a renunțat la tron, părăsind Grecia ca urmare a revoltei garnizoanei militare din Atena. La 20 martie 1863, Adunarea Constituantă l-a ales ca nou rege al Greciei pe Christian Wilhelm Ferdinand Adolphus George, principe de Danemarca, aparținând dinastiei Glücksburg. El a domnit până în 1913, purtând numele de Georgios (George) I.

În anul bătăliei de la Navarino (1827), ALEXIA Toudou, având doar 16 ani, s-a căsătorit cu militarul Nikos Kaloyannis, un tânăr de 29 ani, aflat în regimentul condus de tatăl ei. Nikos a cunoştea de copilă, casa părinților lui aflându-se în apropierea casei familiei Toudos. Nikos s-a înțeles cu părinții fetei când ALEXIA împlinise 10 ani, urmând să o ia de nevastă. Într-o pauză dintre două războaie, Indakos şi Nikos au revenit acasă pentru a organiza nunta.

Nikos, al cărui tată era văr cu revoluționarul Alexandros Ipsilanti, luptase alături de acesta în anii 1821-1822, continuând apoi să activeze sub comanda lui Indakos. Profundul patriotism de care era animat soțul

ei a copleşit-o pe ALEXIA. Din copila naivă ce fusese la nunta cu Nikos, a devenit după aceea o femeie conştientă de importanţa luptei poporului său pentru eliberarea de sub jugul otoman şi reconstrucţia ţării, distrusă de asuprirea turcească şi de războaiele purtate pe teritoriul său.

La 50 de ani, în 1848, Nikos s-a retras din armată, în urma unei răni grave căpătate la piciorul stâng. Rămăsese şchiop pentru tot restul vieţii. În acel an, 1848, ALEXIA împlinise 37 de ani, era o femeie frumoasă, inteligentă, voinică, mamă a 3 băieţi. Arkis, fiul cel mare, avea 20 de ani. Mijlociul, Tekiros, avea 18 ani, iar cel mai tânăr, Iannis, împlinise 12 ani. Arkis şi Tekiros erau deja înrolaţi în armata naţională, urmând cariera militară a tatălui lor. Iannis, foarte ataşat sufleteşte de mama lui, aştepta să împlinească 18 ani pentru a intra în afaceri comerciale.

Nikos, curajosul militar pensionat după 33 de ani dedicaţi obiectivelor armatei naţionale, a trecut în primul an de şedere acasă printr-o depresie care îl aducea deseori într-o stare de însingurare şi disperare. Piciorul şchiop îl durea la schimbarea vremii, când se apropia anotimpul rece. ALEXIA şi Iannis l-au îngrijit cu devotament şi iubire, reuşind să îl convingă să renunțe la ideea sinuciderii. Timp de 21 de ani, ALEXIA îl avusese lângă ea doar de câteva ori pe an, pentru câteva zile, cât primea permisie de la şefii lui. Femeia îşi crescuse copiii cu ajutorul mamei Henira, care îşi adoră nepoţii.

Având soţul suferind şi depresiv, ALEXIA s-a sfătuit cu bătrânii ei părinţi, nemaiştiind ce să facă pentru binele lui. Ştia de la mama Henira să facă masaje, să pună comprese cu fierturi din plante calmante, să încurajeze omul bolnav. Nikos suferea şi din cauza lipsei de activitate. Obişnuit din adolescenţa să fie mereu activ, gata să pornească în marşuri lungi şi să participe la războaie, nu acceptă ideea că viitorul însemna pentru el să stea degeaba, închis în casă. La propunerea ALEXIEI, şi-a cumpărat o barcă, devenind util călătorilor care doreau să traverseze lacul Ioanninon. Iannis, fiul său, l-a însoțit în fiecare drum, ani la rând. Au reuşit să îşi cumpere un vaporaş în care transportau călători şi diverse mărfuri. ALEXIA, fericită când îşi vedea soțul mulțumit şi preocupat de călătoriile lui, simțea să nu trăise degeaba până atunci. Sufletul ei, dornic de iubire şi înțelegere cu cei dragi, îşi găsise liniştea.

A trăit doar 63 de ani. Era o vreme rece de toamnă, iar inima îi dădea semne că nu va mai putea pulsa multă vreme. S-a stins într-o seară de noiembrie, pe când şedea fără vlagă în fotoliul ei de lângă sobă. Sfârşitul i-a fost domol, ca un somn adânc. Soţul şi fii, rămânând fără ea, au suferit multă vreme. Neconsolat în urma pierderii soţiei, Nikos a mai trăit doar un an. S-au revăzut ca duhuri iubitoare, prietene, aşteptând fiecare să se întrupeze din nou.

Nina Petre
12 februarie 2015

„Foarte interesant şi vreau să spun că este foarte adevărat că dorinţa mea cea mai mare este să am libertate, să călătoresc, să cunosc oameni şi să ajut unde pot.

Cred şi că faptul că mi s-au aranjat în aşa fel lucrurile ca să călătoresc pe mare cu vaporul are mult de-a face cu modul în care Alexia a găsit soluția să îl ajute pe soțul ei, făcând transport cu vaporul.

La fel ca şi Alexia, simt mereu o dorinţă de a iubi, a se simţi iubită şi a susţine şi ajuta pe cei dragi.

Sunt, într-adevăr, o persoană optimistă şi plină de viaţă. Sunt considerată o femeie frumoasă de multă lume, chiar dacă eu de multe ori nu mă văd foarte frumoasă, dar mai ales sunt considerată o femeie cu suflet bun.

Cel mai interesant este că am cunoscut un bărbat, Iannis, în urmă cu 9 ani şi era foarte îndrăgostit de mine în acel moment. Îmi scria scrisori lungi de dragoste şi mi-a făcut chiar şi cadouri destul de scumpe, pe care eu iniţial nu am vrut să le accept, dar până la urmă am acceptat. Acesta este un lucru pe care l-am învăţat puţin mai târziu în viaţa mea: că trebuie să învăţ şi să primesc cadouri şi nu doar să dăruiesc. În acel moment l-am refuzat pe acest Iannis şi toate propunerile lui.

Între timp, am evoluat la locul meu de muncă şi am început acum să călătoresc de pe vapor pe vapor, exact ceea ce eu îmi doream să fac şi pentru care am venit la această companie nouă. La prima mea călătorie, care a fost această săptămână, pe cine credeţi că întâlnesc?... acelaşi Iannis care în urmă cu 9 ani, la cealaltă companie la care am lucrat împreună, îmi făcea declaraţii de dragoste. Nici nu ştiam că lucrează aici şi, de fapt, eu sunt aici pentru a-i inspecta lui operaţiunea. Cred că ne-am reîntâlnit să ne ajutăm în continuare. Practic, eu îl ajut acum cu nişte idei noi, pentru a avea mai multă eficienţă în modul de a opera, totodată cu nişte discuţii şi sfaturi de natură mai spirituală, iar faptul că el a fost aici la prima mea călătorie în noul meu job m-a ajutat pe mine să mă simt comfortabil şi să mă adaptez. Ideea este că am reuşit să mă văd din nou ca pe o femeie frumoasă şi atrăgătoare, mai ales că în ultima perioadă nici nu mă mai gândeam la mine ca femeie, ci doar la câtă forţă de muncă am şi să reuşesc în această tranziţie.”

Liza
28 februarie 2015

Episodul 3 - DARRUKO

Episodul spiritual nr.3 îl are ca erou pe patagonezul DARRUKO. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1713-1790. DARRUKO s-a născut într-o familie de indieni *tehuelche*, aparţinând comunităţii unui sat aflat în apropierea ţărmului estic al marelui lac Buenos Aires. Acest lac se află în

vestul actualei țări numite Argentina, între masivele muntoase ale Anzilor Patagonezi.

Tatăl lui DARRUKO, numit Nadirro, se ocupa cu vânatul, pescuitul şi transportul lemnelor din pădurile aflate în apropierea satului. Foarte înalt şi voinic, Nadirro umbla încălțat cu opinci făcute de nevasta lui, Ullumi, din piei de animale sălbatice. Ullumi dăduse naştere la 7 copii, dintre care 5 muriseră de mici, din cauza unor răceli grave, netratate corespunzător de bunicul Miskodo, tatăl ei. Au rămas în viață şi s-au maturizat doi băieți. DARRUKO, eroul nostru, era cu 5 ani mai în vârstă decât fratele său, Sando.

Viața aspră, de oameni ai muntelui, le punea tuturor la grele încercări rezistența trupului. Lacul pe malul căruia trăiau, denumit de conquistadori Buenos Aires, era un lac glaciar, situat într-o regiune cu multe ape curgătoare, ale căror văi se aflau între masive muntoase deosebit de înalte. Gheţarii aveau bazine de alimentare foarte întinse, coborând în văi prin limbi puternice, mai jos de limita zăpezilor persistente. Frigul era intens în cea mai mare parte a anului, umiditatea ridicată şi zăpezile abundente.

Băieții indianului Nadirro s-au dezvoltat frumos, rezistând condițiilor grele de viață. DARRUKO, ajungând la fel de înalt ca tatăl său şi ca bunicul Miskodo, s-a simțit în stare să învețe străvechea meserie a vindecărilor. Fratele lui, Sando, a plecat de la 17 ani spre est, unde exista o comunitate formată în mare parte din imigranți europeni. Localitatea s-a extins treptat, devenind după mulți ani oraşul turistic Perito Moreno.

DARRUKO a rămas în satul natal, fiind puternic ataşat de părinți, rude şi de pitorescul naturii înconjurătoare. La 22 de ani s-a căsătorit cu aleasa inimii, o indiancă *tehuelche* de 16 ani, numită Landika. Tăcuta şi supusă voinței soțului, Landika a dat naştere la 7 copii, aşa cum făcuse cu mulți ani în urmă soacra ei, Ullumi. Spre bucuria tuturor, cele 3 fete şi cei 4 băieți au trecut cu bine peste bolile copilăriei, crescând mari, sănătoşi şi voinici, adevărați fii ai munților din jur. În mod evident, meritul salvării vieții celor 7 copii îi aparținea lu DARRUKO.

Faima lui de mare vindecător ajunsese până în satele din preajma lacului, de unde soseau oameni bolnavi, având mari speranțe în puterea lui de a le scoate duhurile bolilor din trup. DARRUKO folosea practicile străvechi ale indienilor *tehuelche*, învățate ani la rând de la bunicul Miskodo. Dimineața în zori, pleca în pădurile învecinate, pentru a recolta plantele de leac. Deseori era nevoit să urce la mari înălțimi, unde arbuştii folositori abia ieşeau din zăpadă.

Dintre fetele lui, doar cea mare, Neurra, i s-a alăturat în practicile de tratare a bolnavilor. Celelalte două, Tidke şi Rikella, stăteau toată ziua în preajma Landikăi, străduindu-se să învețe temeinic toate treburile gospodăreşti. Cei 4 băieți, mândria lui DARRUKO, s-au simțit atraşi de munci grele şi pretențioase, cum erau: cioplitul bârnelor de lemn, construcția bărcilor necesare la pescuit, vânătoarea la mari înălțimi, confecționarea hainelor din piei şi blănuri de animale. Fiul cel mare,

Deko, s-a căsătorit cu o fată din alt sat, plecând definitiv de lângă părinţi. Caduno şi Rialdo au rămas aproape de părinţi, construindu-şi propriile case, unde şi-au adus nevestele. Mimmo, fiul cel mic, a devenit vindecător ca tatăl său.

La 77 de ani, DARRUKO mergea drept ca bradul, era sănătos şi muncea la vindecări ajutat de Mimmo. Ca printr-un mare ghinion, începuseră să le vină în coliba de tratamente vizitatori de departe, unii dintre ei imigranţi europeni. Toţi prezentau aceleaşi simptome: tuşeau, aveau febră şi îşi pierdeau puterile în scurtă vreme. DARRUKO, indian ce trăise toată viaţa departe de lumea civilizată din estul ţării, nu cunoştea boala numită tuberculoză, adusă de europeni de pe continentul lor. Trupul său, ca şi al tuturor indienilor din munţi, nu avea anticorpi pentru această boală necruţătoare. S-a îmbolnăvit şi el, nereuşind să se vindece cu ştiinţa lui străveche.

Nina Petre
4 martie 2015

COMENTARIUL LIZEI

„Parcă mă regăsesc în fiecare din predecesorii mei... Nu ştiu de ce, dar parcă am senzaţia că sunt fiecare în parte. Şi cu Darruko la fel ca şi cu ceilalţi. Pe lângă faptul că îmi place să ajut oamenii şi cred că pot ajuta la vindecarea lor. Întotdeauna am simţit că pot face asta. Totodată simt că Darruko era şi o persoană foarte blândă.

Este prea ciudat că vreau să călătoresc tot timpul şi nu vreau să rămân într-un loc prea mult. Şi din karma lui Darruko şi cea a Alexiei îmi revine dorinţa foarte puternică de libertate.

Pe de altă parte, încep să mă simt din ce în ce mai sensibilă la oamenii cu care interacţionez. Din ce în ce mai uşor, absorb ceea ce simt cei din jurul meu şi, la un moment dat, îmi dau seama că nici nu este ceea ce simt eu cu adevărat. Cred că şi de aceea încep să simt mai mult nevoia să am timpul meu departe de ceilalţi în fiecare zi, o perioadă de timp, şi slujba aceasta nouă îmi deschide această posibilitate. Călătoresc mult, sunt cumva independentă şi interacţiunea cu cei din jur este mai limitată decât înainte. Încă mai lucrez la a-mi crea mai mult timp pentru mine, dar este mai bine decât înainte. Mi-au ridicat şi salariul şi acum sunt la acelaşi nivel ca şi înainte de a veni la compania aceasta.Cred că şeful meu direct mai negociază o ridicare de salariu, ceea ce îmi va fi şi mai convenabil."

Liza
28 martie 2015

Episodul 4 - OLENA

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe OLENA SIRKOVA. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1622-1684 (secolul 17). OLENA s-a născut în localitatea Kazan, situată la confluenţa fluviului Volga cu fluviul Kazanka.

Familia OLENEI era bogată. Moşierul Anatoli Sirkov, tatăl ei, avea un teritoriu imens în stepă, din care obţinea produse agricole mult cerute pe piaţa oraşelor din apropiere. Nevasta lui, Viana, dăduse viaţa celor 3 copii ai lor. Fetele, OLENA şi Alina, aveau un frate mai mic, Volodea, OLENA fiind mai în vârstă decât sora ei cu 4 ani.

Istoria oraşului Kazan era bogată în evenimente dramatice. Unificarea Rusiei avusese loc în secolele 14-16, în jurul Marelui Cnezat al Moscovei. În timpul domniei cneazului Moscovei Ivan III (1462-1505), Rusia a scăpat definitiv de dominaţia mongolă. Hoarda de Aur s-a destrămat în hanatele Kazan, Astrahan şi Crimeea. Ţarul Ivan IV cel Groaznic (1533-1584) a reuşit să includă în Rusia hanatele tătare Kazan şi Astrahan. De-a lungul vieţii eroinei noastre, OLENA, Rusia a fost condusă de 5 ţari ce aparţineau dinastiei Romanovilor: Mihail III Feodorovici Romanov (1613-1645), Aleksei Mihailovici (1645-1676), Fedor III Alekseevici (1676-1682), Ivan V împreună cu fratele său vitreg Petru I (1682-1696).

Copiii moşierului Anatoli au învăţat carte în familie, cu profesori aduşi de la Moscova. Unicul băiat, Volodea, şi-a făcut stagiul militar în Moscova, unde locuiau bunicii din partea mamei.

Pe OLENA au măritat-o părinţii la 16 ani (în 1638) cu boierul Kidar Tarikin, un bărbat în vârstă de 26 ani. Tatăl acestuia provenea din părinţi ruşi, iar mama era de origine tătară. Tatăl lui Kidar, moşierul Grigori, îi dăruise fiului său, unicul copil, întreaga moşie, rămânând doar cu vasta casă din Kazan şi afacerile comerciale cu produse de pe imensele terenuri din afara oraşului.

OLENA a devenit mamă la 19 ani, născând primul băiat, pe Rodin. Următorul fiu, Timar, a sosit în familie la 5 ani după naşterea lui Rodin. Băieţii au crescut în ambianţa aristocratică a familiei, jucându-se deseori cu cei doi veri, copiii mătuşii Alina. În perioada de vară locuiau în conacul de pe moşia părinţilor, unde se distrau de minune printre animalele domestice.

OLENA, conştientă de multiplele activităţi ale soţului, se mulţumea cu scurtele lui şederi acasă, în oraş şi la ţară, evitând să îi ceară lui Kidar mai multe explicaţii decât voia el să îi dea. Rolul ei era cel de mamă şi de supraveghetoare a servitoarelor din casă. Pentru conducerea lucrărilor din afara celor două locuinţe, existau doi administratori plătiţi de Kidar.

Deşi îndatoririle familiale o obligau să stea mai mult în perimetrul gospodăriilor, ea pleca deseori călare sau cu şareta în lungi plimbări prin stepă, fiind primită cu mare drag în casele moşierilor vecini. Kidar avea multe probleme de rezolvat pe moşie şi la oraş.

Revoltele populare se ţineau lanţ, fiind îndreptate împotriva şerbiei şi a politicii economice duse de puterea de la Moscova. Ţăranii continuau să fie legaţi de glie, revoltându-se deseori împotriva boierilor. Nemulţumirea generală era adesea exprimată prin fenomenul brigandajului, adică al haiduciei. Complicitatea populaţiei sărace favoriza activitatea haiducilor, care prădau şi ucideau la drumul mare grupurile de negustori ambulanţi, dar şi trăsurile boiereşti, în care doamnele erau pline de bijuterii.

OLENA, femeie inteligentă, având un caracter filantropic şi o abilitate nativă în comunicarea cu oamenii, obişnuia să ajute periodic familiile sărace ale şerbilor de pe moşia lui Kidar. Aflând deseori despre epidemiile care se răspândeau în cele 5 sate din perimetrul moşiei, OLENA transporta în trăsura ei medici şi saci cu medicamente cumpărate din Kazan. Întâlnindu-se uneori pe drum cu haiduci beţi, porniţi pe jaf, vizitiul OLENEI le striga numele ei, iar hoţii se dădeau la o parte cu respect.

Norocul OLENEI a durat până în anul 1671, cel de-al doilea şi ultimul în care avusese loc revolta cazacilor de pe Volga şi Don, mişcarea de protest fiind condusă de Stepan Razin. Timar, fiul cel mic, militar în termen, acţiona împreună cu plutonul său la prinderea şi uciderea cazacilor care prădau satele şi fermele din regiunea Kazanului.

La aflarea primului zvon despre apropierea cazacilor, în anul 1669, Kidar şi-a trimis nevasta în Kazan, oraşul fiind puternic apărat de militari. Fiul cel mare, Rodin, avea moşia şi familia lângă cea a părinţilor, între case fiind o distanţă mare. Kidar şi-a chemat fiul, nora şi nepotul în casa lui, mobilizând în jurul curţii şi grădinii zeci de luptători aflaţi în solda lui. După aproape 2 ani, în 1671, majoritatea paznicilor lui Kidar au pactizat cu cetele de cazaci care înconjuraseră moşia. Prevăzător, boierul şi-a trimis nora şi nepotul spre Kazan, pe vreme de noapte, cei doi reuşind să ajungă în oraş, la casa OLENEI.

Atacul cazacilor asupra gospodăriei lui Kidar a fost sângeros. După ce i-au ucis pe toţi cei din casă şi din afara ei, au furat tot ce li s-a părut de valoare şi au incendiat clădirile. Aşa s-a întâmplat şi cu gospodăria lui Rodin. La 49 de ani, în toamna anului 1671, OLENA şi-a pierdut soţul, fiul cel mare şi o parte din averea de la ţară.

În următorii 13 ani, cât a mai reuşit să trăiască, văduva OLENA s-a transformat pe jumătate în bărbat, ocupându-se de refacerea pagubelor produse de atacurile cazacilor. Timar avea 25 de ani când şi-a pierdut tatăl şi fratele mai mare. Retras din armată după un an de la încheierea răscoalei, i-a stat alături OLENEI, administrând moşiile, comercializând cerealele şi pieile de animale, conducând propria tăbăcărie din Kazan. Cu toată munca istovitoare, îşi făcea timp pentru a se ocupa de familia lui, dar şi de mama OLENA, care îmbătrânea văzând cu ochii.

Femeia s-a stins din viaţă într-o noapte geroasă, cu câteva zile înainte de sărbătoarea Crăciunului. Se afla în conacul de la ţară, împreună cu cele două servitoare. Îşi petrecuse întreaga zi la grajduri şi

în magazia cu cereale. Frigul o cuprinsese pe neobservate. Ajunsă în casă, căldura focului din sobă a toropit-o, iar somnul cel de veci i-a trimis sufletul pe lumea cealaltă.

Nina Petre
8 aprilie 2015

COMENTARIUL LIZEI

„Interesant este că eu m-am comportat mai mult ca şi un bărbat în prima parte a tinereţii. Acum parcă încep să învăţ să fiu femeie. La fel ca şi Olena, am fost cumva tot timpul stâlpul de susţinere în familia mea, chiar şi în cam toate relaţiile mele. Sincer, simt cumva o sufocare din această cauză şi am o dorinţă cumva ascunsă de a fi susţinută şi eu la rândul meu. Nu ştiu dacă mi se trage din această experienţă şi mă întreb uneori dacă nu sunt puţin egoistă.”

Liza
4 mai 2015

Episodul 5 - NUMBUNU

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe africanul NUMBUNU. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1534-1589 (secolul 16). NUMBUNU s-a născut într-un trib (sat) aşezat pe malul lacului Kwania, situat pe teritoriul Regatului Bunyoro. La nord de zona respectivă s-a dezvoltat oraşul Lira, aflându-se astăzi pe teritoriul Republicii Uganda.

În secolele 13 şi 14, în nordul Lacului Victoria luase fiinţă Regatul Kitwara. După destrămarea acestuia, s-au format, în secolele 16 şi 17, Regatele Buganda, Toro, Ankole şi Bunyoro.

Membrii tribului din care făcea parte familia lui NUMBUNU (câteva zeci de suflete) se ocupau cu agricultura şi creşterea vitelor. Religia lor era animistă. Părinţii lui NUMBUNU, Guyo (tatăl) şi Nieshe (mama), au avut 11 copii. Dintre aceştia, 9 au murit, din cauza condiţiilor grele de viaţă. Cei doi supravieţuitori, NUMBUNU şi fratele mai tânăr cu 7 ani, Rurrun, au fost nevoiţi să ducă mai departe modul de viaţă, tradiţiile familiei şi ale întregii comunităţi.

Guyo moştenise de la tatăl său funcţia de şef de trib. Şeful ritual era fratele său, Naguro. După moartea lui Guyo, funcţia sa îi revenea fiului cel mare, NUMBUNU. Rurrun era posibilul moştenitor al funcţiei unchiului său, Naguro. NUMBUNU avea 19 ani când tatăl lui a fost ucis la o vânătoare. Într-o clipă de neatenţie, un animal periculos i-a sărit în spate, făcându-l bucăţi.

Probele pe care NUMBUNU a fost nevoit să le treacă pentru a i se încredinţa funcţia regretatului tată au fost dureroase şi chinuitoare.

Scăpând cu viaţă din lovirile şi mutilările impuse de tradiția tribală, tânărul a primit importanta funcţie, pe care nu şi-o dorise niciodată.

După 3 ani şi-a luat-o de nevastă pe micuţa Nisra, care abia împlinise 13 ani. După 2 ani de la ceremonialul căsătoriei au început să le sosească micuţii. Primul venit în familie a fost o fetiță: Gusru. Au urmat încă 13 copii. Doar 4 au ajuns la vârsta maturității: 2 fete (Gusru, Rikhe) şi 2 băieți (Urrumu, Odomko). Pe Odomko îl născuse mama lui la 27 de ani.

NUMBUNU muncea în rând cu toți sătenii maturi, funcția obligându-l să supravegheze toate activitățile de zi şi de noapte. Era considerat stăpânul naturii de pe teritoriul satului, al recoltei, al alimentelor, al hambarelor şi al bolilor. Ca şef suprem, era nevoit să îl ajute pe vraciul comunității la toate ritualurile de vindecare.

În plus, îl controla zilnic pe şeful spiritual, Naguro, îndemnându-l să găsească animalele pierdute de săteni, să se orienteze după stele, să stabilească perioadele favorabile pentru săpat, semănat şi recoltat. Dacă Naguro nu îşi avertiza la timp sătenii asupra pericolului fulgerelor, al invaziilor unor triburi rivale, al apariției unor molime, risca să fie aspru pedepsit. Împovărat de prea multe responsabilități, omul s-a prăpădit, din cauza unui atac de cord. În mod firesc, funcția de şef ritual i-a fost încredințată lui Rurrun, fratele lui NUMBUNU.

La fel ca toți consătenii lor, cei doi frați credeau în existența spiritelor care părăseau corpul după moarte şi îşi găseau locul în diverse obiecte sau în animalele domestice. Spiritele zeilor tribali erau considerate cele mai puternice şi cele mai „bătrâne”. Ele existau dintotdeauna, fiind nemuritoare. Zeii tribali erau spiritele strămoşilor din care proveneau toți membrii tribului. Aceştia vegheau ca în comunitatea lor să domnească sentimentul egalității şi al încrederii, iar circuitul cadourilor reciproce să se desfăşoare normal.

NUMBUNU şi fratele Rurrun nu suportau minciuna. Mincinoşii erau aspru pedepsiți. Cultul muncii liber consimțite era obligatoriu pentru toți. Chiulangii şi leneşii suportau batjocura colectivului de adulți. Timp de 36 de ani, cât şi-a exercitat importanta funcţie, NUMBUNU a supravegheat ceremoniile de naştere a copiilor, ritualurile chinuitoare trecute de maturi (torturi, mutilări, tatuaje, circumcizie), riturile de căsătorie, de viață sexuală, de preparare a alimentelor, de boală şi de moarte.

NUMBUNU a murit la 55 de ani, din cauza unei infecții la piciorul drept, provocată de muşcătura unei insecte veninoase. Văzând că toate tratamentele aplicate de vraci au rămas fără un rezultat salvator şi nici incantațiile fratelui său nu au îmbunat zeii protectori ai tribului, NUMBUNU şi-a aşteptat moartea cu resemnare. În adâncul sufletului său cinstit avea convingerea că nu luptase destul împotriva păcatelor supuşilor lui.

Nina Petre
6 mai 2015

COMENTARIUL LIZEI

„Îmi place povestea lui Numbunu şi parcă se aseamănă mult cu a mea, în sensul că întotdeauna am fost considerată un manager cu un simţ al detailului foarte dezvoltat şi tot timpul căutând să creez armonie în echipa mea şi să îmi susţin angajaţii. Pe fiecare vapor pe care am lucrat am fost foarte iubită de angajaţi şi de colegi, pentru faptul că întotdeauna am adus rezultate bune fără să penalizez oamenii.

Îmi place mult natura şi îmi doresc tot timpul să stau cât mai mult posibil în natură, ceea ce îmi lipseşte mult cu munca pe care o fac acum, fiind mai tot timpul pe vapor."

Liza
5 iunie 2015

Episodul 6 - AXINA

Episodul spiritual nr.6 o are ca eroină pe AXINA RADICI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1441-1503. S-a născut în localitatea Becej, situată pe malul Tisei , la nord de Belgrad. Astăzi, oraşul Novi Becej se află în regiunea Voivodina, teritoriu ce aparţine Republicii Serbia.

La data naşterii AXINEI, Serbia era o provincie a Imperiului Otoman. În nordul Serbiei domnea Durad Brancovici (1427-1456), recunoscut de regele Ungariei ca duce şi despot al Rasciei şi al Albaniei. În 1439, turcii otomani i-au cucerit ţara, Serbia fiind desfiinţată ca stat autonom şi integrată în sistemului administrativ otoman. După moartea lui Durad, fiul său Lazăr i-a preluat succesiunea la tron. Lazar Brancovici, mare-despot, a domnit între anii 1456-1458.

Părinţii AXINEI, Petro şi Narima, aveau doi copii. AXINA era cu 2 mai în vârstă decât fratele ei, Netro. Medicul Petro Radici avea o grijă deosebită pentru familia lui. Îşi consulta săptămânal nevasta şi copiii, temându-se să nu-i piardă din cauza deselor molime care făceau victime omeneşti. Pe AXINA a pierdut-o în anul 1460, nu prin deces, ci prin plecarea ei definitivă la Istanbul.

După o copilărie îmbelşugată şi fericită, bine educată de părinţi şi de profesoara germană Hilde, AXINA s-a îndrăgostit la 15 ani de militarul otoman Jimab, unul dintre pacienţii lui Petro. Doctorul îi tratase o infecţie la un picior, iar tânărul turc, persoană cultă şi manierată, a devenit prietenul familiei Radici. Îndrăgostit nebuneşte de AXINA, a cerut-o în căsătorie în 1458, când fata împlinise 17 ani. O aşteptase 2 ani, perioadă în care a învăţat-o limba turcă şi a ajutat-o să se convertească la religia islamică.

Au mai trecut 2 ani până când s-au mutat definitiv în Istanbul, aproape de părinţii lui. Ofiţerul otoman Jimab primise o înaltă funcţie în cadrul administraţiei militare a Capitalei. După un an de la stabilirea în Istanbul, AXINA a devenit mamă, născându-l pe micuţul Nassur.

Băieţelul era atât de voinic, încât mama lui a fost cât pe ce să îşi piardă viaţa din cauza eforturilor de a-l aduce la lumina zilei. După naştere, femeia a supravieţuit cu greu infecţiei post-natale. Nu a mai putut avea şi alţi copii.

Pentru Nassur, părinţii au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să îl vadă sănătos, fericit şi dornic de o carieră frumoasă. L-au dus în şcoli ale elitei oraşului. La 19 ani băiatul s-a înscris pentru studii superioare la Universitatea din Istanbul, unde a studiat limbile persană şi arabă. După terminarea studiilor, a fost angajat ca profesor universitar de limba arabă.

La 24 de ani, Nassur ajunsese student în ultimul an de facultate, când a rămas orfan de tată. Era în anul 1485. Ofiţerul otoman Jimab împlinise 51 de ani. Era pe vremea sultanului Baiazid II Veli, care ducea lupte pe mai multe fronturi. Lui Jimab i s-a încredinţat comanda unui regiment, fiind trimis să lupte la graniţa cu Persia. În prima zi de la sosire în tabăra de popas, a fost înjunghiat mortal de un spion al perşilor.

AXINA a rămas văduvă la 44 de ani, stăpânindu-şi durerea din suflet de dragul lui Nassur. Băiatul plângea zi se zi, suferinţa ameninţându-i examenul de licenţă. S-au consolat unul pe altul, după cum s-a putut. Părinţii lui Jimab muriseră cu ani în urmă, ucişi de o epidemie de ciumă. Rude apropiate nu aveau în Istanbul. Nassur, născut şi crescut în marele oraş, pe care îl adora, nici nu se gândea să plece definitiv în ţara natală a mamei.

AXINA, păstrând vie amintirea soţului mult-iubit, şi-a găsit refugiul spiritual şi alinarea durerii din suflet în marele jurnal cu coperţi din piele şi argint, ocupat cu poezii doar pe jumătate. Încă din adolescenţă, AXINA compunea poeme în care descria frumuseţile naturii. După căsătoria cu Jimab, începuse să scrie în limba turcă. Stabilirea în Istanbul a ajutat-o să evolueze în cultura şi tehnica scrierii poemelor de dragoste.

Fiind o femeie bine instruită, AXINA şi-a ales genul literar numit „poezia divani”. Temele de preferinţă ale poeziei divani erau vitejia şi eroismul, credinţa în „lumina eternă”, dragostea şi moartea. În zeci de poezii, AXINA a descris eroismul soţului ei şi frumuseţea dragostei pe care i-o purta. Adoptând concepţia poeţilor adepţi ai literaturii divani, AXINA considera că dragostea înseamnă în primul rând slăvirea divinităţii. Dragostea divină era singurul drum al cunoaşterii şi al exprimării adevărului. Slăvind frumuseţile naturii, autoarea invoca munţii, copacii, florile drept cadru al existenţei sentimentului de dragoste. Trandafirul, floarea preferată a poetei, apărea deseori în creaţiile ei. Poeţii turci ale căror opere i-au oferit AXINEI adevărate modele de inspiraţie erau Yunus Emre şi Nesimi.

Aparţinând elitei culturale din Istanbul, AXINA şi-a făcut numeroşi prieteni, majoritatea scriitori, poeţi şi profesori deosebiţi, ca fiul ei. Doi dintre aceştia au cerut-o în căsătorie, fiind refuzaţi cu delicateţe. Amintirea soţului pierdut rămăsese vie în cugetul ei. S-a stins la 62 de

ani, bolnavă de inimă, foarte grăbită să îşi întâlnească soţul în lumea lui Allah.

Nina Petre
25 iunie 2015

COMENTARIUL LIZEI

„M-a emoţionat foarte tare povestea Axinei şi, chiar dacă până acum m-am regăsit în fiecare personaj cu câte ceva, parcă Axina s-a îmbinat cu emoţiile mele cele mai profunde. Cumva simt că am trăit deja dragostea cea mai mare, chiar dacă nu în plan fizic, în această viaţă... Cumva simt că nu îmi este ceva necunoscut.

Pe de altă parte, doresc să vă spun că mi se întâmplă o grămadă de lucruri interesante. Primesc tot mai multe oferte de serviciu din ce în ce mai bune la alte companii, chiar şi cea la care am lucrat înainte."

Liza
30 iunie 2015

Episodul 7 - KRAVON

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe olandezul KRAVON. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1312-1389 (secolul 14). KRAVON a văzut lumina zilei în casa părinţilor lui, situată pe teritoriul castelului fortificat al nobilului Gradich Van Derhen. Acest teritoriu se întindea pe toată regiunea cuprinsă între ţărmul Mării Nordului şi laguna Wadenzee.

Clădirea castelului se afla în apropierea ţărmului mării, nobilul şi armata sa având importanta misiune de a respinge atacurile unor duşmani sosiţi pe mare şi ale militarilor de pe uscat constituiţi în bande, ajunşi săraci din cauza vieţii dezordonate pe care o duceau.

Încă din secolul 10, teritoriul Olandei intrase sub stăpânirea Imperiului Romano-German, făcând parte împreună cu Belgia, Luxemburg şi nord-estul Franţei din entitatea istorică numită Ţările de Jos. Aceasta era una dintre cele mai urbanizate şi bogate regiuni ale Europei din acele vremuri.

Tatăl lui KRAVON, nobilul cavaler Lurl, avea o avere suficient de mare pentru a-şi introduce şi urmaşii în categoria nobilimii militare. Nevasta lui, Nyah, îi dăruise 7 copii. Reuşise să supravieţuiască doar KRAVON, un băiat voinic, având firea luptătoare a tatălui său. Ceilalţi copii, 4 fetiţe şi 2 băieţi, muriseră din cauza unor epidemii aduse în zonă de marinarii sosiţi cu diverse corăbii, unele dintre ele fiind vechi şi pline de mizerie.

Lurl aparţinea categoriei sociale a cavalerilor distinşi prin activitatea lor militară deosebită, o nobilime considerată a fi de rang inferior,

deoarece nu îşi avea originea în vechile familii nobiliare ale ţării. Pentru consolidarea prestigiului său şi al tuturor neamurilor sale, cavalerul Lurl avea datoria morală de a-şi introduce fiul în lumea cavalerilor bogaţi. O primă condiție era ca tânărul KRAVON să devină un luptător la fel de bun ca tatăl său. Ritualul învestirii lui KRAVON cu gradul de cavaler a avut loc după ce împlinise 25 de ani şi luptase timp de 10 ani alături de tatăl său, protejând uriaşul perimetru al castelului de atacurile aventurierilor mercenari sosiţi pe mare sau pe uscat. În cadrul ceremoniei de învestire, nobilul Van Derhen i-a oferit lui KRAVON o lance cu mâner de aur încrustat cu diamante, ca simbol al intrării tânărului în rândul cavalerilor bogaţi. Dreptul de a purta şi folosi lancea era un privilegiu militar.

Prin învestirea sa de către nobilul protector, proaspătul cavaler a obţinut şi alte privilegii: - nu putea fi judecat de justiţia seniorială, doar de cea feudală; - era scutit de dările de natură publică (impozite şi diverse taxe); - nu îi datora seniorului Van Derhen decât un ajutor material în cazuri excepţionale: războaie, cruciade, răscumpărarea seniorului ajuns prizonier, căsătoria fiicei mai mari a acestuia sau învestirea fiului său în calitatea de cavaler.

Pentru a intra în categoria nobililor autentici, Lurl şi-a sfătuit fiul să îşi ia de nevastă o fată dintr-o familie cu blazon nobiliar vechi. Împlinind 27 de ani, KRAVON avea o reputaţie de bun luptător, devotat bătrânului senior Gradich Van Derhen şi fiului acestuia, Rolhed Van Derhen. A reuşit să se căsătorească, din iubire şi din interes, cu frumoasa Nihde, fiica în vârstă de 16 ani a nobilului Gregorius Van Kadirh.

După 4 ani de la nuntă, Nihde a născut-o pe micuța Magrill, o fetiță plăpândă şi bolnăvicioasă, care a supraviețuit ca prin minune. După 4 ani de la sosirea ei pe lume, familia s-a mărit datorită lui Rurrun, băiețel voinic, vesel şi rezistent la boli. Prin grija deosebită a mamei, bunicilor şi dădacelor, copiii au crescut mari şi sănătoşi, spre bucuria tuturor.

Magrill avea 17 ani când părinții au măritat-o cu un francez comandant de navă, originar din Dieppe. Francis avea 29 de ani şi o cunoscuse pe Magrill prin intermediul unui unchi stabilit în tinereţe pe proprietatea familiei Van Derhen. De dragul viitoarei soţii şi din dorinţa de a primi şi el un titlu nobiliar, Francis şi-a vândut tot ce avea în Dieppe, păstrând doar corabia moştenită de la tatăl său, decedat cu ani în urmă. Ducându-şi mama de braţ, s-a prezentat la noua lui reşedinţă, apropiată de cea a viitorilor socri. După nuntă, şi-a dus soţia într-o călătorie de-a lungul ţărmului olandez, pe propria corabie. Magrill şi tatăl ei i-au acordat titlul nobiliar mult dorit.

Rurrun, fiul de care KRAVON era foarte mândru, a fost învestit cu gradul de cavaler la 30 de ani, când tatăl său avea 54 de ani. KRAVON renunţase la viaţa de militar activ, din cauza artritei, boală dureroasă ce nu dădea semne de vindecare.

Colaborarea lui KRAVON cu ginerele său, Francis, a durat câte zile a mai avut, până la 77 de ani. Având o moşie bogată, bătrânul KRAVON îi

oferea spre vânzare lui Francis piei de oaie, cereale şi lână, primind în locul lor mirodenii, aur şi argint. Împlinind 75 de ani, KRAVON şi-a păstrat doar impozanta vilă, terenul care o înconjura plus o parte din rezerva de aur şi diamante. Restul, o avere imensă în terenuri, metale preţioase şi bijuterii, a împărţit-o celor doi copii, Magrill şi Rurrun.

La 77 de ani a închis ochii, din cauza marilor dureri provocate de infecţia şi deformările din sistemul osos. Chipul său păstra seninătatea şi mulţumirea omului care îşi făcuse datoria în viaţă, după cum dorise.

Nina Petre
8 iulie 2015

COMENTARIUL LIZEI

„Ca de fapt toate celelalte povestiri ale vieților mele anterioare, într-adevar, mă regăsesc şi în întruparea lui Kravon. Este foarte adevărat că, odată ce îmi găsesc idealul, sunt foarte devotată şi dedicată acelui scop. Pe de altă parte, în această viață, chiar dacă păstrez devotamentul şi dedicația, simt că nu am găsit încă idealul meu loc de muncă.

Ştiu pe de altă parte că, având încredere şi răbdare, mi se va duce în cale ceea ce mi se potriveşte pe deplin şi mă împlineşte pe toate planurile. Nu îmi pierd încrederea nici o clipă.”

Liza
9 iulie 2015

MAGDA

Prezentare

Magda se consideră un om fericit: este sănătoasă, are un serviciu bun, iar familia îi aduce multe clipe de bucurie. Totuşi, fericirea ei nu se bazează doar pe atât. Sufletul de aur o îndeamnă mereu spre fapte bune. Magda se simte minunat dacă poate ajuta în fiecare zi pe câte cineva. Unii se miră: de ce ne tot ajuți dacă nu ți-am cerut nimic? Vedeți, aşa gândesc mulți români: dacă îi loveşti cu orice ar fi, te respectă şi stau la distanță, temându-se de tine. Dar dacă îi ajuți într-un mod dezinteresat, devin suspicioşi, uneori agresivi, întrebându-te de ce te amesteci în treburile lor...

Nina Petre
5 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 2

- Ruchta Lorenken (1886-1938)
- Suker Kandiril (1798-1874)
- Lhu Shu Dart (1703-1780)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Ahydel (1612-1680)

Episodul 4 - AHYDEL

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe AHYDEL. Viața ei s-a desfăşurat între anii 1612-1680 (secolul 17). S-a născut la reşedința părinților ei din oraşul Kermanshah (denumire actuală: Bakhtaran), situat în vestul Persiei (Iran).

Militarul Akydur, tatăl lui AHYDEL, avea o avere importantă, parțial moştenită de la părinți şi amplificată prin răsplata fiecărei participări la luptele desfăşurate sub comanda shahului.

În anul 1501, luptătorul Ismail I întemeiase dinastia Safavizilor, punând bazele unui nou stat persan centralizat. Acest stat a cunoscut o remarcabilă strălucire sub domnia shahului Abbas I cel Mare (1588-1629). Curentul religios shiit a fost impus ca religie de stat.

Nerule, soția lui Akydur, dăduse viață la şapte copilaşi. Patru dintre ei, două fetițe şi doi băieți, au decedat la scurtă vreme după naştere.

Supravieţuitorii, trei fetiţe, au primit numele de AHYDEL, Rymdi şi Nuhed. AHYDEL, fata mijlocie, era cu 4 ani mai tânără decât Rymdi şi cu 5 ani mai în vârstă faţă de Nuhed. Destinele celor trei surori au fost asemănătoare. Toate au ajuns neveste de tineri luptători care s-au ocupat cu negustoria după ieşirea din armata shahului. Rymdi a avut 8 copii, AHYDEL, 4, iar Nuhed, 9. Fetele s-au bucurat de o bună educaţie, primind de la profesori bătrâni cultura obligatorie fiicelor oamenilor bogaţi.

AHYDEL a fost măritată la 14 ani cu militarul nobil Ayrahdin, un tânăr de 27 ani, descendent al unei familii bogate, bunicul său având rangul de prinţ.

În perioada vieţii lui AHYDEL, în Persia au domnit 4 shahi safavizi: 1) Abbas I cel Mare (1588-1629); 2) Safi I (1629-1642); 3) Abbas II (1642-1666); 4) Suleiman I (Safi II) (1666-1694).

Ayrahdin, soţul eroinei noastre, a luptat sub stindardul safavid până la 45 de ani. După aceea, s-a ocupat de bunăstarea celor 4 copii dăruiţi de AHYDEL, mărindu-şi averea prin relaţii comerciale cu negustori sosiţi din India şi China. Pe Mirrad, unica fată, AHYDEL o născuse la 18 ani. I-a urmat primul fiu, Ukrudek. Rogdar, al doilea băiat, era cu 11 ani mai mic decât fratele său. Erghad, ultimul dintre băieţi, fusese născut de mama lui la 30 de ani.

AHYDEL, mamă fericită, credea că blestemul morţii pruncilor imediat după naştere se spulberase datorită iubirii lui Ayrahdin. Acesta semnase în cadrul actului nupţial un angajament de a nu-şi mai lua şi alte soţii.

AHYDEL trăia liniştită, retrasă în imensa gospodărie a soţului. Toate construcţiile se aflau în jurul unei curţi mari, în centrul căreia trona un bazin cu apă. Casa cea mare, unde locuia familia lui AHYDEL, avea deasupra o terasă prevăzută cu balustradă, unde se odihneau cu toţii în răcoarea serilor. Mobilierul era format din mese mici şi joase, taburete, sofale, perne aşezate pe podea, cufere pentru haine şi lenjerie, covoare chiar şi pe pereţi. Cu toţii dormeau pe saltele umplute cu bumbac. În zecile de camere se mai aflau oglinzi, lustre, vase pentru arderea substanţelor parfumate, vase decorative, bibelouri, măsuţe de aramă.

AHYDEL şi fetele ieşeau foarte rar din perimetrul gospodăriei, purtând voaluri pe cap. Se îndreptau spre moschee, baia publică sau casele familiilor prietene. Pe gospodina AHYDEL o pasiona prepararea hranei. Primise de la mama Nerule sute de reţete destinate obţinerii unor mâncăruri delicioase. Ajutată de servitoare, gătea folosind mirodenii, fasole, vinete şi alte legume, carne de vită şi de oaie. Avea multe cărţi cu reţete de dulciuri şi produse de patiserie. Vinul era consumat numai de bărbaţi. AHYDEL îşi servea cafeaua şi ceaiul în fiecare zi, singură sau cu prietenele sosite în vizită.

Pe Mirrad au măritat-o la 15 ani cu un negustor bogat, ales de ea dintre cei câţiva pretendenţi la căsătorie. Norocul de a-i rămâne toţi pruncii în viaţă, 7 la număr, l-a avut şi fiica lui AHYDEL. Cei trei băieţi au

crescut asemenea tatălui lor, cu fire cinstită şi iubitoare de familie. Atrocităţile comise pe câmpurile de luptă, săvârşite în timpul stagiului militar, nu intrau în discuţie după ce reveneau acasă.

Clanul negustoresc aflat sub conducerea lui Akydur devenise din ce în ce mai puternic, pe măsură ce treceau anii. După moartea lui, ginerii şi nepoţii au extins comerţul cu haine, mirodenii, aur şi sclavi.

AHYDEL a trăit fericită până la 68 de ani. În anul 1680 era încă o femeie puternică, mereu dornică de activităţi multiple. Într-o zi nefastă, una dintre bucătărese i-a adus carne de miel. AHYDEL a supravegheat prepararea hranei, gustând carnea proaspăt gătită. Până la aranjarea mesei i s-a făcut rău. Chinurile survenite ca din senin i-au oprit pe cei din jur să se mai gândească la mâncare. Pe înserat, femeia şi-a pierdut suflul vieţii. Furios, bătrânul Ayrahdin l-a acuzat pe nenorocitul de negustor că îi vânduse carne otrăvită. Fără a mai avea răbdare să îl dea pe mâna judecătorului, l-a înjunghiat cu pumnalul pe care îl purta întotdeauna la brâu.

Cortegiul îndoliat a condus-o pe defunctă în tăcere, fiecare suportându-şi durerea cu demnitate. Spiritul eliberat din trupul femeii a plecat spre libertate.

Nina Petre
25 noiembrie 2015

COMENTARIUL MAGDEI

„Am citit şi am recitit... ca deobicei... cu sufletul la gură' !

Îmi confirmaţi iubirea celor dragi pentru mine, indiferent de perioada în care am trăit ! Nu înțelegeam uneori de ce trebuie să dăruiesc iubire... necondiționat !!! Dacă am avut-o mereu, pot să nu o dăruiesc ???

Înţeleg, iar şi iar, de ce sunt mâhnită când nu sunt ceilalţi fericiţi în jurul meu !

Dacă şi un soţ care a renunţat la harem de dragul meu... secole înainte... m-a iubit de când aveam 14 ani... cum aş putea oare să nu fiu în viaţa asta decât ceea ce sunt ??? Nu aş schimba nimic ! Mă simt împlinită ! Şi puternică ! Şi iubită !

Revenind la acest episod, da, mi-e drag să gătesc, să-mi răsfăţ familia ! Pe care mereu am adorat-o ! În toate vieţile mele ! Deşi nu mi-a plăcut în adolescență carnea de miel, vită, am început să mănânc după ce m-am căsătorit ! Şi-mi place !

Ador şi mă răsfăţ cu mirosul lumânărilor parfumate ! Am alergie la alte materiale dacă nu sunt din bumbac !

Probabil că... mi-e dor de casa mea de atunci ! Pentru că am cea mai mare bucurie să stau în balconul meu de bloc...! Să savurez cafeluțe, ceaiuri, să povestesc cu prietene...

Şi...Doamneee... cred că şi soţul meu ar deveni un ucigaş dacă cineva ar încerca doar să-mi facă rău !!!

68 de ani... îmi place ! Nu 70, nu 80 ! E vârsta la care m-am gândit deseori... şi mă rog să fie aşa... simplu...! ”

MAGDA
25 noiembrie 2015
Bucureşti

MARIA

Prezentare

MARIA este fiica doamnei ELENA, colaboratoarea noastră la acest capitol. Pe măsură ce avansează în vârstă, **MARIA** devine din ce în ce mai intuitivă şi atentă la tot ce se întâmplă în jur. Cuvintele pline de iubire ale mamei sunt relevante pentru modul în care se maturizează fetiţa ei.

Nina Petre
18 noiembrie 2015

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Krilla Zaskid (1897-1943)
- Alessandro Tanini (1798-1856)
- Nigel (1710-1771)

Episodul 1 - KRILLA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe KRILLA ZASKID, născută în oraşul leton Lubana. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1897-1943. Oraşul Lubana este situat în zona de câmpie din estul Letoniei, în apropierea lacului Lubanas.

Părinţii Krillei, Nirakal (tatăl) şi Angda (mama), au avut doi copii, ambii fete: KRILLA şi sora ei mai tânără cu 2 ani, Mazurra. Soţii Zaskid se ocupau cu vânzarea legumelor achiziţionate de pe moşiile care înconjurau oraşul. Cele două fiice i-au ajutat în munca lor, crescând lângă mica tarabă de la marginea localităţii. Pe lângă activitatea comercială, fetele şi-au urmat anii de şcoala generală, fiind trimise apoi în Riga pentru studiile liceale. Fratele lui Nirakal, unchiul Mangor, le-a adăpostit în casa lui, le-a ajutat să îşi termine liceul, le-a găsit locuri de muncă şi tineri potriviţi pentru căsătorie. Mangor şi soţia lui, Eldres, le-au fost ca doi adevăraţi părinţi.

În perioada vieţii KRILLEI, ţara sa nu a avut linişte, trecând prin numeroase evenimente politice şi sociale care au lăsat răni adânci în sufletul fiecărui cetăţean.

Locuită de o populaţie de origine balto-finică şi slavă, Letonia a reprezentat în Evul Mediu nucleul central al amplei regiuni istorice denumite Livonia. Aceasta a fost colonizată şi creştinată de către cruciaţii germani, apoi disputată între polonezi, suedezi şi ruşi. De la jumătatea

secolului 19 s-a afirmat o mişcare de emancipare cu pronunţat caracter socialist, peste 60% din populaţie fiind formată din ţărani fără pământ şi din orăşeni săraci. După victoria revoluţiei bolşevice din 1917, Partidul Comunist din Letonia a devenit cel mai puternic partid comunist din afara Rusiei. Unităţile militare letone erau trupe de elită ale noului regim instalat de Lenin.

La începutul Primului Război Mondial (1915), jumătatea apuseană a ţării a fost ocupată de trupele germane, care urmăreau transformarea ţărilor baltice în state clientelare Germaniei. Consiliul Popular Leton a proclamat, la 18 noiembrie 1918, independenţa de stat a Letoniei. O lună mai târziu, bolşevicii din Letonia, cu sprijinul Armatei Roşii, au proclamat puterea sovietică, trecând la aplicarea unor reforme radicale. Trupe germane conduse de contele Rüdiger von der Goltz au ocupat Riga, dar forţele guvernului provizoriu al Republicii Letonia au ieşit victorioase în războiul civil.

La data de 11 august 1920, tratatul de pace letono-sovietic a marcat recunoaşterea independenţei Letoniei. Între anii 1934 şi 1940 a fost instaurat un regim autoritar, condus de Karlis Ulmanis. Prin protocolul secret al Pactului Molotov-Ribbentrop (încheiat în 23 august 1939), Letonia a revenit sferei de influenţă sovietice, Stalin impunând, printr-un acord, staţionarea de trupe sovietice pe teritoriul letonian. În luna iunie a anului 1940, Letonia a fost ocupată de către Armata Roşie, sub a cărei presiune s-a impus un nou guvern şi un nou Parlament. La 21 iulie 1940 a fost proclamată R.S.S. Letonă, aceasta fiind încorporată în U.R.S.S., după 22 de ani de dezvoltare independentă. Ţara a fost ocupată de trupe germane şi inclusă în cel de-al Treilea Reich (în 1941). Letonia a reintrat (în perioada iulie 1944 – mai 1945) sub stăpânire sovietică.

În iunie 1941, represiunea stalinistă a culminat cu deportarea a 15.000 de letoni opozanţi ai regimului dictatorial sovietic. Printre ei s-au aflat Mazurra, sora KRILLEI, şi soţul ei. Amândoi au murit în Siberia, din cauza frigului şi a foametei.

KRILLA şi-a urmat studiile de liceu între anii 1912-1916, absolvindu-le pe vreme de război. Unchiul şi mătuşa, neavând copii, au convins-o să rămână în Riga, dorind să îi facă un rost şi să îi lase ca moştenire modesta lor avere: casa din oraş, casa de la ţară şi terenul agricol care le furniza legume şi cereale. În 1917 KRILLA avea 20 de ani, când a intervenit evenimentul fericit al căsătoriei cu inginerul mecanic Karel Krand. Acesta, la 28 de ani, se hotărâse cu greu să îşi uite prima soţie, care fugise în Germania cu un om de afaceri neamţ.

Angel, unicul copil al soţilor Krand, a fost născut de mama lui la 24 de ani, în anul 1921.

Încă din perioada liceului, KRILLA îşi ajutase unchiul în comerţul său cu cereale şi legume, aşa cum făcuse şi în cazul părinţilor, de care îi era foarte dor. După deportarea Mazurrei în Siberia, soţii Zaskid s-au refugiat în Riga, la KRILLA, împreună cu cei doi nepoţi rămaşi fără părinţi. Familia mărindu-se cu noii veniţi, KRILLA împreună cu socrii şi

părinţii ei şi-au intensificat comerţul, pe vreme de război primind comenzi pentru alimente din partea comandamentului german instalat în oraş.

Această colaborare cu forţele de ocupaţie naziste le-a salvat viaţa, mai puţin pe cea a KRILLEI, care a decedat în anul 1943, nemaiapucând să vadă zorii libertăţii. Angel avea 22 de ani când şi-a văzut mama împuşcată pe stradă de către doi militari SS, care o confundaseră cu o evreică aflată de mult în atenţia lor. Karel, care lucra într-un atelier de reparaţii auto din apropierea locului unde avusese loc incidentul, şi-a dus soţia de urgenţă la spital, unde medicii nu au reuşit să îi oprească hemoragia puternică din zona gâtului şi a pieptului. De dragul copilului său, Karel a tăcut şi a răbdat, înghiţindu-şi vorbele de ocară care îi stăteau pe limbă şi ura din suflet împotriva celor care îi omorâseră soţia.

Nina Petre
4 ianuarie 2014

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

„M-am tot gândit la cele păţite de antecesoarea spirituală a Mariei. Când am citit episodul am fost şocată, parcă pe altă lume. Mă tot gândesc cât de idiot şi tâmpit să fii să omori oameni din greşeală. Doamne, câte se pot întâmpla sub imperiul stresului, a furiei şi a urii!

Ce m-a mirat: duminică după amiază, stăteam toţi trei împreună şi ne uitam la un serial cu medici în care un individ a început să împuşte alte persoane în salonul de aşteptare, şi mă trezesc cu Maria că ne spune că ea simte că într-o altă viaţă a murit împuşcată. Eu nu am putut decât să scot un « Da? » pe gură şi atât, nu am intrat în detalii, dar aş vrea mai târziu să-i arăt care au fost antecesorii ei spirituali. Ei i-am vorbit de reîncarnare, dar nu ştiu cât a înţeles, deşi nu ar trebui să o subestimez, fiindcă este o fetiţă deşteaptă. Văd însă că este destul de sensibilă şi, cum ţipi la ea sau vorbeşti pe un ton mai ridicat cu ea, se inhibă sau începe să plângă.

Ca şi destin, văd că are elemente comune cu mine, mai puţin specializarea în străinătate, care sper să nu fie în Germania. Ce este drăguţ, că anul trecut prin noiembrie/decembrie, Maria îmi povestea că părinţii mei i-au spus că ei ar vrea să facă facultatea în străinătate, poate în Suedia, în orice caz, nu în România. Maria chiar mi-a spus că ea nu vrea să rămână în ţară şi, când va creşte, vrea să plece de aici.

În ceea ce priveşte profesia, când era Maria la grădiniţă, grupa mare şi pregătitoare, spunea că vrea să facă medicină, fără să o fi influenţat nimeni. Avea atunci un coleg de grădiniţă ai cărui părinţi erau medici şi ea s-a apucat să-i spună tatălui acelui băiat, cu care se vedea în parc, că vrea să se facă medic, şi acel domn i-a spus că poate se mai gândeşte, că nu este extraordinar să fii medic. De atunci nu am mai auzit-o să zică că

vrea să dea la medicină, deşi eu nu am nimic împotrivă să facă ce doreşte ea.

Mi-e foarte dragă micuţa şi sper din tot sufletul să aibă parte numai de împliniri, dragoste, bucurii şi satisfacţii. Văd că are un înger păzitor care are grijă de ea şi sper să-i călăuzească paşii în tot ceea ce face, ca să fie spre satisfacția şi realizarea ei ca ființă umană şi ca spirit.”

ELENA
10 ianuarie 2014
Bucureşti

Episodul 2 - ALESSANDRO

Eroul povestirii nr.2 este un bărbat numit ALESSANDRO TANINI (1798-1856). El s-a născut în localitatea Dalheim, situată în sud-estul țării denumite astăzi Marele Ducat de Luxemburg. Părinții lui, Ronimo (tatăl) şi Gertrude (mama), au avut doi copii: Linda şi fratele ei mai tânăr cu 5 ani, Alessandro. Familia trăia bine, la nivelul burgheziei locale, Ronimo fiind proprietarul unei zone viticole şi al unei fabrici de vinuri. Tatăl său, Arnaldo, italian din Toscana, emigrase spre nord, pentru a prelua moşia bunicului său. Gertrude, soţia lui Ronimo, nemţoaică din Dalheim, era o femeie voinică şi foarte harnică, educându-şi copiii în spiritul modestiei şi al dragostei faţă de muncă.

ALESSANDRO a ştiut încă din primii ani ai vieţii că viitorul său va fi asemănător cu viaţa lui Ronimo, tatăl său. Moşia, cu vie cu tot, urma să îi revină ca moştenire, la fel şi mica fabrică de băuturi. După studiile elementare, a intrat ca muncitor în fabrica tatălui, dorind să înveţe totul: procedeele de producție, păstrarea în pivnița uriaşă, comercializarea, utilizarea banilor cu chibzuință. Periodic, Ronimo îl lua cu el la moşie, unde controlau rezultatele muncii țăranilor. Viața lui ALESSANDRO fiind strâns legată de moşie şi de comercializarea producției viticole, nu a fost influențată prea mult de schimbările politice din ţara sa.

Locuit în vremuri străvechi de triburi celtice, teritoriul Luxemburgului a făcut ulterior parte din provincia romană Gallia Belgica, din regatul franc al lui Clovis, din Austrasia merovingiană, din imperiul lui Carol cel Mare şi din Lotharingia. În jurul castelului şi al oraşului Luxemburg (numit inițial Lutzelburg), stăpânit de familia de Luxemburg, a luat ființă în secolul 10 un comitat, ridicat în 1354 la rangul de ducat. Reprezentanții familiei de Luxemburg au dat, între anii 1308 şi 1437, o serie de regi Germaniei, Boemiei, Ungariei şi patru împăraţi Sfântului Imperiu Romano-German, dintre care cel mai important a fost Sigismund de Luxemburg.

În secolele 15-18, Luxemburg a aparţinut Burgundiei, Spaniei, Franţei, Austriei şi din nou Franţei (1794-1814). Prin "Actul final" elaborat la Congresul din Viena (1815), Luxemburg a fost ridicat la rangul de Mare Ducat autonom, legat, timp de 75 de ani, de Olanda printr-o

uniune personală (suveranul Olandei era totodată şi mare duce de Luxemburg). Între 1815 şi 1866, Luxemburg a făcut parte din Confederaţia Germană. În perioada vieţii eroului nostru, ţara sa a fost condusă de Directoratul şi Consulatul Primei Republici Franceze până în anul 1804. În acelaşi an a intrat sub domnia împăratului Napoleon I, rămânând astfel până în 1814. Începând cu anul următor (1815), în Luxemburg a început să domnească Marele Duce Wilhelm I, rege al Ţărilor de Jos Unite (1815-1840). I-a urmat la tron Wilhelm II (1840-1849) apoi Wilhelm III (1849-1890).

La 19 ani, ALESSANDRO şi-a anunţat tatăl că nu va pleca niciodată definitiv din Dalheim. Drept răsplată pentru fidelitatea sa, părinţii i-au dat drept moştenire partea ce i se cuvenea din moşia lor. Timp de 39 de ani, cât i-a mai fost dat să trăiască, a muncit alături de Ronimo, pentru continuarea afacerii cu băuturi.

La 26 de ani s-a căsătorit cu Lise Kranik, o tânără de 20 de ani, fiica unei familii germane din Dalheim. Tatăl fetei, militar cu rang de cavaler în armata Marelui Duce, fusese înnobilat de suveran şi onorat cu o importantă moşie, pentru meritele sale în numeroase lupte. După 4 ani de la căsătorie, Lise a născut-o pe micuţa Elida, unicul lor copil, comoara vieţii celor doi părinţi. I-au adus doică, guvernantă pentru lecţii, profesoare cu bună reputaţie în oraş. La 18 ani i-au dat-o drept soţie unui militar tânăr, aparţinând unei familii prietene cu ei.

Viaţa lui ALESSANDRO s-a sfârşit la 58 de ani, deşi era un bărbat sănătos, care ar fi putut trăi peste 90 de ani. Cu toate că îşi iubea nevasta la fel ca în prima zi după nuntă, năravul băuturii împreună cu veşnicul grup de prieteni cheflii i-a cam luat minţile, îndemnându-l să îşi ia amante. De-a lungul vieţii de bărbat căsătorit a avut zeci de femei, unele dintre ele fiind cât pe ce să îl despartă de Lise.

Ultima dintre ele i-a fost fatală. Femeia mai avea un amant, profitând de banii lui ca şi de cei ai lui ALESSANDRO. Aflând unul despre celălalt, s-au jignit reciproc, ajungând la duel. Tăietura de sabie primită la braţul drept s-a infectat, medicul personal nereuşind să vindece gangrena. ALESSANDRO a refuzat amputarea braţului în zona umărului, alegând moartea în locul infirmităţii. Aşa a dispărut dintre cei vii un om cumsecade, bun familist, moşier şi fabricant renumit în toată regiunea.

Nina Petre
24 aprilie 2014

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

„Pot spune că bunăstarea de care s-a bucurat Alessandro se regăseşte şi la Carmen, care vrea tot timpul câte ceva, cere bani şi nu se mai opreşte, se vede că există în ea dorinţa de a avea.

E destul de pătimaşă şi spune atât de des "Te iubesc", dar şi "Te urăsc", ceea ce eu nici pomeneală să folosesc astfel de cuvinte la vârsta ei,

şi nici acum. Maria este singura căreia îi pot spune cu uşurinţă "Te iubesc", fiindcă vine din suflet, adulţilor îmi este mai greu.

Văd o superficialitate la ea în a face lucrurile şi ce nu-i place nu-şi bate capul nici de frică. Deşi Krilla a fost contabilă, nu înţeleg cum nu-i place Matematica şi, deşi are meditator, mai mult de nota 8 nu scoate. Bine, nici cu Româna nu mi-e "ruşine", şi acolo tot de 8 este. Nu-i place să citească, începe câte o carte cu chiu cu vai şi o lasă la jumătate.

Când se taie cât de puţin, urlă ca din gură de şarpe şi vrea tot timpul să fie admirată. Este cochetă, deocamdată se îmbracă destul de sport, dar când va creşte cred că va trece la stilul elegant, dat cu ruj, cu fard, parfum la greu şi chestii din acestea.

Îi e o frică paralizantă de înălţimi şi, dacă ne-am urca într-un turn, nu s-ar apropia de margine să vadă panorama pentru nimic în lume.

Mă gândesc de ce o fi durat atât de mult până spiritul Krillei şi a lui Alessandro s-a încarnat. Nici nu ştiu ce să zic. E fetiţa mea şi nu vreau să dea peste vreun alcolic sau afemeiat, care să-şi dea arama pe faţă după ce i-a mai turnat şi vreun copil, ca să ajungă la divorţ şi alte suferinţe şi chinuri sufleteşti. Cum unii le fac şi alţii le trag.

Ce aş putea să fac ca să o ajut? Ar trebui să fie tare, ca să reziste, dar ştiu eu dacă va fi astfel structurată? Acum e copil şi o văd destul de schimbătoare şi zic că nu este relevant. Mă rog pentru ea, dar ce aş mai putea să fac?

Bine, deocamdată contează învăţătură, dar nu ştii când îşi face vreun prieten şi mă trezesc că vrea să se mărite, că timpul zboară.

Mi se rupe sufletul că astfel de făpturi gingaşe şi frumoase ajung să fie urmaşele spirituale a unor oameni ca Alessandro Tanini, cam iresponsabili şi egoişti. Ştiu că judec şi nu ar trebui, dar nici să-mi văd fetiţa că suferă nu aş putea spune că mă încântă."

ELENA
2 mai 2014
Bucureşti

Episodul 3 - NIGEL

Eroina povestirii este bolivianca NIGEL, care a trăit între anii 1710-1771. Ea s-a născut într-o familie de indieni *quechua*, locuitori ai unui sat aflat în Anzii bolivieni, la mare înălţime, pe malul lacului Poopo. Părinţii ei, Nanu (tatăl) şi Oti (mama), au avut paisprezece copii, dintre care au supravieţuit doar trei. Şapte au murit de bolile copilăriei, iar ceilalţi patru şi-au pierdut viaţa în timpul marilor cutremure din anul 1716. NIGEL avea pe atunci 6 anişori. Alungată de distrugerea caselor provocată de cutremure, familia, compusă din părinţi şi doi copii, s-a refugiat spre nord, oprindu-se în localitatea minieră denumită de stăpânii spanioli Real Villa de San Felipe de Austria. Oraşul fusese fondat în 1606, iar

după anul 1800 a primit denumirea de Oruro (Uru-Uru în limba *quechua*).

Ţara în care s-a născut NIGEL era locuită în epoca precolumbiană de triburi amerindiene *quechua* şi *aymara*. În secolul 15 a devenit o parte a Imperiului Incaş. După prăbuşirea acestuia, a fost cucerită de spaniolul Diego de Almagro, între anii 1535-1538. În 1543, teritoriul ţării, denumit Audencia Charcas, a ajuns parte a Viceregatului Peru. În 1825, după proclamarea independenţei, regiunea a fost numită Bolivia, în onoarea lui Simon Bolivar, eroul naţional.

Populaţia indiană *quechua*, din care făcea parte şi NIGEL, formase civilizaţia incaşă înainte de cucerirea spaniolă, împreună cu triburile *aymara* şi *chibcha*. După cucerirea spaniolă, populaţia *quechua* s-a străduit să îşi păstreze obiceiurile de viaţă străvechi. Totuşi, cei ajunşi în localităţile înfiinţate de spanioli, au fost nevoiţi să se adapteze condiţiilor de trai impuse de cuceritori.

Timp de câteva luni, Nanu şi familia lui au migrat de-a lungul văii pe care porniseră, încercând să se alăture altor comunităţi de indieni. Într-un final, s-au oprit în orăşelul minier unde Nanu şi-a găsit de lucru în mina de unde se extrăgea argint. Omul avea de hrănit cinci guri: a lui, a soţiei, a celor doi copii (NIGEL şi fratele mai mare cu 2 ani, Lundo) şi a cumnatei Kimbi (sora lui Oti). Aceasta, femeie fără copii, rămasă văduvă la 28 de ani, se alăturase cumnatului Nanu, fiind primită cu bunătate de nevasta şi copiii lui. După sosirea în Uru-uru, Oti l-a născut pe Manur, ultimul lor copil.

După un an de lucru la mină, sărmanul Nanu s-a îmbolnăvit de plămâni. A continuat să lucreze încă 4 ani, fiind menţinut în viaţă de cumnata Kimbi, mare meşteră la vindecarea bolilor cu plante tămăduitoare. În 1721, când NIGEL împlinise 11 ani, galeria susţinută de trunchiuri de copaci s-a prăbuşit peste trupurile a 16 mineri, printre care se afla şi Nanu. Scos aproape mort de sub molozul din mină, omul a mai trăit câteva zile. Devotata Kimbi i-a calmat durerile atroce cu fierturi din plante halucinogene, recoltate din pădurile învecinate.

Rămasă fără niciun sprijin bărbătesc, familia regretatului Nanu s-a văzut nevoită să supravieţuiască prin propriile eforturi. Oti, Kimbi şi NIGEL s-au apucat de vindecări, formându-şi o bună reputaţie printre bolnavii care aveau nevoie de ajutorul lor. Ajutată de Lundo şi Manur (băieţii fiind mai mici decât ea), NIGEL recolta zilnic frunze, fructe, tulpini şi rădăcini de plante vindecătoare. Tot ea le punea la uscat, le spăla şi prepara unsorile şi fierturile destinate bolnavilor. Recompensele în alimente, rareori în bucăţele de argint şi cu totul sporadic în bani au ajutat familia să supravieţuiască după moartea lui Nanu.

Când NIGEL avea 17 ani, le-a venit în ajutor negustorul Odar, un tânăr de 23 de ani, care se ocupa cu transportul unor produse (carne şi legume) achiziţionate din sate spre populaţia din Uru-Uru. Căsătorită cu Odar, NIGEL nu şi-a uitat obligaţiile către familia săracă din care

plecase. Rămânând tovarăşă de muncă alături de mama şi mătuşa ei, NIGEL s-a ocupat de vindecări, dar şi de propria familie.

I-a dăruit lui Odar două fetiţe (Nukde şi Rodik) şi doi băieţi (Luludek şi Manduru). Odar făcea aprovizionarea familiei cu hrană şi îmbrăcăminte, iar copiii au fost crescuţi de mama lui, Oanu, căreia îi murise bărbatul, din cauza unui animal sălbatic. Pe NIGEL au lăsat-o cu toţii să se ocupe mai departe de tămăduiri. Acestea îi aduceau femeii nu numai binecuvântări, ci şi alimente, dar mai ales bani de la bolnavii spanioli ce făcuseră avere.

La 61 de ani, NIGEL încă mai trata oamenii bolnavi, simţindu-se încă în putere. Era o femeie voinică, obişnuită cu munca grea din gospodărie, dar şi cu delicatele metode terapeutice. Fiind mereu chemată pe la casele bolnavilor, se îmbrăca întotdeauna cu haine curate şi frumos lucrate. Având nevoie de plante ce creşteau la mare înălţime, a pornit la drum, ca de obicei, fiind însoţită de soţul ei. Era în anul 1771, ultimul din viaţa sa. Fetele, măritate cu negustori, îşi vedeau de casele lor. Cei doi băieţi lucrau la mină. Vremea fiind umedă şi rece, cărarea pe care porniseră, pe marginea prăpastiei, devenise periculoasă. Cei doi se temeau de capriciile vremii, fiind obişnuiţi încă din copilărie cu astfel de drumeţii. La un moment dat, NIGEL a alunecat, pierzându-şi echilibrul. Odar, un bătrân de 67 de ani, a ţinut-o deasupra prăpastiei până când i-a dat drumul, mâinile nemaiajutându-l să o ţină. Căzând de la mare înălţime, biata femeie a fost sfârtecată de stâncile ieşite în cale. Avea doar 61 de ani.

Curajul şi tenacitatea acestei femei provin, cu siguranţă, de la militarul sârb Zenko, pe care îl voi cerceta data viitoare.

Nina Petre
4 iulie 2014

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

„Constat că antecesorii ei spirituali au avut parte de morţi violente: prin împuşcare, rănire în duel şi prăbuşire. Acum înţeleg teama ei puternică de înălţimi.

Am fost în 2012 în Franţa şi eram la etajul 2 din Turnul Eiffel şi nu a vrut să se apropie de margine să vadă panorama de nici un fel, orice i-am fi zis. Una din prietenele mele trăgea de ea, ca să vină mai înspre margine şi să privească panorama, dar plângea de mama focului şi nu vroia cu nici un chip să se apropie de margine. Îi este frică în clădirile înalte să se apropie de margine şi să se uite în jos. În geamia din Constanţa am păţit la fel, nu a vrut să vină să vadă panorama; deşi urcase cu noi, stătea în mijlocul turnului, în capul scărilor. Prin moartea lui Nigel se explică această frică.

Dacă mă uit bine la feţişoara ei, parcă are trăsături de indiancă, faţa mai alungită, ochii căprui, tenul creol. Nigel a avut o existenţă frumoasă, a fost un om bun şi sufletist. A dus o viaţă simplă, dar cu mult folos.

Păcat că a murit atât de repede, la 61 de ani, fiindcă ar mai fi putut să facă mult bine. Din păcate, aşa-i viaţa asta, oamenii buni sunt luaţi repede.

Maria este o fată foarte bună, sufletistă, deşteaptă, plină de viaţă, minunată, care mai are mici scăpări, dar este în formare, cu timpul se mai poate cizela. Oricum, morţile acestea violente se cam văd pe feţişoara ei, fiind atât de fragilă şi marcată. Îmi spunea într-o zi, cu foarte mare siguranţă, şi o spunea pentru a doua oară, că ea simte că într-o altă viaţă a murit împuşcată. Este empatică, simte anumite lucruri, situaţii; când nu vrea să facă un lucru şi altcineva insistă să-l facă, se dovedeşte că ea a avut dreptate.

Vreau să fie puternică şi să ştie ce vrea în viaţă. Sper să înţeleagă importanţa treptei I şi să se pună cu burta pe învăţat aşa cum trebuie, fiindcă are cap. Păcat că se cam pierde la lucrări/teze. Acasă ştie, dar la lucrare uită să scrie sau zice că nu a avut timp să scrie tot.”

ELENA
7 iulie 2014
Bucureşti

SABINA VISU

Prezentare

SABINA VISU are profesia de jurist. Îi place să călătorească în afara țării, să îngrijească animăluțele din curte, să facă prăjituri gustoase. Este preocupată de evoluția ființei umane, de la apariția ei pe Pământ şi până astăzi.

Nina Petre
20 noiembrie 2015

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Nanette Vernouil (1894-1940)

Episodul 1 - NANETTE

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe NANETTE VERNOUIL. Viața ei s-a desfăşurat între anii 1894-1940. NANETTE s-a născut în oraşul belgian Liège, situat în estul țării.

Tatăl ei, Pierre, era un medic renumit în oraş. Soția lui, Isabelle, profesoară de istorie la o şcoala generală, dăduse viață la două fetițe. NANETTE era cu 2 ani mai în vârstă decât sora ei, Yvette. Soții Vernouil şi-au crescut fetele cum s-au priceput mai bine, pregătindu-le sufleteşte pentru vremurile grele ce se arătau la orizont.

NANETTE, pasionată de istorie, ca mama ei, şi-a dorit să urmeze studii de arheologie. După terminarea liceului în Liège, la 19 ani, părinții au dus-o la Paris, unde au înscris-o la Universitate.

Era în anul 1913, premergător izbucnirii Primului Război Mondial. Deşi Belgia îşi declarase neutralitatea, a fost totuşi ocupată de trupele germane în anul 1914. Întreaga perioadă a războiului şi toți anii pe care i-a mai avut de trăit, NANETTE a locuit departe de țara natală.

Avea 23 de ani în 1917, când s-a căsătorit la Paris cu prietenul şi colegul de facultate Roland Divery. Părinții şi sora ei au reuşit cu greu să ajungă la nuntă. Roland avea cu un an mai mult decât NANETTE, deşi era coleg de grupă cu ea. Se înscrisese la facultatea de Istorie după ce împlinise 20 de ani şi călătorise prin Europa, aşa cum dorise. Tatăl lui, fabricant de ciocolată, avea o avere importantă, iar mama lui, femeie deosebită, dorea ca fiul ei să devină un om înzestrat cu o cultură excepțională.

Tinerii căsătoriți au terminat facultatea de Istorie în 1918, anul încheierii Marelui Război. Au lucrat timp de un an la un muzeu parizian, pregătindu-se totodată în specializarea Arheologie. În anul următor,

1919, Tratatul de la Versailles i-a acordat Belgiei mandatul asupra fostei colonii germane Rwanda (Ruanda) şi Urundi (Burundi). Trecând sub dominaţia belgiană, în Rwanda au pătruns europeni cunoscători ai limbii franceze, printre care s-au aflat şi soţii Divery.

NANETTE şi Roland au rezistat doar un an în Rwanda, cu toate că s-au străduit să înveţe limba kinya ruanda. Frecventele lupte între oligarhii tutsi (vatusi) şi majoritatea hutu i-au îngrozit. Au fugit spre Tanzania, pentru a-şi salva viaţa, dar şi din dorinţa de a se stabili pentru o vreme pe ţărmul Lacului Victoria. Au explorat vestigiile străvechilor civilizaţii timp de 5 ani. Triburile băştinaşe nu i-au mâncat, ci i-au tolerat în preajma lor, şamanii ajutându-i să scape de răni şi de crizele de malarie.

În anul 1925 NANETTE împlinise 31 de ani. Era sătulă de călătorii şi aventuri africane. Îşi dorea enorm să aibă copii. Au revenit în Franţa, găsind casa pustie, fiindcă părinţii lui Roland muriseră în lipsa lor. Au primit locuri de muncă la două muzee din oraş.

NANETTE avea 33 de ani când i-a dat viaţă unicului copilaş, Victorine. Fetiţa se născuse sănătoasă, cu toate că ambii părinţi fuseseră bolnavi de malarie. Viaţa întregii familii a fost liniştită şi frumoasă până la invazia germană din 1940, provocată de declaraţia de război a Franţei din 3 septembrie 1939. Ocuparea Parisului a avut loc în 14 iunie 1940.

În toamna aceluiaşi an, eroina noastră, NANETTE, a închis ochii pe vecie, în urma unei infecţii pulmonare grave. Au rămas în viaţă Victorine, orfană în vârstă de 13 ani, şi tatăl ei, Roland, văduv la 47 de ani. Au păstrat câte zile au mai avut amintirea curajoasei NANETTE, supravieţuitoare a numeroaselor crize de malarie, care nu au împiedicat-o să îşi continue munca de acasă şi de la muzeu. Victorine i-a moştenit dorinţa şi plăcerea de a călători în ţări îndepărtate. Roland şi-a înţeles fiica, însoţind-o de multe ori în drumuri prin Europa şi nordul Africii.

Nina Petre
22 septembrie 2015

COMENTARIUL SIMONEI

„AFRICA: Eu sunt captivată de Africa, îmi creează o emoţie puternică. În timp ce mă aflam în concediu în Iordania, am avut o discuţie cu prietenul meu despre următoarea călătorie, următoarea dorinţă fiind Zanzibar-Tanzania. În prezent, am mai amânat planurile pentru Zanzibar din pricina situaţiei incerte, ea fiind considerată o ţară cu pericole. Cu siguranţă m-aş vaccina împotriva malariei, fără să stau pe gânduri dacă aş ajunge în Africa de est, centrală, de sud. în AFRICA DE NORD nu a fost nevoie de vaccinuri.

TANZANIA: Revenind la Tanzania, de ce Tanzania? Pentru un safari în deşert, pentru plajele ireal de frumoase, pentru oamenii simpli, minunaţi ai locurilor, pentru gastronomie şi, de ce nu, pentru că Africa

mă aduce la punctul zero, ca şi cum de acolo ar porni lumea, îmi creează o durere în suflet pe care nu pot explica. Pentru că Africa e cel mai vechi continent şi cel mai bun loc de explorat! exotic! PENTRU CĂ, DACĂ AŞ PUTEA, mi-aş face o cameră în care să pun bibelouri, mobilă şi diverse obiecte de decor din Africa.

Africa - culoarea hainelor multicolore, îndrăzneţe! un stil pe care eu l-am adoptat.

PARIS: Deşi toată lumea îşi doreşte să viziteze Parisul, pe mine mă lasă rece, nu am fost şi sincer nu prea-mi doresc !

Istoria nu mă atrage şi am avut dificultăţi în a învăţa, deşi Nanettei i-a plăcut. În schimb, arheologia e ceva nobil, e interesant să ai ocazia de a studia ce s-a întâmplat acum mii de ani.

ASEMĂNĂRI între mine şi Nanette: dorinţa de a explora locuri noi, de a călători. Pentru mine, orice călătorie mult dorită o văd ca pe o împlinire din care am ce învăţa, care mă înalţă, mă face să evoluez.

Nu simt nici o legătură cu Belgia ! Probabil nici Nanette nu a simţit.

DEOSEBIRI: studiul istoriei, Parisul, eu sunt foarte ataşată de familie, Nanette a stat departe de familia ei (părinţi, soră).”

SABINA VISU
30 septembrie 2015
Bucureşti

SORIN

Prezentare

La doar 23 de ani, **Sorin** este inginer şi masterand în profesia lui. Încă din liceu s-a simţit tras de lumea spiritelor, deşi nu are calităţi de medium. A citit mult în domeniul ezoterismului, reuşind să îşi formeze opinii personale, pe care şi le dezvoltă în permanenţă. Printre idealurile sale se află şi acela de a deveni anchetator al impostorilor din domeniul paranormalului. În ultimii ani a descoperit numeroşi indivizi care îşi fac publicitate pe internet, lăudându-se a fi clarvăzători sau spiritişti, cu toate că nu au nicio competenţă în ceea ce pretind că se pricep să facă.

Nina Petre
9 august 2012

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în volumul 1

- Nikos Stavris (1886-1941)
- Sati Arhenos (1803-1864)
- Saleria Vitti (1724-1785)
- Roderick Vauss (1643-1695)
- Ianok Sverdlovski (1561-1627)
- Urhe Kerinen (1473-1548)
- Aluma Ranucci (1403-1460)
- Hant Lar Sai (1305-1384)
- Mhu Kair (1224-1288)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Mdohe (1116-1199)
- Arled Sammar (1053-1102)
- Lorno Miannu (1001-1044)
- Ruked Nerrul (924-989)

- Jokno Lah Kir (836-898)
- Nunad (702-774)
- Xadurkan (614-661)
- Meruldak (551-602)
- Nuguru (428-491)
- Lukyar (334-399)
- Therikos (214-288)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE în continuare

- Runghad (138-187)
- Nunde (81-120)
- Kharid (2 e.n. - 69)
- Kydah (45 - 3 î.e.n.)
- Ugdun (103-69 î.e.n.)

Episodul 21 - RUNGHAD

Episodul spiritual nr.21 îl are ca erou pe germanul RUNGHAD. Viața lui s-a desfăşurat între anii 138-187 (secolul 2). A văzut lumina zilei pentru prima dată ca fiu al soților Urdun (tatăl) şi Nawde (mama). Cu toții aparţineau unei comunități tribale germanice care număra peste 100 de suflete, aşezată într-o zonă umedă şi rece, la vărsarea fluviului Weser în Marea Nordului.

Nawde a născut 7 copii, rămânând cu unul singur: RUNGHAD. Ceilalți 6 copii (2 fete şi 4 băieți) au decedat înainte de a împlini 20 de ani, din cauza unor boli de plămâni şi infecții digestive. RUNGHAD i-a fost de mare ajutor mamei Nawde în treburile din gospodărie de la câțiva anişori şi până la 15 ani, când a plecat pe mare cu tatăl său.

Creşteau pe lângă casă două vaci, porci, câteva oi, capre şi păsări. Vitele constituiau mijlocul principal de subzistență. Aveau şi un cal, folosit mai mult la călărit decât la căratul poverilor. Casa lor era construită din bârne de lemn acoperite cu lut. Avea două încăperi: una

pentru dormit, iar cealaltă servea drept bucătărie, având la interior vatra, cuptorul, bănci pe lângă pereți. Vasele folosite erau făcute din lemn şi ceramică.

Nawde avea în casă şi un război vertical de țesut, iar în curte, o moară de măcinat cereale. Proviziile pentru iarnă erau păstrate într-o groapă acoperită cu mult gunoi. Nawde, bună gospodină, țesea pânză şi stofă la războiul din casă, împletea lână, cosea haine de iarnă din piei de oaie şi blănuri de animale.

Urdun, ajutat de nevastă, cultiva orz, ovăz, secară, cânepă şi zarzavaturi, fasole, mazăre, sfeclă. Pentru Urdun, o grijă deosebită era asigurarea furajelor necesare vitelor sale. Vânătoarea şi pescuitul intrau de asemenea printre preocupările sale. RUNGHAD l-a însoțit la pescuit şi vânătoare după ce împlinise 5 ani.

Pe mare, şi-a început călătoriile comerciale în corabia tatălui când deja avea 12 ani. Ținta lor preferată erau porturile Peninsulei Iutlanda, unde soseau negustori din alte ținuturi. Schimburile comerciale se făceau sub formă de troc. Monedele romane aveau căutare numai pentru conținutul de metal prețios. În schimbul pieilor, blănurilor şi al unor cantități de cereale, Urdun şi RUNGHAD obțineau cremene, aramă, cositor, aur, argint, ambră, chihlimbar, fier, vin, vase pentru mâncare, obiecte de podoabă.

Locuitorii din regiunea lor erau în majoritate oameni liberi. Puteau să poarte arme, se întruneau în adunări generale şi aveau dreptul la „răzbunarea sângelui”. Un om liber putea să ajungă sclav dacă era condamnat pentru o vină gravă, dacă era prizonier de război sau dacă nu îşi plătea datoriile față de alți cetățeni. Între oamenii liberi nu există nicio barieră de clasă. După moartea lui RUNGHAD a început procesul stratificării sociale. Fiecare sclav primea câte o bucată de pământ cu obligația de a o cultiva singur. Îi datora stăpânului zeciuiala în grâne, vite şi postav. Dacă era harnic, avea şansa de a-şi răscumpăra libertatea.

RUNGHAD, ajuns la 26 de ani un negustor şi navigator neînfricat, şi-a luat de soție o fată săracă, fiica sclavului Dorrikon, aflat în stăpânirea părinților lui. Ylda avea 18 ani când norocul i-a surâs prin căsătoria cu vestitul RUNGHAD. Ştia că va munci mult în gospodăria lor, bărbatul ei fiind mereu plecat pe mare şi pe uscat cu afacerile lui. A dat naştere unei fetițe (Umire) la 20 de ani şi unul băiețel (Noguden) la 27 de ani. Crescând, copiii i-au fost de mare ajutor în numeroasele treburi gospodăreşti.

După 30 de ani, RUNGHAD avea deja o avere în vite, pământ şi sclavi mai mare decât a altor membri din obştea satului. Averea fiind câştigată în mod cinstit, prin schimburi comerciale, RUNGHAD avea dreptul să fie numit căpetenia tribului. În adunarea tribală, întrunită cu ocazia unei zile de sărbătoare a recoltei de cereale, comunitatea războinicilor împreună cu sfatul bătrânilor şi preotul satului l-a desemnat căpetenie militară pe timp de pace sau război cu alte triburi. Funcția lui RUNGHAD era mai mult de ordin moral, el putându-şi

exercita influența asupra oamenilor prin calitățile lui deosebite. Avea dreptul să declare război sau să încheie pace, să conducă negocierile, să îşi aleagă propria suită din cei mai curajoşi luptători, să îşi formeze o ceată de voluntari drept ajutor la incursiunile de pradă. Avea şi un obiectiv primordial: solidaritatea membrilor comunității din care făcea parte.

Spre norocul său, majoritatea locuitorilor duceau o viață cumpătată, erau sobri în comportament şi puțin pretențioşi în privința modului de trai. Copiii lui au moştenit hărnicia şi îndemânarea ambilor părinți. Umire torcea, țesea, confecționa haine şi încălțăminte pentru întreaga familie. Uneori făcea şi oale de lut, când mama ei nu se simțea bine cu sănătatea sau avea alte treburi mai importante. Noguden, în puținele zile când nu era plecat cu tatăl lui la vânătoare, pescuit sau negustorie, trudea în micul atelier de fierărie, confecționând potcoave pentru caii familiei.

Cu ajutorul lui Urdun şi al câtorva meşteri din sat, RUNGHAD şi-a construit propria corabie, care i-a servit drept mijloc de transport naval până în anul morții. Avea 49 de ani, era în deplinătatea puterii şi a fericirii sale. Nenorocirea i-a sosit pe mare, sub forma unei corăbii rivale, care s-a apropiat mult de a sa. Lupta s-a dat la bordul corăbiei lui RUNGHAD, pirații fiind ucişi în totalitate. Rana adâncă primită la gamba piciorului drept l-a determinat să comande revenirea la țărm şi întoarcerea rapidă acasă.

Cu toate leacurile administrate de preotul satului şi de femeile tămăduitoare, adânca rană, ajunsă până la os, s-a infectat. Gangrena avansând, bolnavul se simțea din ce în ce mai rău. A luat o decizie disperată. I-a poruncit lui Noguden, fiul său de doar 14 ani, să ardă în foc toporul care servea la tăiatul lemnelor. În timp ce băiatul se afla în fierărie, RUNGHAD i-a cerut nevestei multă bere, cea mai tare, pe care o păstrau pentru zilele de sărbătoare. Până la sosirea băiatului a băut o mare cantitate de bere, amețindu-se repede. Luând în mână toporul cu lama încinsă, i-a alungat din casă pe cei doi, nevastă şi copil. Urletul său cumplit a răsunat la mare distanță, înfricoşându-i pe cei care l-au auzit. Nenorocitul îşi amputase piciorul suferind, tăindu-l în dreptul genunchiului. Cu mare greutate i-au oprit hemoragia cei aduşi să îl trateze. A băut în neştire până când şi-a pierdut cunoştința. În zorii zilei următoare nu mai avea suflare.

Familia şi toți consătenii l-au îngropat cu mare cinste, ceremonia fiind dedicată unui om pe care îl respectaseră cu toții de când îl ştiau printre ei. Noguden, moştenind curajul deosebit al tatălui, a preluat corabia lui RUNGHAD, continuându-i activitatea neobosită, fără a ține seama de pericolele ce pândeau pe întinsul Mării Nordului.

Nina Petre
6 februarie 2015

COMENTARIUL LUI SORIN

„Despre Runghad pot spune că şi la el norocul a fost decisiv în destinul lui, un prim semn fiind că a fost singurul supravieţuitor din totalul de 7 copii. Interesante încăperile în care stăteau, dar şi avuţiile. Ca întotdeauna, principala îndeletnicire a bărbaţilor era pescuitul şi vânătoarea. Interesantă decizia lui Runghad de a o lua de soţie pe fiica sclavului care era în stăpânirea părinţilor lui. Remarc că şi Runghad în timpul vieţii obţine şefia tribului, ca şi alţi antecesori din trecutul meu spiritual. Acest lucru dovedeşte în primul rând nişte calităţi deosebite precum ambiţie, curaj, corectitudine şi hărnicie din partea antecesorilor.

Într-un final, din păcate, îşi face apariţia şi ghinionul cu mirosul morţii. În zilele noastre, Runghad supravieţuia. Nu înţeleg totuşi de ce şi-a amputat piciorul, pentru că oricum hemoragia îşi făcea apariţia. În concluzie, a fost un alt personaj fantastic din încarnările spiritului.”

SORIN
4 martie 2015
Bucureşti

Episodul 22 - NUNDE

Episodul spiritual nr.22 o are ca eroină pe NUNDE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 81-120 e.n. (secolele 1 şi 2 din era noastră). S-a născut într-un trib de goţi aşezat în apropierea ţărmului Mării Baltice, în sudul peninsulei scandinave. După multe secole, în zona respectivă s-a construit oraşul-port Ystad, aparţinând ţării numite Suedia.

Părinţii lui NUNDE, Krunnod (tatăl) şi Undoke (mama), au avut 11 copii, dintre care 8 (5 băieţi şi 3 fete) au murit, din cauza condiţiilor grele de viaţă. Cele 3 fete supravieţuitoare erau NUNDE, Mygdir şi Humme. Mygdir avea cu 5 ani mai puţin ca NUNDE şi era cu 2 ani mai în vârstă decât Humme.

Strămoşii lor, popor migrator de origine germanică, răspândit pe ţărmul estic al Mării Baltice, preluase o parte din obiceiurile de trai ale băştinaşilor laponi, pe care îi alungaseră spre ţinuturile sălbatice din nordul Scandinaviei. Bărbaţii din satul căruia îi aparţinea familia lui NUNDE se ocupau cu pescuitul, vânătoarea, confecţionarea unor obiecte din aramă (vase, arme, obiecte de podoabă), creşterea animalelor şi, mai ales, navigaţia pe mare în scopuri de jaf.

Krunnod, ca soţ şi tată, avea putere absolută asupra familiei, împărţindu-şi atribuţiile cu nevasta lui, Undoke. Aceasta, ca unică soţie, avea datoria de a păstra puritarea şi tradiţiile familiale.

Clima aspră sporea nerodnicia pământului. Obiceiul cultivării plantelor comestibile nu era suficient pentru hrana locuitorilor. Creşterea turmelor de reni, vânătoarea şi pescuitul completau necesarul de alimente necesare supravieţuirii.

NUNDE şi surorile ei au crescut lângă mama lor, bucurându-se de profundul respect al tatălui şi al tuturor bărbaţilor din sat. În tribul lor se credea că zeii înzestraseră femeile cu daruri supranaturale. Din acest motiv, femeile se bucurau de multă consideraţie, iar sfaturile lor nu erau dispreţuite niciodată. Bărbaţii le cereau părerea şi sprijinul în luarea unor decizii majore, pentru binele fiecărui membru al tribului.

La 14 ani, NUNDE i-a fost dată de nevastă unui tânăr gospodar de 25 de ani, căruia i se spunea Trudhhon. Era un bărbat înalt, puternic, cu ochii albaştri şi părul blond. Lupta grea cu viaţa îl călise. Întreaga lui înfăţişare dovedea cutezanţă şi dârzenie. Privirea lui aspră trăda încordarea omului silit să se bazeze numai pe puterile sale. Obişnuia să poarte barbă şi păr lung.

Ceremonialul căsătoriei a fost simplu. În prezenţa rudelor, Trudhhon i-a adus dota viitoarei soţii, compusă din animale şi arme. Aceasta urma să fie transmisă viitorilor copii. La rândul ei, NUNDE i-a dat o armă lui Trudhhon, pentru a arăta că era pregătită să împartă cu el viaţa periculoasă de războinic. La fel ca toţi bărbaţii tribului, cel ales drept soţ era gospodar şi soldat, mereu pregătit pentru atac. Armele lui Trudhhon erau în special ofensive: lance lungă, săbii lungi cu două tăişuri, topoare, pumnale.

La noua ei gospodărie, NUNDE a găsit oi, bovine, un mic teren agricol. Casa soţului era construită din lemn. Avea un singur nivel şi o singură încăpere locuibilă, unde se afla vatra. Confecţionarea hainelor din lână şi piele intra în atribuţiile lui NUNDE.

Femeia a dat naştere la 7 copii, rămânând în final cu doi băieţi: Harran şi Gorrund. Pe primul îl născuse la 17 ani, iar pe celălalt, la 25. Trei fetiţe şi doi băieţi muriseră din cauza unor răceli grave. Fiii supravieţuitori semănau bine cu tatăl atât la înfăţişare, cât şi la caracterul tenace. Amândoi erau blonzi, cu ochi albaştri, ca părinţii lor. Părul ondulat era moştenit de la NUNDE.

Trudhhon i-a învăţat să vâneze, să pescuiască, să alunge haitele de lupi, să lupte cu armele specifice neamului. I-a dus pe mare, cu modesta corabie a familiei, la pescuit şi la prădarea unor nave aflate în primejdia naufragiului. Mereu cu privirea aţintită spre largul apei, Trudhhon şi fiii săi aşteptau să zărească nave străine, bune de atacat şi prădat. Practica pirateriei făcea parte din obiceiurile comunităţii lor.

NUNDE, femeie voinică şi neînfricată, demnă urmaşă a neamului de goţi războinici, ştia să mânuiască armele bărbaţilor. De multe ori luptase alături de tatăl, soţul şi fiii ei, când satul fusese atacat de pe mare sau de pe uscat. Primejdia războiului exista permanent în viaţa tuturor. Nevoia de hrană îi îndemna pe mulţi să recurgă la jafuri şi crime, de-a lungul întregului ţărm al Mării Baltice. Când fiecare dintre băieţii lui NUNDE a fost în stare să poarte armele, tatăl lor le-a dat în folosinţă câte o suliţă lungă şi un scut, în cadru festiv, de faţă cu toată adunarea sătenilor.

NUNDE a reuşit să îl vadă numai pe Harran ajuns la maturitate. Băiatul avea 22 de ani, iar fratele său, 14, când, alături de Trudhhon, şi-

au îngropat mama, sfârşită din viaţă la doar 39 de ani. Curajoasa NUNDE supravieţuise rănilor căpătate în luptele cu atacatorii sălbatici ai satului, dar nu reuşise să reziste la naşterea unui băieţel. Muriseră atât ea, cât şi pruncul.

Nina Petre
11 martie 2015

COMENTARIUL LUI SORIN

„Ca de obicei, dintr-un număr mare de copii rămân doar 3 maxim, din cauza condiţiilor grele de viaţă. Se repetă povestea din nou şi cu principalele activităţi ale bărbaţilor şi anume pescuitul, vânătoarea, confecţionarea şi creşterea animalelor. Ce este de subliniat este că, într-o perioadă atât de veche, femeile se bucurau de mult respect, mai ales că părerea lor în luarea unor decizii importante conta destul de mult. Remarc vârsta mică a lui NUNDE când a fost luată de soţie, îmi aminteşte de lumea musulmană din prezent. A fost probabil o mare bucurie pentru soţul lui NUNDE de a avea băieţi pentru a-i pregăti pentru vânătoare, pescuit şi să lupte cu arme. Cu un singur lucru nu sunt total de acord şi anume practica pirateriei, pentru că la urma urmei tot furt înseamnă.

Cât despre NUNDE, ca şi ceilalţi antecesori spirituali, era o luptătoare desăvârşită şi pe deasupra ştia şi să folosească armele destinate bărbaţilor, luptând cot la cot cu familia sa împotriva atacurilor venite de pe uscat şi de pe mare.

Destul de trist este că, din cauza foametei, mulţi locuitori recurgeau la jafuri şi crime.

A fost un deznodământ nefericit pentru NUNDE, care până la 39 ani a fentat moartea în luptele cu atacatorii, dar o naştere târzie i-a pus capăt vieţii, poate mai avea încă multe de oferit dacă trăia mai mult. A fost un episod spiritual care s-a potrivit cu acele vremuri îndepărtate."

SORIN
13 aprilie 2015
Bucureşti

Episodul 23 - KHARID

Episodul spiritual nr.23 îl are ca erou pe KHARID. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 2 şi 69 (secolul 1, era noastră). KHARID s-a născut în Mesopotamia, pe moşia nobilului local Teknur, situată între râurile Tigru şi Eufrat. După 760 de ani de la data naşterii lui KHARID, pe teritoriul fostei moşii, califul abbasid Abu Djafar Abdallah al-Mansur ibn Muhammad a fondat oraşul Bagdad, unde şi-a mutat capitala statului.

Mesopotamia era o regiune străveche, ce cuprindea câmpia aluvionară dintre râurile Tigru şi Eufrat, limitată la sud de confluenţa lor,

iar la nord de podişul Armeniei. Teritoriul de astăzi al Irakului este aproape identic cu cel al Mesopotamiei antice. Începând cu secolul 2 î.e.n şi până în secolul 3 e.n., teritoriul Mesopotamiei a fost inclus în statul parţilor (partzilor).

Partia (Partzia), stat antic în Orientul Mijlociu, era constituit din triburi iraniene. Regele part Mitradate I (171-138 î.e.n.), profitând de slăbirea puterii seleucizilor, a reuşit să anexeze Mesopotamia la ţara sa. La sfârşitul războaielor împotriva regelui part Mitradate VI (anul 63 î.e.n.), hotarele estice ale Statului Roman au atins fluviul Eufrat, Partia devenind astfel pentru aproape 3 secole principalul adversar al Imperiului Roman în Orient. Eufratul a ținut loc de graniță între cele două imperii.

În perioada vieții lui KHARID, Regatul Part a fost condus de următorii monarhi ce aparţineau dinastiei Arsacizilor: Fraatace (2 î.e.n. – 4 e.n.), Orode III (4 – 7), Vonone I (7 – 12), Artaban III (12 – 38), Gotarze II (38 – 51), Vologese (51 – 78).

Părinții eroului nostru, KHARID, se numeau Nokerdon (tatăl) şi Aleye (mama). Dintre cei 6 copii născuţi de Aleye, au supraviețuit 4: 2 băieţi şi 2 fete. KHARID avea un frate mai mare cu 6 ani, Arrumnal. Fetele erau mai tinere decât ei. Se numeau Loyll şi Nemhe.

Nokerdon era suficient de bogat pentru a trăi în belşug alături de familia sa. Având funcția de administrator al averii nobilului Teknur, era bine plătit de acesta. Avea şi el o moşie lângă cea a stăpânului, aproape de malul Tigrului. KHARID şi fratele lui au intrat de la 16 ani în corpul de armată al nobilului Teknur, din dorința de a fi protejaţi de el şi de urmaşii lui, dar şi din nevoia de a deveni buni luptători, capabili să îşi apere propria avere. Timp de 11 ani, KHARID şi-a servit stăpânul cu devotament, păzindu-i hotarul vestic al moşiei, care se afla lângă râul Eufrat.

Ieşind din armata lui Teknur la 27 de ani, KHARID s-a lansat în comerţul cu sclavi, ocupaţie rentabilă în acele vremuri. Obişnuit să prindă sclavii fugiţi de pe moşia lui Teknur, şi-a oferit serviciile de hăituire şi vânzare a sclavilor unor nobili şi meşteşugari din zonă, punându-se astfel bine cu toţi cei bogaţi.

La 34 de ani şi-a luat-o de nevastă pe Inemi, o fată de 17 ani, fiica unui moşier bun prieten cu el. Inemi i-a dăruit 12 copii, 7 fete şi 5 băieți, supraviețuind cu toții, ca prin minune. Fetele se numeau Nerrime, Kossar, Tehune, Yeyen, Merdi, Khir, Ronho, iar băieții, Arrubal, Yadik, Orrun, Kiderde şi Enumdu. Fetele au fost educate de mama lor în spiritul supunerii absolute faţă de bărbaţii care le vor lua de neveste. Abilul KHARID a făcut afaceri bune prin căsătoria fetelor lui. Deşi zestrea era corespunzătoare unor femei bogate, KHARID a negociat dur cu fiecare pretendent, obţinând câte o mică avere în schimbul fiecărei fete.

Băieții lui au primit moşteniri mai mari decât ale surorilor, fiind nevoiţi să trăiască din agricultură. Comerţul cu sclavi nu le-a plăcut, decât în măsura în care i-au cumpărat pe cei de care aveau nevoie.

Pe moşia lui KHARID şi pe cele ale fiilor lui cultura cerealelor se afla pe primul loc. Din truda sclavilor agricultori rezultau anual mari cantităţi de orz, grâu şi susan. Urmau ca importanţă grădinăritul şi pomicultura. Întreţinerea permanentă a canalelor de irigaţie era obligatorie pentru fiecare proprietar de teren agricol. Grădinile de zarzavat erau protejate împotriva arşiţei şi vânturilor cu perdele de protecţie formate din sălcii. Livezile de palmieri se găseau din abundenţă.

Curmalul furniza sute de produse: vin, nectar, oţet, fibre textile, frunze etc. Sâmburii pisaţi reprezentau o bună hrană pentru animale. Trunchiul şi crengile alimentau focul din cuptorul olarilor şi forja fierarilor. Încă de pe vremea sumerienilor, curmalul se numea "copacul sfânt" şi "copacul vieţii". Mesopotamia era considerată o grădină veşnic înflorită.

În imensul său grajd, KHARID creştea caii destinaţi vânzării către nobili parţi, fiind utilizaţi la carele de luptă.

Ca orice moşier bogat, KHARID şi-a putut permite să întreţină amante, acestea fiind alese dintre sclavele pe care le comercializa. La 69 de ani avea 4 amante şi 10 copii dăruiţi de ele.

Necazul cel mare i s-a tras de la fata cea mică, Ronho, concepută cu Inemi. Copila avea 12 ani şi aşteptau pentru ea oferta consistentă a vreunui tânăr bogat. Un aventurier chefliu şi afemeiat, negustor de sclavi, le-a cerut-o de nevastă, oferind în schimbul fetei prea puţin în comparaţie cu pretenţiile lor. KHARID l-a refuzat cu vehemenţă şi dispreţ. Răzbunarea tânărului ofensat a fost cruntă: împreună cu un grup de servitori l-a atacat pe KHARID în timp ce negocia în târgul de sclavi. Lovit cu spadele pe tot corpul, trufaşul moşier a murit imediat. Disperată, Ronho s-a oferit drept nevastă unui militar part, pe care aventurierul chefliu nu a îndrăznit să îl atace.

Nina Petre
30 aprilie 2015

COMENTARIUL LUI SORIN

"Locul naşterii lui KHARID a fost propice pentru o viaţă îmbelşugată şi liniştită. Istoria Mesopotamiei este captivantă, dar şi faptul că Irakul de azi are teritoriul aproape identic cu fosta Mesopotamie.

Observ şi o căsătorie la o vârstă târzie a lui KHARID şi este o premieră în istoricul antecesorilor ca toţi copii, în medie 12, să supravieţuiască cu toţii de data asta. KHARID avea abilităţi fantastice de negociere, lucru care s-a transmis şi la unii antecesorii mai recenţi, caracterizându-le viaţa. De remarcat ideile oamenilor în agricultura din perioada respectivă, una din ele referindu-se la grădinile de zarzavat, care erau protejate împotriva caniculei şi vânturilor cu perdele din sălcii.

În principiu a avut parte de o viață fericită, la 69 ani având şi 4 amante şi un total de 22 de copii. Consider că a fost şi asta o încarnare bună, dar uneori soarta se mai întoarce împotriva ta când persişti în ideile greşite.

Dorea deja să-şi mărite fata de numai 12 ani şi probabil că din acest motiv se aştepta şi la o ofertă bogată. Consider că sfârşitul neaşteptat a lui KHARID nu a fost chiar întâmplător, în multe cazuri după faptă venind şi răsplata. O gândire greşită repetată pe parcursul vieții, dar specifică acelor vremuri, a fost că vroia să fie putred de bogat într-un timp foarte scurt, sacrificând orice pentru bunăstare şi plăcere, şi asta i-a grăbit sfârşitul. Dar oricum, nu cred că cine a trăit în acele vremuri era lipsit de slăbiciuni şi că a fost perfect. Va urma să vedem cum vor fi antecesorii din perioadele şi mai îndepărtate."

SORIN
10 mai 2015
Bucureşti

Episodul 24 - KYDAH

Episodul spiritual nr.24 o are ca eroină pe egipteanca KYDAH. Viața ei s-a desfăşurat între anii 45 şi 3 î.e.n. (secolul 1 înaintea erei noastre, î.Hr.). KYDAH a văzut lumina zilei în casa părinților, situată într-o mică localitate de pe malul Nilului. În zona respectivă a apărut ulterior oraşul Hulwan (Helwan), aflat la sud de Cairo.

Părinții ei, Krodor (tatăl) şi Ayue (mama), aveau 5 copii. Fetele se numeau KYDAH, Numde şi Ydme, iar băieții, Runumdan şi Gennur. Krodor trudea din greu, transportând mărfuri pe cei doi catâri, întâmpinând imense greutăți în drumurile lui. Nefiind un negustor aflat în slujba Palatului Regal sau al vreunui templu, Krodor nu avea condiții prielnice pentru a deveni un om foarte bogat. Toate câştigurile lui erau folosite în familie. Ca tată şi soț perfect responsabil de bunul mers al familiei, le-a asigurat condiții bune de viață atât soției lui, cât şi celor 5 copii. Băieții l-au ajutat cât s-au priceput încă de mici în truda lui plină de pericole şi dezamăgiri. Fetele erau cuminți, ascultătoare, copii reuşite ale mamei.

Țara lor, Egiptul Elenistic, se constituise ca stat în Valea Nilului la sfârşitul secolului IV î.e.n., având capitala în oraşul Alexandria. După moartea domnitorului Alexandru cel Mare (323 î.e.n.), generalul macedonean Ptolemeu a devenit rege al Egiptului în anul 305 î.e.n., fondând dinastia Lagizilor (a Ptolemeilor). Această dinastie a condus țara până în anul 30 î.e.n.

La începutul secolului I î.e.n., Egiptul se afla în sfera de influență a Romei. Regina Egiptului, Cleopatra a VII-a, femeie energică şi

ambițioasă, s-a folosit de sprijinul lui Caesar, apoi al lui Marcus Antonius, cu scopul de a opri declinul regatului şi de a restabili vechile hotare. După înfrângerea lui Marcus Antonius de către Octavian Augustus la Actium (în anul 31 î.e.n.), Cleopatra a VII-a s-a sinucis la Alexandria (în anul 30 î.e.n.), iar țara ei a devenit o provincie a Imperiului Roman.

KYDAH, fata cea mică a lui Krodor s-a născut cu aptitudini muzicale deosebite, moştenite de la mama ei. Ayue a învățat-o să cânte la harpa verticală şi la sistra. Fiind construită dintr-un cadru de lemn în care erau prinse vergele elastice de metal, sistra scotea (prin agitare) sunete ca de clopoței. La 12 ani, când fetele se puteau mărita, KYDAH a fost luată, în condiții de semi-sclavie, ca artistă la curtea nobilului Arrudar, un furnizor de mărfuri scumpe al Casei Regale. KYDAH avea voie să poarte haine, spre deosebire de sclave şi de dansatoare, al căror trup era aproape gol. Timp de 3 ani, KYDAH şi-a delectat stăpânii şi pe musafirii lor la toate ceremoniile şi petrecerile private.

Drept răsplată, stăpânul i-a dat-o de nevastă fiului mijlociu, Nangyr. Acesta, la 23 de ani, era un navigator neînfricat pe Nil şi Marea Roşie, înfruntând bancurile de nisip, stâncile, vârtejurile, curenții repezi, crocodilii, pitonii şi mai ales lipsa de porturi. Nangyr transporta la Marea Roşie grâne, țesături de in, peşte uscat, obiecte din piele, care luau calea Orientului Mijlociu. De la negustorii străini aducea lemn, metale, uleiuri, vinuri, arme, plante aromate, purpură, obiecte de artă din ceramică şi fildeş.

Drumul miresei la casa mirelui a fost presărat cu surprize plăcute. KYDAH şi Nangyr erau fericiți, fiindcă se iubeau de când se văzuseră prima oară, în urmă cu 3 ani. Nobilul Arrudar, bărbat înțelept şi plin de omenie, le lăsase tinerilor libertatea de inițiativă, respectând concepția sănătoasă tradițională despre viața de familie. Ajunsă în micul palat al soțului, KYDAH a fost numită "stăpâna casei", bucurându-se de respectul tuturor, fiind egală în drepturi cu soțul ei. Zestrea primită de KYDAH de la părinți a intrat în patrimoniul familiei, iar Nangyr nu s-a atins de ea, urmând să fie dată ca zestre viitorilor copii.

La 17 ani, KYDAH a născut-o pe Tymed, unica lor fiică. Au urmat cei doi băieți: Nardun, născut la 20 de ani, şi Sarghal, sosit după încă 4 ani.

Casa lui Nangyr era construită din cărămidă uscată la soare. Avea două nivele şi un subsol, plus o terasă la ultimul nivel, unde se odihneau cu toții seara, când se făcea răcoare. Ferestrele se aflau pe acoperiş. În jurul casei exista un parc plin cu flori şi arbori, plus un bazin cu apă. Întreaga proprietate era înconjurată cu un gard înalt făcut din pământ întărit. Lângă casă existau cămara, bucătăria, locuințele sclavilor şi ale servitorilor. Mobilierul din interiorul casei, confecționat din lemn, avea încrustații din materiale scumpe. Era format din paturi, mese, scăunele joase şi lăzi în care se păstrau vasele şi îmbrăcămintea. Nu lipseau pisicile, folositoare pentru stârpirea şoarecilor, şobolanilor şi a şerpilor veninoşi.

Familia lui KYDAH consuma pâine preparată din făină, carne de vită şi de oaie, de rață şi de gâscă, peşte, rădăcină de lotus, tulpină de bambus, flori de lotus, produse lactate, bere de orz, vin de curmale. La gătit, bucătăreasa folosea ulei de susan şi de măsline.

KYDAH purta de obicei o cămaşă albă de in lungă până la glezne, prinsă cu o bretea pe umărul stâng. Peste această cămaşă avea o rochie legată sub sâni. Pe mâini şi la glezne purta brățări. KYDAH mai avea coliere, inele, cercei, diademe. Purta părul pieptănat sau împletit în numeroase codițe, tăiat până la înălțimea umerilor. La ocazii deosebite, părul era împodobit cu panglici colorate, bijuterii şi flori.

Prescripțiile religioase cereau ca bărbații să aibă o singură soție, iar aceasta să fie tratată bine. KYDAH nu a avut niciodată motive să se plângă de comportarea soțului față de ea şi copii. Nangyr era un soț şi un tată exemplar.

Pe fata lor, Tymed, i-a dat-o de nevastă, la 13 ani, unui funcționar imperial, care a făcut-o mare doamnă în Alexandria. Băieții, Nardun şi Sarghal, după studii minime de comerț la domiciliu, au mărit considerabil averea familiei, devenind furnizori de mărfuri din import destinate Curții Imperiale.

Când mama lor, la 42 de ani, şi-a pierdut viața, ei încă nu erau căsătoriți. În familia lui KYDAH nu s-a discutat niciodată despre divorț, niciunul dintre soți neavând motive să se despartă de celălalt. Un lucru nu ştiau cei doi: că o femeie rea îi pândea din umbră, fiind îndrăgostită nebuneşte de Nangyr. Era fiica unuia dintre cei mai buni prieteni şi parteneri de afaceri, mult mai tânără decât Nangyr. Hynnad îl voia de soț şi punea la cale să scape de KYDAH. Printr-o negustoreasă obişnuită a familiei, i-a trimis victimei fructe otrăvite cu venin de şarpe. Au murit fulgerător cele 3 femei care le-au gustat: bucătăreasa, o servitoare şi nefericita KYDAH. Negustoreasa a fost pedepsită cu moartea, iar adevărata criminală nu a fost descoperită niciodată. După 2 ani de la moartea soției, Nangyr şi-a luat-o de nevastă pe marea lui admiratoare, Hynnad.

Nina Petre
24 mai 2015

COMENTARIUL LUI SORIN

"Cu ocazia acestui episod mi-am amintit şi de istoria Egiptului, care a fost bogată în evenimente. Regina Cleopatra s-a sacrificat într-un fel pentru a încerca să salveze regatul. Păcat că eforturile ei nu au dat roade şi sfârşitul a fost unul trist, atât pentru ea cât şi pentru țara ei.

Destul de devreme, la 12 ani, KYDAH a trebuit să se maturizeze rapid, fiind deja artistă. Dar de obicei, după eforturi depuse, urmează şi răsplata cuvenită. După căsătorie a avut parte de respectul tuturor şi era şi egală în drepturi cu Nangyr.

Foarte interesantă descrierea casei lor, mai ales că în jurul casei lor era un parc plin cu flori şi arbori. Dar şi alimentaţia lor era una sănătoasă şi diversificată.

În acest episod mi-a plăcut şi ţinuta lui KYDAH pentru perioada respectivă, mai ales că uneori părul era împodobit cu bijuterii şi flori.

KYDAH a fost un alt antecesor ce a avut parte de mult noroc, mai ales pe planul căsătoriei.

Păcat că viaţa ca de basm trăită de unii nu are tot un final de basm.

Mă refer mai ales la regina Cleopatra, dar şi la eroina KYDAH, care, după o viaţă perfectă, urmează un final total neaşteptat.

Gestul lui Hynnad, care îl dorea cu orice preţ pe Nangyr, a fost unul şocant şi lipsit de scrupule. Păcat că Hynnad nu a avut aceeaşi soartă ca negustoreasa, ba mai revoltător decât atât, doar după 2 ani de la moartea lui KYDAH, Nangyr s-a căsătorit chiar cu criminala soţiei sale. A fost o întorsătură bizară a sorţii, cum vedem în cărţi sau filme. Sunt de acord cu acest aspect, înainte se practicau otrăvirile, acum se practică farmecele, din care preoţii şi mai ales vrăjitoarele îşi îmbunătăţesc considerabil veniturile.

Referitor la lecţia de viaţă, mă consider un diplomat, fie că e vorba de o relaţie profesională, de prietenie şi în mod sigur şi sentimentală.

SORIN
21 iunie 2015
Bucureşti

Episodul 25 - UGDUN

Episodul spiritual nr.25 îl are ca erou pe hispanicul UGDUN. El a trăit între anii 103-69 î.e.n. (secolele 2 şi 1 î.Hr.) UGDUN s-a născut în localitatea Abdera (denumirea actuală, Adra), port comercial situat pe ţărmul sudic al provinciei romane Hispania Ulterior. Astăzi, oraşul Adra se află pe teritoriul Regatului Spaniei.

Pe vremea când trăia UGDUN, ţara lui era o provincie a Romei Republicane. Civilizaţia romană în Hispania era mai puternică decât în orice altă provincie. Hispania se număra printre cele mai valoroase ţări în privinţa produselor agricole, a bogăţiei în vii, ulei şi metale. Industria hispanică producea mari cantităţi de obiecte metalice plus ţesături de lână şi in. Comerţul Romei cu oraşele Hispaniei era intens şi neîntrerupt. Datorită comerţului cu Roma, în Hispania Ulterior exista un mare număr de oameni bogaţi, negustori cu afaceri răspândite în Africa şi în Orientul Îndepărtat. Ei duceau o viaţă îmbelşugată, plină de distracţii şi plăceri nenumărate.

Tatăl lui UGDUN se numeau Nudar. Strămoşii lui îndepărtaţi erau fenicieni. Se căsătorise dintr-o mare iubire cu grecoaica Allia, care îi dăruise doi băieţi şi o fetiţă. UGDUN, fiul cel mare, era cu 5 ani mai în

vârstă decât Tedeus. Narrita, sora lor, avea cu 2 ani mai puţin decât UGDUN. Nudar se ocupa cu negustoria. Aducea de la ţară cantităţi mari de ulei şi vin, pe care le vindea comercianţilor romani, aceştia transportându-le până pe teritoriul Republicii Romane.

Pe măsură ce copiii creşteau, întreaga familie îl ajuta pe Nudar în munca lui. UGDUN moştenise pasiunea pentru comerţ de la tatăl lui, visând încă din copilărie să ajungă bogat ca domnii din uriaşele case de pe malul mării. Nu a urmat niciun fel de studii, bucurându-se doar de şcoala vieţii.

La 15 ani a făcut primul drum către ţărmul Italiei, pe o corabie comercială romană, unde fusese primit ca ucenic-marinar. Nava era de mare tonaj, foarte încăpătoare, având un număr impresionant de sclavi-vâslaşi. Fiind o corabie puternică, putea face călătorii îndelungate, înfruntând pericolele mării. În afara depozitelor pentru mărfuri, existau cabine pentru pasagerii bogaţi, un loc destinat plimbărilor, o sală mare pentru servit masa, o sală pentru diverse întruniri. Proprietarul navei locuia în Roma. Era membru al unei asociaţii comerciale numite "collegium naviculariorum". Avea corăbii care circulau pe mai multe linii de navigaţie, asigurând traficul de mărfuri între diferite porturi ale Mării Mediterane. Din Hispania, nava lui aducea fier, aramă, cositor, plumb, aur, argint, pietre preţioase, ulei şi vinuri.

Obsesia câştigurilor nelimitate, existentă în mentalul oamenilor de afaceri romani şi hispanici, l-a cuprins treptat şi pe eroul nostru. La 24 de ani era deja un marinar-negustor abil şi prietenos, intermediind afacerile cu fructe, ulei şi vin ale propriului tată, mărfuri cerute pe corăbiile romane.

S-a căsătorit cu fata visurilor lui, frumoasa Illadia, în vârstă de doar 15 ani. Aflându-se în relaţii de afaceri cu tatăl ei, un negustor roman stabilit în Abdera, l-a convins să îi dea fata de nevastă, cu promisiunea că va deveni din ce în ce mai bogat. Ajutat cu mărfuri autohtone de către tatăl şi socrul său, UGDUN a avansat repede pe scara ierarhiei negustoreşti, nerenunţând la niciun efort şi niciun risc pentru a-şi potoli setea de mari câştiguri. Acumularea continuă a averii ajunsese un scop al propriei existenţe.

La doi ani după căsătorie, Illadia a devenit mamă, aducând-o la lumina ziei pe micuţa Mireea, o fetiţă dolofană şi zâmbitoare. Au trecut 4 ani până la naşterea frăţiorului ei, Ideus. Părinţii lor erau bogaţi şi fericiţi, crescându-şi copiii în mare confort.

Viaţa lor de vis nu a durat mult. UGDUN avea 34 de ani când oraşul Abdera a fost lovit de piraţi mauri, coborâţi de pe o corabie sosită din nordul Africii. Unitatea militară romană chemată în ajutor i-a alungat într-un târziu, după ce soldaţii hispanici fuseseră ucişi în totalitate. Casa lui UGDUN, situată în apropierea portului, a fost prădată şi incendiată, în interior aflându-se trupurile neînsufleţite ale Illadiei şi copiilor. Mireea, la 8 anişori, şi Ideus, la 4 anişori, au pierit în flăcări, alături de mama lor. Nefericitul UGDUN, aflat pe o corabie abia sosită în port, nu

ştia ce să facă mai repede: să lupte cu piraţii care urcaseră pe punte sau să privească îngrijorat spre casa lui cuprinsă de flăcări. I-a fost dat să moară pe corabie, împreună cu tot echipajul şi ceilalţi călători, fiind cu toţii măcelăriţi de armele tăioase ale maurilor.

Nina Petre
23 iunie 2015

COMENTARIUL LUI SORIN

"Încă de la începutul vieţii, hispanicul Ugdun avea o pasiune pentru comerţ şi visa încă de mic să acumuleze câştiguri nelimitate. Acest lucru se regăseşte şi la o bună parte dintre antecesori şi anume abilitatea comercială şi dorinţa de câştig rapid. Fiind o fire ambiţioasă, el a avansat repede şi nu era dispus să renunţe la niciun efort sau risc. Aici e o calitate umană bună, pentru că fără ambiţie şi sacrificii nu ajungi prea departe. Pe de altă parte, cred că scopul lui în viaţă şi anume acumularea continuă a averii reprezintă o karmă negativă.

Finalul poveştii de viaţă a lui Ugdun este unul marcant şi tragic, cu descrierea Illadiei şi a copiilor care zăceau fără suflare datorită incendiului. Alegerea lui Ugdun a fost una imposibilă, când a trebuit să aleagă între lupta cu piraţii care urcaseră pe punte sau să se întoarcă la casa lui care era cuprinsă de flăcări. Orice ar fi ales, nu putea evita ghearele morţii. A fost măcelărit ca un animal împreună cu tot echipajul, un final de-a dreptul revoltător.

Acest episod a conţinut toate componentele bune şi rele ale vieţii, trecând atât de repede de la fericire şi împlinire la dramatism.

Pot spune că eu sunt diferit şi nu îmi plac riscurile, prefer să îmi calculez înainte fiecare acţiune. Nu sunt un om al extremelor precum câştiguri nelimitate şi asumarea unor riscuri fără acoperire. Dar pot spune că sunt la fel de ambiţios ca majoritatea antecesorilor, adică la ce îmi propun vreau şi reuşita.

SORIN
19 iulie 2015
Bucureşti

ZOE

Prezentare

De profesie economist, **ZOE** şi-ar fi dorit să devină biolog. Îi sunt dragi animalele, dar se teme de insecte şi şerpi. În copilărie putea să imite diferite animale. O mai face şi acum, spre bucuria fetiței sale, Agatha. Nu simte că ar avea calități paranormale. Totuşi, doreşte foarte mult să discute cu spiritul ei. A acceptat să colaboreze cu noi la acest capitol, cu speranța că gândurile şi trăirile ei vor ajuta oamenii să aleagă calea cea bună în viață.

Nina Petre
15 martie 2015

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

- Krana Zakili (1891-1936)
- Artemios Davakis (1800-1884)
- Niveda Rusty (1713-1780)
- Larina Nemri (1602-1677)
- Naduko (1500-1539)
- Rukke (1412-1478)
- Nogd (1326-1384)

Episodul 1 - KRANA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe KRANA ZAKILI. Ea s-a născut în orăşelul Kolka, situat în nordul Letoniei şi al Peninsulei Slitere. Această peninsulă se află între Marea Baltică şi Golful Riga. Viața KRANEI s-a desfăşurat între anii 1891-1936. Părinții ei, Kidnir (tatăl) şi Ruanne (mama), aveau doi copii. KRANA era cu 5 ani mai tânără decât fratele ei, Arkad.

Soții Zakili erau bijutieri. Kidnir se ocupa cu achiziția şi vânzarea mărfii, iar Ruanne confecționa bijuterii destinate femeilor, meserie învățată de la tatăl ei. Câştigurile obținute de Kidnir erau suficiente pentru că familia să trăiască în mod satisfăcător. Copiii au fost trimişi la

şcoala generală în Kolka, urmând ca mai departe să învețe în Riga. Dorința de a-şi vedea copiii cu meserii bune i-a stimulat pe soții Zakili să se gândească în mod serios la mutarea în Riga. Acest lucru s-a întâmplat după ce fata lor a absolvit liceul în acest oraş. Băiatul îşi terminase studiile la o şcoală navală şi rămăsese în casa din Kolka. În 1910, două evenimente importante le-au adus multă bucurie: KRANA intrase la facultatea de Medicină, iar părinții se mutaseră alături de ea.

Oraşul Riga, fost centru al Ordinului Teuton, aparținuse Poloniei (din anul 1561), apoi Suediei (din 1621) şi Rusiei (din 1710). În 1919, Riga a devenit capitala Republicii Letonia. Independența de stat a Letoniei s-a proclamat la 18 noiembrie 1918. Până atunci, țara fusese o provincie a Imperiului Rus.

Eroina noastră, KRANA, şi-a terminat studiile universitare pe vreme de război. În 1914 izbucnise Primul Război Mondial. În 1915, trupele germane ocupaseră partea vestică a țării, inclusiv oraşul Riga. După proclamarea independenței, în 1918, Armata Roşie a ocupat Letonia, proclamând puterea sovietică. A urmat un război civil, încheiat în 1920 cu victoria armatei letone şi recunoaşterea independenței țării de către puterea sovietică.

Absolventă a facultății de Medicină în anul 1916, KRANA şi-a găsit un post de medic internist la unul din spitalele marelui oraş. Anul 1918 i-a adus KRANEI două mari bucurii: preluarea oraşului de către trupele guvernamentale şi căsătoria ei cu cercetătorul în biochimie Igor Saliakin. Se cunoscuseră în urmă cu 2 ani, când KRANA, abia sosită în spital, asistase neputincioasă la decesul soției lui Igor, provocat de pierderea unei sarcini. După tristul eveniment, Igor se prezentase de câteva ori la spital, din cauza unor crize de inimă. Bărbatul era originar din localitatea Ostrov (situată în vestul Rusiei), unde îi rămăseseră părinții şi o soră. După absolvirea facultății de Biochimie din Riga, se căsătorise cu o profesoară, luând decizia de a rămâne definitiv în acest oraş.

Căsătoria KRANEI cu Igor a durat 18 ani, până în anul 1936, când moartea subită a femeii i-a despărțit pe vecie. Igor era doar cu 3 ani mai în vârstă decât KRANA, dar părea mult mai bătrân. Părul îi încărunțise după moartea primei soții, iar la 30 de ani arăta de 45. La îmbătrânirea lui prematură contribuiseră şi obligațiile de serviciu în fabrica de armament din afara oraşului. Programul de lucru se prelungea adeseori şi noaptea. Pericolul exploziilor exista permanent.

Şi KRANA lucra noaptea, de 2-3 ori pe săptămână, gărzile fiind obligatorii în spital. Viața lor de familie a fost liniştită şi echilibrată, fiecare văzându-şi de treburile sale. Cei doi soți se întâlneau deseori numai noaptea sau numai ziua.

La 29 de ani, KRANA l-a născut pe micuțul Girden, în emoțiile cumplite ale soțului, care se temea pentru viața ei. Din fericire, KRANA nu a murit la naştere, ca prima lui soție. Curajoasa mămică a supraviețuit şi celei de-a doua naşteri, survenită la vârsta de 31 de ani. Cel de-al doilea copilaş a fost o fetiță, pe care au numit-o Serenka.

Ambii copii erau minori când necruțătoarea moarte le-a răpit mama, la doar 45 de ani. Serenka, la 14 ani, şi Girden, la 16 ani, au condus-o pe draga lor KRANA pe ultimul drum. Alături de ei, neconsolatul Igor îşi lua rămas bun de la cea de-a doua soție, considerându-se un om fără noroc. O iubise nespus pe KRANA pentru frumusețea chipului, a sufletului şi hărnicia ei deosebită. De multe ori se întrebase de unde îşi primea atâta putere trupul firav al soției lui. KRANA era micuță de statură, slăbuță şi delicată în gesturi. Deşi arăta a femeie fără vlagă, muncea zi şi noapte, cât era necesar pentru ca totul să fie în ordine acasă, iar la spital să nu se plângă nimeni de ea.

Mama ei, Ruanne, îşi lăsase soțul să vândă bijuterii, ea stând toată ziua în casa KRANEI, pentru a se ocupa de nepoți. De la Ruanne învățase KRANA să se comporte ca o femeie ce țintea perfecțiunea în tot ceea ce făcea. Îndoliata bunică şi-a crescut mai departe nepoții, luându-i în casa ei după decesul neaşteptat al KRANEI. Casa rămasă pustie în lipsa stăpânei şi programul prea lung de muncă al lui Igor i-au determinat pe bunici să îşi ia nepoții în casa lor.

KRANA suferise un infarct, căzând pe treptele spitalului într-o dimineață, când se grăbea să ajungă acasă. Inima îi dădea semnale de alertă de câțiva ani, dar ea nu o luase în serios. Cardiologul spitalului o avertizase de multe ori, rugând-o să muncească mai puțin acasă, dacă la spital nu era posibil acest lucru. Neascultătoarea doctoriță se sacrifica în continuare, dorind să facă totul perfect.

În ultimul an de viață, relația intimă cu Igor devenise aproape iluzorie. Se întâlneau rar în dormitor. Fiecare punea accentul pe îndeplinirea obligațiilor de serviciu, nu pe intimitatea de acasă. Igor îşi ducea traiul zilnic între casă şi fabrică, aflându-se mereu la un pas de moarte sau de puşcărie. De câte ori exploda ceva în fabrică, unii mureau, iar alții luau calea închisorii. KRANA îi dusese grija soțului zi de zi şi noapte de noapte. Obsesia morții o chinuise timp de câteva luni înaintea obştescului sfârşit. Se temuse să nu-l piardă pe Igor în urma vreunui accident, dar de fapt l-a părăsit chiar ea, plecând în mormânt.

Nina Petre
5 septembrie 2014

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„Krana Zakili a avut o viață împlinită: o profesie prin care putea să dăruiască ceva, un soț minunat şi bucuria de a fi mamă a doi copii grozavi. În acelaşi timp, a fost măcinată de griji pentru ființele iubite. Cum era de aşteptat, toate aceste temeri au afectat inima.

Am încercat să identific asemănările şi deosebirile între felul meu de a fi şi Krana, precum şi unele influențe datorate mediului în care a trăit.

Asemănări: am o satisfacție deosebită atunci când reuşesc să ajut pe cineva, o senzație de fericire. Încerc să îmi fac treaba cât mai bine la locul de muncă, nu îmi place să mă cert, mai bine tac decât să spun ceva

ce ar putea să rănească. Mai bombăn câteodată, rar, dar îmi trece imediat. Nu prea mă îngrijesc de sănătatea mea.

Deosebiri: fizic, sunt mai solidă şi nu foarte feminină. Cât despre frumuseţe, nici să nu mai vorbim. Nu îmi place profesia mea de acum, nu îmi dă nici o satisfacţie. Sunt departe de Krana cu multe.

Influenţe: Nu îmi place limba germană, îmi repugnă. La fel şi limba rusă. Nu îmi place caracterul niciunuia dintre aceste popoare. Atmosfera de spital mi se pare familiară şi nu mi-a fost teamă la nici una dintre operaţiile pe care le-am avut. Îmi plac grozav bijuteriile, mai ales cele cu încărcătură istorică. Mă atrage stilul Art Nouveau.

Nu am crescut într-o viaţă de familie armonioasă, din cauza caracterului tatălui meu. Mama, în schimb, ne-a învăţat tot ce e bun şi ne-a dăruit viaţa ei. Îmi dau seama că nu reuşesc să îi mulţumesc de ajuns pentru asta. Câteodată, fiind grăbită, nu pot să stau să o ascult şi apoi regret.

Cred că în viaţa asta spiritul meu chiar a vrut să se odihnească şi să ferească fiinţa asta de palpitaţii. Am o viaţă plată, fără probleme. De câte ori îmi apare câte o situaţie tensionată şi încep să mă apropii de starea de panică, totul se rezolvă ca prin minune.

Cu timpul, mi-am dat seama că, de câte ori făceam ceva greşit, viaţa îmi dădea câte un bobârnac de atenţionare. Când făceam ceva bine, căpătam o răsplată - sub forma împlinirii unei mici dorinţi (de obicei, găsirea unei cărţi pe care o doream de mult). Îmi plac cărţile enorm, de cum am învăţat să citesc, mi-am făcut fişă la Biblioteca Orăşenească şi „mâncam cărţi pe pâine”.

O întâmplare din tinereţe m-a făcut să deschid ochii şi să realizez că nimic nu e întâmplător în această lume şi că trebuie să fim atenţi la tot ce ne înconjoară, pentru a putea înţelege ceva. Într-o zi, mama stătea în sufragerie de vorbă cu invitata ei, fosta noastră educatoare, o doamnă deosebit de cucernică, fiică de preot. Din mers, am prins o frază: „Părintele X nu este săptămâna aceasta la mânăstire, este plecat la fetele lui, în Germania, vine săptămâna viitoare”. A doua zi, eram în Bucureşti, în magazinul Unirea, pe vremea aceea în dezvoltare. Nu mai ştiu ce doream să cumpăr, dar mă învârteam într-o zonă cu rafturi goale, fără cumpărători în jur şi nu îmi venea să plec de acolo. Deodată, s-a apropiat de mine o femeie, parcă avea şi un copil de mână şi m-a întrebat: „Ştiţi cumva dacă părintele X este la mânăstire?”, iar eu am răspuns automat: „Părintele X nu este săptămâna aceasta la mânăstire, este plecat la fetele lui, în Germania, vine săptămâna viitoare”. Apoi am reuşit să plec de acolo, într-o stare perplexă, nevenindu-mi să cred ce mi s-a întâmplat.

Mai sunt şi alte episoade de genul acesta.

Deşi sunt femeie, mă surprind deseori gândind şi văzând unele situaţii din perspectiva unui bărbat. Un bărbat gata de luptă, gata să apere ceva, orice, nu ştiu ce. Câteodată mă văd, cu ochii minţii, bătrână, cu o droaie de copii în jurul meu, cărora le povestesc ceva. Problema este

că ştiu că acea bătrână trăieşte într-o perioadă în care tehnologia nu mai există, natura şi-a recâştigat drepturile, verdeaţa a năpădit totul.

Vreau să-i mulţumesc spiritului meu pentru tot ce îmi oferă! Îl rog să-mi spună cum pot să-mi dau seama când este el cel care îmi vorbeşte şi nu este mintea mea cea sbârnâitoare. Vreau să ajut, să ştiu ce vrea să fac, ca totul să meargă bine.”

ZOE
17 septembrie 2014
Bucureşti

Episodul 2 - ARTEMIOS

Am ajuns la episodul spiritual nr.2, al cărui erou este grecul ARTEMIOS DAVAKIS. El a trăit între anii 1800-1884. S-a născut în localitatea portuară Pireu. Părinţii lui, Iankos şi Markida, aveau trei copii. Băiatul, ARTEMIOS, era cu 4 ani mai mare decât sora lui Laurina. Fata cea mică, Teodora, avea cu 7 ani mai puţin decât Laurina. Familia trăia confortabil din veniturile de notar obţinute de Iankos. Markida, nevasta lui, fiică de preot ortodox, avea o credinţă fanatică în puterea Divinităţii Supreme. Şi-a dus copiii la biserică de cum i-a născut. S-a bucurat enorm când băiatul ei cel drag, ARTEMIOS, a dorit să plece la Atena pentru studii teologice.

Oraşul lor natal, Pireu, situat la 10 km distanţă de Atena, fusese distrus de mai multe ori în Antichitate, dar rămăsese un loc de escală importantă a traficului între Mediterana Occidentală, Istanbul şi Marea Neagră. În anul 1456, armatele turceşti au cucerit Atena, iar până în 1460 întreaga Grecie a căzut sub stăpânirea Imperiului Otoman. Atena, oraşul în care ARTEMIOS şi-a urmat studiile teologice, a lucrat ca preot şi a continuat să locuiască până la 70 de ani, a fost sediul unui ducat înainte de ocupaţia turcă. Rămas sub ocupaţie otomană până în secolul 19, oraşul a reprezentat unul dintre centrele mişcării de insurecţie naţională greacă. În septembrie 1834, Atena a fost proclamată capitala noului stat independent al Greciei.

În 1814, patrioţii greci se organizaseră în Eteria. Îndelungata rezistenţă antiotomană a poporului grec a culminat în anii 1821-1829 cu Războiul de eliberare naţională. Sub conducerea lui Alexandros Ipsilanti, conducătorul Eteriei, Grecia s-a revoltat împotriva stăpânirii otomane, fiind susţinută de voluntari din întreaga Europă. Prin Tratatul de la Adrianopol (1829), Imperiul Otoman a recunoscut independenţa Greciei. La 7 mai 1832, ţara a devenit un regat independent cu o monarhie ereditară. Primul monarh, aparţinând dinastiei de Bavaria, a fost regele Otto (Friederich Ludwig) I de Wittelsbach (1833-1862). Acesta a rămas străin de ţară şi a fost îndepărtat de militari. Între 1863 şi 1913 a domnit regele George (Georgios) I, din dinastia Glucksburg.

Angajat ca preot la 20 de ani, în 1820, la o biserică ortodoxă din Atena, ARTEMIOS Davakis era deja căsătorit cu draga lui Lerida, o fată pe care şi-o dorise foarte mult. Căsătorită la 17 ani, Lerida s-a chinuit cu pierderea unor sarcini până când ultima dintre ele i-a pus capăt vieţii. Avea doar 26 de ani când soţul ei i-a ţinut slujba de înmormântare. Distrus de durere după pierderea soţiei, ARTEMIOS a reuşit abia la 32 de ani (în 1832) să îşi refacă viaţa de familie.

Odată cu alungarea turcilor din ţară, scăpase şi el de nenumărate griji. Fusese puternic angrenat în activitatea organizaţiei patriotice Eteria. Bucurându-se de protecţia hainelor de preot şi de respectul autorităţilor turce, ARTEMIOS le-a acordat luptătorilor din Rezistenţa antiotomană ajutoare importante în bani, alimente şi haine. Mai mult chiar, având o casă la marginea oraşului, rămasă de la părinţii Leridei, o transformase în loc de întâlniri conspirative. Nelocuind acolo, se prefăcea că nu ştie ce se întâmplă pe vreme de noapte în acea clădire. Oricând putea fi găsit, noaptea, în casa parohială dacă militarii turci erau trimişi să îl verifice.

În anul restabilirii monarhiei, a decis să îşi reia viaţa de bărbat căsătorit. Pusese ochii pe Aurelia, fiica de 19 ani a unui judecător din Atena, credincioasă consecventă, prezentă săptămânal în biserica lui. Cu Aurelia a dus o viaţă liniştită şi plină de satisfacţii. Fata lor, Dikeria, născută de mama ei la 21 de ani, a crescut uimitor de frumos, devenind suplă, elegantă, distinsă la vorbă şi în gesturi. Au măritat-o la 18 ani cu un avocat vestit din Atena. Fiul lor, Nestor, născut când sora lui avea 6 ani, a învăţat mult până când a reuşit să practice meseria de medic.

Plin de mândrie pentru reuşitele copiilor săi, ARTEMIOS s-a retras la 70 de ani în vechea casă a părinţilor din Pireu. Casa renovată şi grădina îngrijită au reprezentat un colţ de rai pentru bătrânul preot. Şi-a petrecut ultimii ani din viaţă citind şi scriindu-şi amintirile în preţioasa lui bibliotecă. Obişnuia să îşi controleze zilnic curtea şi grădina, pentru ca plantele lui să crească sănătoase. Alături de casă avea un şopron amenajat ca atelier de pictură. Acolo stătea ziua ore întregi, redând pe cartoane şi pânze imaginile vapoarelor din port şi din largul mării. Nu avusese niciodată ocazia să călătorească pe mare. Deseori, copiii şi nepoţii soseau din Atena pentru a-l vedea.

Împlinise 84 de ani, când o viroză respiratorie adusă în oraş de marinari l-a lovit şi pe el. Nu ştia cine îl îmbolnăvise dintre prietenii şi rudele care îl vizitaseră zilnic. Plămânii lui, afectaţi de toxicitatea vopselelor folosite în pictură, nu reuşiseră să reziste asaltului periculoasei maladii. S-a stins noaptea, cu febră mare, ca un pui de găină pus la frigare.

Nina Petre
3 octombrie 2014

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„În ceea ce priveşte episodul spiritual nr.2 - Artemios Davakis: mi-a plăcut acest om iubitor de Dumnezeu, de oameni, curajos, patriot, intelectual, artist. A trecut printr-o tragedie când şi-a pierdut prima soţie, dar a găsit puterea de a iubi din nou. A avut o viaţă lungă, frumoasă şi în mod cert a folosit-o ca să evolueze. De la el cred că am moştenit dragostea de pictură, de creaţie, dar şi un anume spirit de răzvrătire, de luptă.

Eu, ca şi părinţii mei, am crescut într-o perioadă când religia nu era prea bine văzută şi nu am primit cine ştie ce îndrumări. Totuşi, doream să simt şi eu ceea ce simţeau oamenii când se duceau la biserică şi se rugau, adică acea fervoare religioasă, acea credinţă puternică. Dar nu simţeam nimic, poate doar că nu era locul meu acolo. Cu timpul mi-am dat seama că pot stabili o mică legătură cu Divinitatea oriunde, chiar şi sub cerul liber.

Observ că şi Krana şi Artemios au fost foarte utili societăţii: au salvat vieţi, au îndrumat suflete rătăcite. Şi iar îmi vine în minte dezamăgirea mea: eu nu am făcut nimic deosebit, parcă trăiesc degeaba. Parcă aştept să vină ceva, un moment când o să am ceva important de făcut. E ca un presentiment subtil, adânc îngropat.”

ZOE
7 octombrie 2014
Bucureşti

Episodul 3 - NIVEDA

Am ajuns la episodul spiritual nr.3, a cărui eroină este belgianca NIVEDA RUSTY. Ea s-a născut în localitatea Chimay, situată în sudul Belgiei, aproape de graniţa cu Franţa, şi a trăit între anii 1713-1780. Părinţii, Pierre şi Marie, aveau două fete. NIVEDA era cu 4 ani mai mare decât sora ei, Lionelle. Familia trăia confortabil din veniturile de medic obţinute de Pierre şi zestrea soţiei, care consta dintr-o moşie aflată la 20 km distanţă de Chimay. Părinţii, catolici practicanţi, şi-au educat fetele conform cerinţelor absolute impuse de preotul paroh. După studiile generale urmate la şcoala de fete din localitate, NIVEDA a fost trimisă în Franţa, la Sedan.

În anul naşterii NIVEDEI, Belgia, care se afla în grupul numit Ţările de Jos, trecuse de sub dominaţia spaniolă în stăpânirea Casei de Austria, prin Tratatul de pace de la Utrecht. Scaunul belgian îi revenise arhiducelui austriac Carol III (1711-1740), rege al Ungariei, rege de Neapole, duce de Milano, duce de Mantova, rege al Boemiei şi al Siciliei, duce de Parma-Piacenza.

Părinţii NIVEDEi, prin tradiţie apropiaţi de Franţa, şi-au trimis fetele peste graniţă, în sud, pentru studii şi căsătorie. Oraşelul Sedan,

situat în vecinătatea râului Meuse, a fascinat-o pe adolescenta belgiană prin pitorescul naturii şi farmecul istoric. Ajunsă în Franţa la 14 ani, pe vremea domniei regelui Ludovic XV (1715-1774), viaţa NIVEDEI urma să fie puternic influenţată de campaniile militare ale acestui monarh. În perioada anilor de pension, fata a locuit în casa familiei Stephanie şi Julien Cristel, buni prieteni cu părinţii ei. Julien era ofiţer de grad înalt în armata regală, fiind mereu plecat la lupte. Neavând copii, doamna Stephanie s-a bucurat la vestea că fiica soţilor Rusty dorea să îşi continue studiile în Sedan.

După absolvire, având 18 ani, NIVEDEI i-a fost prezentat baronul Philippe Garsogny, ofiţer aflat în subordinea lui Julien Cristel. Având 28 de ani şi trecut prin numeroase aventuri cu femei, Philippe ajunsese să dorească întemeierea unei familii. NIVEDA, neavând nimic de obiectat, profund impresionată de norocul ce dăduse peste ea, s-a supus deciziei părinţilor, iar după aceea, ceremoniei religioase. Devenită soţia lui Philippe, s-a văzut stăpână în uriaşa lui casă, moştenită de la părinţii lui, decedaţi cu mulţi ani în urmă. Philippe, singur la părinţi, avusese din partea lor toate condiţiile unei bune educaţii. Călătorise în numeroase ţări încă din copilărie, tatăl său având afaceri în domeniul mobilei şi stofelor. Intrase în armată la 19 ani, neavând intenţia de a face o carieră militară. Plăcându-i totuşi viaţa de aventurier, la 28 de ani încă mai lupta sub drapelul regelui Ludovic XV.

Războiul de 7 ani (1756-1763) i-a pus capăt vieţii de luptător. Avea 60 de ani, purta pe trup urmele unor vechi răni şi ale unor fracturi de oase care îi provocau dureri mari. NIVEDA împlinise 50 de ani, iar fiul lor, Myron, 27. Pe Myron mama lui îl născuse la 23 de ani. Băiatul venise pe lume ca un balsam peste sufletele îndurerate ale părinţilor. NIVEDA mai născuse un copil, la 20 de ani, pe fetiţa lor, Isabelle. Aceasta, la 2 ani şi jumătate, fusese ucisă de unul dintre dulăii care apărau curtea de hoţi. După pierderea fetiţei, singurătatea i s-a părut NIVEDEI insuportabilă. Myron, sosit tocmai când îşi pierduse speranţa de a mai avea copii, i-a fost tovarăş de suferinţă în lungile campanii militare ale lui Philippe. Amândoi, mamă şi fiu, extrem de sensibili şi temători, îi duceau grija lui Philippe zi de zi, aşteptarea fiind din ce în ce mai grea, pe măsură ce treceau anii.

Stagiul militar fiind obligatoriu pentru nobilii bogaţi, Myron s-a văzut nevoit să îşi urmeze tatăl ca militar în batalionul condus de el. Băiatului nu i-au plăcut războaiele. Suferea permanent din cauza crimelor săvârşite de militari în lupte şi în afara lor. În anul 1763 au renunţat la armată şi tatăl, şi fiul.

După un an de odihnă în liniştea casei, au început să îşi administreze averea. Aveau mai multe moşii care necesitau supraveghere şi comercializarea produselor agricole. La 50 de ani, NIVEDA întinerise brusc, aflând despre decizia fiului şi a soţului de a renunţa la armată. Ani la rând îi aşteptase cu sufletul la gură să revină din misiunile lor de luptă. Se obişnuise cu rănile lor, cu fracturile la mâini şi picioare, cu păduchii şi

bolile de piele obişnuite la cei care plecau la război. Avea un dulap plin cu ierburi de leac, siropuri şi alifii tămăduitoare. Tratatele de medicină primite în dar de la tatăl ei, Pierre, le învăţase cu multă pasiune.

NIVEDA mai avea şi alte preferinţe. Îi plăcea să picteze pe malul apei, să cânte la clavecin şi să citească de mai multe ori cărţile din biblioteca familiei Garsogny. Rafturile din lemn masiv păstrau pe ele cărţi vechi şi noi deosebit de valoroase, care prin tradiţia neamului se moşteneau de la o generaţie la alta. NIVEDA învăţase la pension cum să recondiţioneze cărţile vechi şi să le inventarieze în manuscrise mari, având coperţile îmbrăcate în piele. Timp de 17 ani, de cum şi-a început călătoriile de afaceri, Myron i-a adus NIVEDEI cărţi rare şi scumpe, achiziţionate din magazinele marilor oraşe pe unde călătorea. Pentru NIVEDA, fiecare carte însemna un plus de ştiinţă şi o nouă deschidere către lume.

În tinereţe nu avusese ocazia să parcurgă distanţe mai mari decât călătoria spre familia şi rudele din Belgia. După retragerea soţului şi fiului din armată, o luaseră cu ei prin Franţa, atât cât putea să suporte oboseala călătoriilor. După 50 de ani, inima ei dădea semne de oboseală, femeia fiind nevoită să îşi menajeze trupul de eforturi fizice mari. Nici cu ficatul nu stătea mai bine. Moştenise de la mama ei, Marie, o intoleranţă la carnea de vânat, prea des consumată în familiile din nordul Franţei şi sudul Belgiei.

Moartea a surprins-o la 67 de ani singură în casă. Philippe şi Myron erau plecaţi spre Italia, servitorii fiind învoiţi, fiindcă era duminică. S-a stins din viaţă luni dimineaţa, în zori de zi, cu câteva minute înainte de sosirea menajerei. Femeia o găsise caldă la trup. I-a închis pleoapele peste ochii care păstrau o privire senină, de om împăcat cu el, cu lumea şi cu Dumnezeu.

Nina Petre
25 octombrie 2014

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„Mi-a plăcut acest episod!

Semăn cu Niveda în ceea ce priveşte pasiunea pentru cărţi, călătorii şi doftoricirea altora. Am simţit întotdeauna o stare de comfort atunci când mă gândeam la Belgia. Îmi place limba franceză şi chiar o pot rosti cu accent.

Observ că în aceste trei vieţi anterioare spiritul meu a ales să se nască în familii de intelectuali, unde a putut să aibă o educaţie aleasă, pentru a putea evolua prin cunoaştere. A trăit ajutându-i pe ceilalţi, vindecând răni, iubind, suferind de pe urma pierderii celor dragi (copil, soţie), tremurând de grija soţului şi a copiilor. A iubit cărţile, creaţia (prin pictură mai ales), călătoriile dar, în primul rând, pe Dumnezeu.

De felul meu, rareori am avut vise legate de realitatea din jurul meu. Mereu m-am visat în altă dimensiune, alte locuri şi împrejurări, alte vieţi separate.

Pot să visez şi cu ochii deschişi (asta o fac mereu când sunt în maşină sau metrou, spre servici sau spre casă). Mă ajută să supravieţuiesc în această lume gri, unde nu văd de unde ar putea veni o schimbare în bine. Ştiu că există multă durere în jurul meu, multă tristeţe şi neputinţă. Încerc să o pitesc într-un sertar al minţii şi încerc să mă gândesc la lucruri frumoase, vesele. Ştiu că ar trebui să fac mai mult pentru semenii mei, dar încă nu văd calea. Iar timpul... trece atât de repede... de abia ajung să-mi îngrijesc copilul, să răspund la nevoile lui. ”

ZOE

31 octombrie 2014

Bucureşti

Episodul 4 - LARINA

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe LARINA NEMRI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1602-1677. LARINA s-a născut în orăşelul lituanian Wilkomir (denumirea actuală Ukmerge), situat la nord de oraşul Vilna (Vilnius, capitala Republicii Lituania). Tatăl ei, Nikker, negustor de covoare, vindea creaţiile nevestei lui, Hride. Aceasta lucra toată ziua la războiul de ţesut, fiind ajutată de cele două fiice, de cum s-au simţit în stare să îşi înceapă munca lângă mama lor. LARINA avea o soră mai tânără cu 5 ani, numită Aghdia.

Veniturile familiei erau modeste, fapt ce le-a determinat pe fetele soţilor Nemri să îşi dorească viitori soţi bogaţi şi influenţi. LARINA, pe măsură ce creştea, devenea tot mai frumoasă şi deşteaptă. Aghdia, în schimb, avea înclinaţii spre negustorie, purtarea ei semănând cu cea a băieţilor. Amândouă au primit ştiinţă de carte la şcoală particulară a prinţesei Klavdia Igorovna, o doamnă în vârstă, văduva unui militar rus.

Confruntată în secolul 16 cu ascensiunea Rusiei şi sfâşiată de conflicte interne, Lituania acceptase, prin Uniunea de la Lublin (din anul 1569), unificarea cu Polonia, punându-se astfel bazele statului dualist Rzeczpospolita. În cadrul acestei uniuni, Lituania avea un rol subordonat, fiind redusă treptat la rangul unei simple provincii.

Legăturile dintre cele două ţări datau din secolul 13. În anul 1253, prinţul Mindaugas fusese încoronat rege al Lituaniei în urma căsătoriei cu Edviga de Anjou, moştenitoarea tronului polonez. Marele duce de Lituania Vladislav II Jagiello, devenit rege al Poloniei în 1386, a unit timp de 4 secole istoria celor două ţări, creând astfel o mare putere creştină în Europa răsăriteană.

În casa familiei Nemri se vorbeau atât poloneza, cât şi limba tradiţională, lituaniana. La 18 ani, LARINEI i-a fost găsit un viitor soţ în persoana boierului Lidas Narkes. Moşia lui se întindea pe o mare

suprafață cuprinsă între Vilna şi Wilkomir. Tradiția creşterii cailor de rasă destinați curselor şi nevoilor armatei data încă de pe vremea străbunicului său. Averea moştenită de la părinți fusese mult sporită prin voința lui Lidas de a deveni un om din ce în ce mai bogat. Până la 25 de ani îşi făcuse stagiul militar în armata poloneză, cunoscând astfel rasele de cai cele mai eficiente în războaie, dar şi metodele avansate de creştere şi îngrijire a prețioaselor animale.

La 27 de ani, temerarul Lidas s-a încumetat să şi-o ia de nevastă pe modesta LARINA, fiind sătul de ifosele domnişoarelor bogate. Niciodată după căsătorie nu a regretat pasul făcut. Avea casă mare în Vilna, unde locuiau părinții şi cei doi frați, dar şi în Wilkomir, plus un conac imens pe moşie, la câteva zeci de km distanță de oraşul natal al LARINEI. Până la căsătoria ultimului copil, LARINA a locuit cu familia în casa din Wilkomir, petrecând doar câteva săptămâni pe an la moşie.

La 20 de ani a născut-o pe Markina, o fetiță delicată şi plângăcioasă, care la un an şi-a schimbat comportamentul, devenind motivul principal de bucurie al părinților. Fetița avea 3 anişori când mama i l-a dăruit pe frățiorul Dukro, păpuşă vie, de lângă care fetița cu greu se îndepărta. Krillo, al doilea băiat, a sosit la 5 ani după fratele său.

LARINA, concentrându-se pe viață de familie, încuviința tot ce spunea şi făcea Lidas, atât cât era dispus să îi dezvăluie. Crescută într-un climat auster în casa părinților, LARINA ştia că bărbatul îi era superior femeii, pentru ca el conducea familia şi îi întreținea pe toți. După căsătorie, viața liberă şi aventuroasă a lui Lidas continuase nestingherită. Lipsea mult de acasă, fiind mereu plecat pentru afaceri şi vizite protocolare la boierii şi negustorii cu care întreținea relații de prietenie şi de interese comerciale.

Cursele anuale de cai se țineau atât în Wilkomir, cât şi în Vilna. La ele, prezența soțiilor şi copiilor mai mari era obligatorie. Cu ocazia lor, LARINA avea parte de ieşiri în public, admirând toaletele doamnelor, făcute după moda poloneză, dar şi vânjoşii cai crescuți în herghelia soțului ei. Îi era mereu dor de viața liniştită de la țară, de aerul curat, vegetația pură şi de casa bătrânească liniştită şi sobră.

Avea 52 de ani când şi-a căsătorit ultimul copil. Krillo, ajuns la 24 de ani ofițer în garnizoana lituaniană din Vilna, pusese ochii pe fața unui negustor bogat. Dota primită de mireasă i-a sporit considerabil averea oferită de părinții lui. Copiii fiind aşezați la familiile lor, LARINA şi-a luat rămas bun de la casa din Wilkomir, îndreptându-se apoi spre conacul de la țară. Părinții ei muriseră cu ani în urmă, fiind bolnavi de prea multă muncă.

La țară, LARINA avea destule de făcut. Casa veche necesita renovare urgentă. Încă în putere, LARINA şi-a supravegheat muncitorii aduşi de Lidas, ajutându-i cu sfaturile ei. După consolidarea pereților şi acoperişului, a început migăloasa muncă a LARINEI. Ştia de la părinți cum se decorează locuința cu mobilă frumoasă şi rezistentă, covoare țesute în războiul ei, icoane şi tablouri cumpărate de la oraş. LARINA

avea un simț estetic deosebit, ştiind să combine minunat culorile firelor folosite la țesut, dar şi ale carpetelor şi draperiilor din casă. Revenind din călătoriile lui la intervale de câteva săptămâni sau luni, Lidas era din ce în ce mai mirat şi plăcut surprins de schimbările din casă.

Bărbatul mai avea şi alte motive să fie mulțumit de nevasta lui. LARINA iubea nespus caii şi celelalte animale crescute la moşie. Zilnic supraveghea activitatea îngrijitorilor şi a servitoarelor, chemând repede veterinarul de la oraş când animalele dădeau semne de boală. La vechiul obicei de a țese preşuri, covoare şi carpete nu renunțase nici după 70 de ani. Lâna oilor de pe moşie, vopsită în multe culori, o ajuta să obțină adevărate creații, pe care Lidas le făcea cadou sau le vindea în oraşe.

După moartea mamei Hride, pe care o divinizase, dorul de cea care îi dăduse viață o chinuia deseori, mai ales în nopțile când nu putea să doarmă. Aşa cum se sfătuise cu Hride pe vremea când trăia, tot aşa făcea şi după ce o îngropase. Dependența LARINEI de mama ei era uimitoare. Chiar şi în ultimii ani de viață, tot mai simțea nevoia să se sfătuiască împreună. Prezența fizică a mamei lipsind, LARINA o chema aproape de ea privindu-i portretul din tinerețe, făcut de un pictor din Vilna. Pe lângă ea trecea o adiere plăcută, iar răspunsurile mamei le primea direct în minte.

Spre sfârşitul anului 1677, LARINA împlinise 75 de ani. Oasele o dureau, se încovoiase, mergea din ce în ce mai greu. Lidas, bătrân şi el, nu mai pleca de la moşie. Într-o noapte înnorată şi umedă, sufletul LARINEI a părăsit trupul istovit de viață. Lidas, neputând să mai trăiască fără femeia lui, a închis ochii după câteva săptămâni.

Remarcăm şi de această dată predestinarea spre bogăție, confort, poziție socială înaltă, întâlnită deja la belgianca Niveda. Cu toate că devenise bogată după căsătorie, firea LARINEI rămăsese tot cea a unei femei modeste şi supuse voinței bărbatului. Aşa cum cerea tradiția veche de sute de ani, nu era nimic de schimbat în familiile lituaniene. Pe LARINA nu o interesa ce făcea bărbatul ei când lipsea de acasă, bucurându-se în schimb la revenirea lui. Dacă Lidas îi povestea ce voia el, femeia era mulțumită. În mod evident, viața de familie din acele vremuri era mult mai simplă decât cea de acum. Familia era familie, distracția bărbaților când plecau de acasă era o altă treabă.

Nina Petre
25 noiembrie 2014

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„Referitor la karma 4, Larina Nemri: ca asemănări găsesc dragostea pentru cărți, artă şi amenajări interioare, îndemânare în realizarea lucrurilor. La rândul meu iubesc enorm caii (pot chiar să-i imit) şi îmi pare că mă încarc cu energie pozitivă atunci când îi privesc alergând liberi. Nu îmi place să ies în evidență şi să se uite lumea la mine cum mă îmbrac şi cum arăt. Mi-ar place, în schimb, să fac ceva extraordinar (gen

„salvarea omenirii" sau „descoperirea secolului"), iar ceilalţi să se uite la mine cu drag. Şi mă descurc bine cu rochiile lungi de epocă.

Ca deosebiri: nu îmi place să fiu supusă nimănui. O pot face însă dacă sunt convinsă de justeţea argumentelor. Cel mai greu e la muncă, dar ştiu că în viaţă nu facem întotdeauna ce vrem.

Observ că în aceste 4 vieţi de până acum spiritului meu a vrut să fie mai mult femeie şi să crească mulţi copii. Bogăţia materială şi rangul au scăzut (nici nu vreau să mă gândesc ce vă mai fi). Aş vrea ca în viitoarea viaţă să fiu arheolog. Asta ar satisface dorinţa de cunoaştere, de aventură, de călătorii, de descoperiri."

ZOE
30 noiembrie 2014
Bucureşti

Episodul 5 - NADUKO

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe maorul NADUKO. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1500-1539 (secolul 16). S-a născut într-o modestă localitate portuară situată în estul Insulei de Nord, teritoriu ce aparţine astăzi ţării numite Noua Zeelandă. Satul de pescari în care locuia familia lui NADUKO se afla pe ţărmul Golfului Hauraki, apa golfului provenind din Oceanul Pacific.

Părinţii, Maduro (tatăl) şi Lunhe (mama), au avut 11 copii, dintre care 8 (3 fete şi 5 băieţi) au decedat la vârste cuprinse între 2 şi 16 ani, din cauza unor boli şi muşcături veninoase (pe sol şi în apă). Au ajuns la vârsta maturităţii 3 băieţi: NADUKO, Rukudu şi Memdek. NADUKO, fiul mijlociu, era cu 3 ani mai tânăr decât Rukudu şi cu 7 ani mai în vârstă decât Memdek.

Părinţii lui NADUKO proveneau dintr-un neam de maori, la fel ca toţi locuitorii satului. Insula de Nord a fost populată în secolele 10-14 de triburi polineziene (maori) originare din Pacificul răsăritean. Conform unor legende păstrate prin viu grai, maorii migraseră din arhipelagul Hawaii. Pe Insula de Nord au întâlnit o populaţie de vânători (moa) care trăia în epoca de piatră. Maorii s-au grupat în sate fortificate, organizându-se în caste şi ginţi matriarhale. Au adus cu ei porcul şi câinele, iar dintre păsările de curte, găina. Fauna locală era formată din păsări nezburătoare (kiwi, moa), mici rozătoare, lilieci şi insecte.

Casele din satul lui NADUKO aveau formă dreptunghiulară, fiind construite din bârne şi acoperite cu crengi. În jurul fiecărei case era construit un zid de apărare. Pe stâlpul principal al casei erau sculptate figurile strămoşilor din care proveneau membrii familiei. Platforma de cult a comunităţii se afla în afara satului, fiind formată dintr-un stâlp de lemn cu reprezentări de zei sculptate. Acolo se adunau localnicii în situaţii deosebite: şedinţe de interes general, petreceri cu oaspeţii, ceremonii tradiţionale.

Pe Insula de Nord creştea inul în stare sălbatică, folosit de femei la ţesutul pânzei (tapa) şi la diverse împletituri. Pentru obţinerea pânzei de in se lucra la războiul de ţesut. Oalele din lut necesare în gospodărie erau făcute de bărbaţi, meşteşug moştenit de NADUKO şi fraţii săi de la tatăl lor.

Atât femeile, cât şi bărbaţii aveau găuri în urechi, unde îşi introduceau podoabe din os, lemn şi pene. Maorii din satul lui NADUKO, la fel ca toţi maorii din Noua Zeelandă, îşi tatuau corpul cu linii drepte sau frânte, cercuri şi linii curbe, reprezentând fiinţe din natură, mai ales păsări.

Toate familiile din sat îşi săpau pământul cu ajutorul unui par de lemn. Principala plantă comestibilă pe care o cultivau era kumara (batata). Rezervele de kumara se păstrau în hambare construite special pentru ele. Carnea şi peştele erau preparate în cuptoare de pământ, fiind aşezate pe pietre încălzite, acoperite cu frunze, crengi şi pământ.

Ocupaţia de bază a bărbaţilor era pescuitul, ca sursă importantă de hrană. În zori de zi, Maduro şi fiii lui plecau la pescuit, fiecare purtând câte un coş. Înainte de a se avânta în larg, îndeplineau nişte ritualuri, în credinţa că se vor întoarce cu bărcile pline de peşte. Tatăl lui NADUKO avea o singură barcă, făcută dintr-un trunchi de copac, cu ajutorul unui topor de piatră.

NADUKO a muncit mult la confecţionarea propriei bărci, ca primă condiţie pentru ca şeful satului să îi oficieze cununia cu aleasa inimii, frumoasa Nimme. Fata avea doar 15 ani, iar NADUKO, 21. La nuntă, fraţii lui NADUKO au umblat pe catalige de lemn, producând o foarte bună dispoziţie celor prezenţi. Copiii au lansat câteva zmee făcute din frunze de copaci.

Dintre cei 11 copii născuţi de Nimme au supravieţuit doar 6: 3 fete şi 3 băieţi. La un an după nuntă a apărut primul născut, o fetiţă pe care au botezat-o Ukhi. Surorile ei, supravieţuitoare ale unor boli şi înţepături de insecte, se numeau Donbe şi Umandi. Băieţii supravieţuitori au fost: Durnu, Rurru şi Kimbe. Au crescut voinici şi curajoşi ca tatăl lor, harnici peste măsură.

La 30 de ani, NADUKO a primit funcţia de şef al satului (căpetenie). Una dintre noile sale obligaţii era cititul în stele. La anumite intervale de timp, NADUKO şi preotul (shamanul) se întâlneau într-o colibă de la marginea satului, pentru a urmări mersul stelelor, a prezice vremea şi rezultatele unor acţiuni comune la care participau adulţii comunităţii. Stelele erau folosite pentru divizarea timpului. Anul era împărţit în două anotimpuri: vara şi iarna. Lunile anului se formau după fazele Lunii. Astfel, comunitatea lui NADUKO avea propriul calendar.

La 39 de ani, şeful NADUKO ajunsese să aibă o mare încredere în harul său de prezicător. Totuşi, o prezicere greşită i-a provocat moartea. La vreme de noapte a întrebat stelele dacă a doua zi va avea vreme frumoasă şi mult spor la pescuit. Alcoolul tare consumat peste măsură l-a indus în eroare, omul găsind numai semne bune pentru ziua următoare.

A plecat în zori la pescuit însoţit de băiatul cel mare, Durnu, care împlinise 15 ani. Furtuna i-a surprins în larg. Barca s-a răsturnat, iar valurile uriaşe ale Oceanului Pacific i-au aruncat în adâncul apelor.

Nina Petre
5 ianuarie 2015

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„Cred că de aici vine atracția pentru mare şi, în acelaşi timp, teama nelămurită (ceva mai presus de reținerea vis-a-vis de imensitatea ei).

Mi-a plăcut viața pe care a dus-o: legat de natură, tată iubitor, căpetenie, prezicător.

În ce priveşte îndemânarea, pot spune că am două mâini drepte. Mă prind repede ce trebuie să fac pentru a repara ceva şi pot să improvizez din mai nimic.

Ce mi-a mai plăcut este şi faptul că s-a căsătorit din dragoste (ca toți antecesorii mei cunoscuți până acum).

Ca deosebire: nu îmi place alcoolul, nici tutunul sau alte droguri. Recunosc că mai scap la dulciuri.

Locul în care s-a născut şi a trăit (Noua Zeelandă) îmi pare familiar, îmi creează o stare de nostalgie. De-a lungul timpului, am observat că sunt zone ale globului care îmi plac şi altele unde nu aş călca în ruptul capului.”

ZOE
7 ianuarie 2015
Bucureşti

Episodul 6 - RUKKE

Episodul spiritual nr.6 o are ca eroină pe norvegianca RUKKE. Ea s-a născut în sudul Norvegiei şi a trăit între anii 1412-1478 (secolul 15). În regiunea unde se afla ferma părinților ei s-a construit mai târziu orăşelul Eiken. Tatăl ei, Kdarron, îşi vindea produsele de pe moşie călătorind pe uscat spre nordul, estul şi vestul peninsulei scandinave. Nevasta lui, Ullime, dăduse naştere la doi copii. Fata, RUKKE, era mai în vârstă decât fratele ei, Runuall, cu 6 ani. Copilăria lor a fost ca un vis frumos, cu toate că au muncit alături de părinți şi angajații acestora cât i-au ținut puterile.

Țara lor, Regatul Norvegiei, făcea parte (încă din anul 1397) din Uniunea de la Kalmar, care mai cuprindea Islanda, Suedia, Finlanda şi Danemarca. Rolul conducător în această asociere de state îl deținea Danemarca. RUKKE s-a născut în anul 1412, cel în care murise Margareta, soția regelui Haakon VI Magnusson, regină a Norvegiei, Danemarcii şi Suediei. I-a urmat la tron Erik III de Pomerania, rege în Norvegia, Danemarca şi Suedia, care a domnit între anii 1412-1442. Urmaşul său a fost regele Christofor III de Bavaria (1442-1448). În

perioada 1449-1814, Norvegia a fost condusă de regii Danemarcii, ce aparţineau dinastiei Oldenburg.

În anii ce au urmat sosirii pe lume a micuței RUKKE, economia Norvegiei s-a dezvoltat considerabil, mai ales prin agricultură, comerţ şi meşteşuguri. Kdarron, tatăl lui RUKKE, străbătea din primăvară până în toamnă drumurile desfundate care uneau satul său cu diverse localităţi de pe întinsul ţării. Îşi încărca solida căruţă cu lemne, piei, vite, păsări, întorcându-se cu peşte, lână, ulei de balenă, miere, cai, sare, haine, oi. Deşi pândit de pericole la tot pasul, comerţul practicat de Kdarron devenea din ce în ce mai profitabil. Prosperitatea familiei creştea anual, ca şi zestrea lui RUKKE.

Fata împlinise 13 ani, când un fermier de la mare distanţă (spre vest) le-a făcut o vizită. Arrund ajunsese la 24 de ani tot căutându-şi o fată de fermier modestă, frumoasă, cuminte şi harnică. Aflase de fata lui Kdarron de la un prieten al acestuia, negustor şi el. Ajungând în casa lui Kdarron, Arrund a fost profund impresionat de frumusețea şi inteligenţa fetei. RUKKE, modest îmbrăcată, se îmbujorase la faţă, fiindcă îl plăcea pe tânărul care le intrase pe uşă. Înțelegerea în privința dotei s-a făcut uşor, urmând ca fata să primească de la părinţi vase de aramă, bijuterii din aur şi argint, doi cai superbi, o căruță cu piei de oaie şi jder şi o cutie plină cu monede din aur. După câteva zile de pregătiri, RUKKE s-a urcat pe calul ei favorit, urmându-şi viitorul soţ.

Au sosit în localitatea Dirdal (denumire actuală), aflată în vecinătatea ţărmului Oceanului Atlantic. Nunta s-a făcut în casa lui Arrund, fiind organizată de părinţii lui, Olsen şi Anike. RUKKE, uimită de bogăţia soţului şi a socrilor, şi-a lăsat copilăria la o parte, începându-şi viața de nevastă cu multă seriozitate. În casă munceau câţiva servitori, dar mai era şi ferma de la ţară, asemănătoare cu cea a părinţilor ei. Arrund a lăsat-o în grija părinţilor şi a servitorilor, plecând pe mare în mica lui corabie după doar două săptămâni de la nuntă.

Încă din prima zi de şedere în casa lui Arrund, RUKKE i-a povestit despre harul ei de a ghici viitorul. I-a explicat că ştia cum va fi vremea urmărind mersul norilor pe cer, culoarea şi forma lor, dar mai avea în vedere şi direcţia vântului în diferitele etape ale zilei şi nopţii. Când se afla în ferma de la ţară, ghicea evenimentele viitoare după reacţiile păsărilor sălbatice sau domestice. Înainte de plecarea lui Arrund pe mare, el urmărind să ajungă în insulele britanice pentru comerţ, RUKKE a cercetat fenomenele naturii şi manifestările necuvântătoarelor din apropierea casei. Şi-a avertizat soţul asupra pericolului care îl aştepta în apropierea marelui ţărm spre care urma să se îndrepte.

Şi-a revăzut bărbatul după o lună, revenit cu răni pe trup şi mari defecţiuni la corabie. Scăpase cu greu dintr-o luptă cu pirații, care l-au atacat în apropierea ţărmului Angliei. Le-a dat toate mărfurile cumpărate de la negustorii englezi în schimbul vieții lui şi a echipajului format din 11 marinari. După acest eşec pe mare, care l-ar fi putut costa viaţa, Arrund a renunţat la navigație, preferând comerţul pe uscat.

RUKKE avea 17 ani când a reuşit să devină mamă, născând-o pe delicata Hygade. A fost singurul ei copil. Fetiţa, copie fidelă a mamei, a crescut şi s-a maturizat aşa cum făcuse şi RUKKE. În plus, a moştenit darul prevestirilor de la mama RUKKE, spre norocul lui Arrund, principalul beneficiar al darului lor înnăscut. Amândouă se fereau să le ghicească unor persoane pe care nu le cunoşteau. Atât RUKKE, cât şi Arrund proveneau din familii creştine. Preoţii creştini nu priveau cu ochi buni obiceiul prevestirilor. Dacă rămânea totul în cadrul familiei, preoţii nu se amestecau în obiceiurile tradiţionale.

RUKKE a trăit doar 66 de ani, fiind răpusă de reumatismul avansat care îi deformase oasele şi o încovoiase atât de tare, că nu mai putea merge decât sprijinindu-se într-un baston. Arrund ajunsese la 77 de ani, arătând ca un bătrân trecut prin toate greutăţile vieţii. Omul renunţase de multă vreme la călătoriile comerciale, fiindcă averea, adunată cu multă trudă şi numeroase pericole, îi ajungea pentru a trăi liniştit lângă nevasta lui. Hygade avea 49 de ani, era căsătorită cu un fermier şi locuia cu familia ei la țară, nu prea departe de părinţi. Avea 4 copii şi 5 nepoţi.

RUKKE îşi presimțise moartea cu câteva săptămâni înainte de a-şi da duhul. Ştia, cu aproximaţie, ziua când Dumnezeu o va lua dintre cei vii. Cu o zi înainte de obştescul sfârşit, s-a aşezat pe pat, după ce îi ceruse menajerei să schimbe aşternutul şi să o îmbrace cu o cămaşă curată. S-a spălat cu ajutorul a două servitoare, apoi s-a îmbrăcat şi, stând comod pe pat, şi-a început rugăciunile. Aproape de miezul nopţii a mai cerut o lumânare aprinsă, pe lângă cele două deja existente lângă pat. S-a rugat neîncetat până la ivirea zorilor. Voise să rămână singură în cameră. I-a cerut Domnului să le ierte păcatele tuturor rudelor ei, chiar şi strămoşilor pe care îi cunoscuse în copilărie. Cu sufletul uşurat de griji, împăcată cu ea însăşi, a închis ochii când primele raze ale soarelui intrau pe mica fereastră.

Spiritul ei, înălțat la Cer, şi-a urmat cu îndârjire succesiunea încarnărilor ulterioare, peregrinând în trupuri umane prin Noua Zeelandă, Lituania, Belgia, Grecia, Letonia şi, în sfârşit, România.

Nina Petre
23 februarie 2015

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„Mă bucură faptul că, cel puţin până acum, nu am găsit fapte rele în vieţile mele anterioare. Mi-a plăcut Rukke foarte mult: muncitoare, modestă, iubitoare şi, mai ales, prezicătoare (la fel ca şi maorul Naduko). Cred că v-am mai scris despre faptul că în această viaţă simt că am pierdut un har paranormal (posibil acest dar de prezicător).

Până acum, în toate vieţiile am avut copii, deci am avut, cred eu, şi un rol de ghidare al altor suflete pornite în călătoria încarnării.

Norvegia îmi place şi mi se pare o lume puţin fantastică: verde, cu aer curat, mirosind a conifere, datorită pădurilor imense, sau a alge lângă

țărmul mării, un tărâm al creaturilor din alte dimensiuni (zei, zâne şi spiriduşi). Nu mă interesează nivelul ridicat de viață din această țară, oraşele, economia înfloritoare, ci doar natura primitivă în toată măreția ei.

Într-adevăr aş vrea să realizez mai multe în această viață. Am încredere în spiritul meu: poate viitorul ce îmi este rezervat va cuprinde şi ceva extraordinar.”

ZOE
25 februarie 2015
Bucureşti

Episodul 7 - NOGD

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe NOGD. Viața lui s-a desfăşurat între anii 1326-1384. NOGD s-a născut într-un trib african de berberi (mauri) aşezat în apropierea țărmului Oceanului Atlantic, pe teritoriul Imperiului Mali. În vremurile noastre, în zona vechiului sat berber se aflǎ oraşul Jreida, aparținând țării numite Republica Islamică Mauritania.

Părinții lui NOGD, Yene (tatăl) şi Tihdu (mama), oameni cu un trai modest, au crescut 13 copii. Dintre aceştia, 4 au decedat la vârste mici, din cauza muşcăturilor de reptile veninoase, 5 (băieți) au fost răpiți pentru a fi vânduți ca sclavi, iar restul de 4 copii (2 băieți şi 2 fete) au rămas lângă părinți. NOGD avea un frate mai tânăr cu 6 ani, numit Nigamu. Surorile lor, Oydo şi Digyen, erau mai tinere decât ei, cea mai tânără fiind Digyen.

Triburile berbere de pe coasta Oceanului Atlantic au fost islamizate în secolul 11, după ce Regatul Almoravizilor a distrus Imperiul Ghana. Destrămarea acestuia a făcut ca teritoriile sale să ajungă sub stăpânirea Imperiului Mali. Regii care au condus Imperiul Mali se numeau „mansa” şi aparțineau dinastiei Keyta. În perioada vieții lui NOGD, au domnit următorii regi: 1) Kango (Mansa) Musa I (1312-1337); 2) Mansa Maghan I (1337-1341); 3) Mansa Sulaiman (1341-1360); 4) Kassa (1360); 5) Mari Dyata II (1360-1374); 6) Musa II (1374-1387).

Populația satului în care se nasuse NOGD avea o structură socială tribală. Strămoşii tuturor, berberi cu fire independentă, au rezistat, începând cu secolul 7, cuceritorilor arabi, dar treptat au fost arabizați şi islamizați. Au continuat totuşi să îşi mențină trăsăturile originale, prin obiceiuri şi tradiții transmise de la o generație la alta.

Ocupația de bază a consătenilor lui NOGD şi a părinților lui era agricultura. Toate familiile practicau culesul şi cultivarea pământului, natura fiind destul de generoasă. Arborii sălbatici şi cei semicultivati, ca palmierul de ulei, arborele de papaya şi cel de cola, ofereau roade prețioase: ulei şi vin de palmier, scoarță de copac, cenuşă folosită cu sare, materialele pentru construcții. Femeile efectuau muncile agricole, lăsând

defrişatul în seama bărbaţilor. Ca unealtă agricolă foloseau săpăliga. În plus, aveau obligaţia de a culege plantele comestibile şi de a prinde mici vietăţi: insecte şi animale destinate hranei. Caprele, găinile şi câinii ajungeau deseori drept ofrande pentru îmbunarea spiritelor naturii. Şerpii, vietăţi protejate, primeau lapte, fiind consideraţi simbolul fecundităţii şi reprezentanţi ai strămoşilor.

Unitatea de bază a comunităţii satului era marea familie. Averea părinţilor intra în posesia fiului cel mai vârstnic, iar următorul fiu ca vârstă primea rolul de şef al familiei. Înainte de căsătorie, fiii lui Yene şi-au construit colibele în apropierea celei a părinţilor. Primul şi cel de-al doilea fiu, în ordinea vârstei, fuseseră furaţi încă din copilărie. Şeful satului, ajutat de sfatul bătrânilor, a decis ca NOGD să moştenească toate bunurile părinţilor, iar Nigamu să preia rolul de şef al familiei după moartea lui Yene.

Împlinind 16 ani, NOGD a intrat într-un grup de săteni care începuseră să practice comerţul cu fildeş. Aduceau colţii de elefanţi de la mare distanţă, înfruntând pericole nenumărate. Erau prinşi uneori de paznicii domeniilor pe care călătoreau, bătuţi şi lăsaţi fără preţioasa marfă. Cu toate aceste neajunsuri, NOGD şi colegii săi de afaceri au reuşit să strângă bucăţi de aur şi ceva pietre preţioase, considerându-se oameni bogaţi.

La 20 de ani, pofta de avere a lui NOGD crescuse considerabil, îndemnându-l să adere la comerţul cu sclavi. În cugetul său încolţise de mult dorinţa de a-şi răzbuna cei 5 fraţi răpiţi de mici, despre soarta cărora nu se mai ştia nimic. Fiind înalt şi voinic, priceput la mânuirea armelor folosite în răpiri, a colindat prin ţinuturile izolate, furând băieţi din alte triburi. Timp de 2 ani a strâns o avere suficient de mare pentru a-şi cumpăra de la stăpânul zonei în care locuia o bucată de teren.

A defrişat mare parte din pământul său, construindu-şi o colibă mai spaţioasă decât a oricărui bărbat din satul său. Având avere în aur, pietre preţioase, teren, casă şi multe animale, NOGD s-a îndepărtat de comunitatea sătenilor. Le-a rămas totuşi apropiat celor din familie şi tuturor rudelor sale.

Având deja 22 de ani, îi sosise vremea să îşi aducă o nevastă în casă. Cu aur şi câteva animale mari a cumpărat-o pe Ygad. Fata având doar 13 ani şi fiind foarte frumoasă, nu reuşise niciun tânăr din sat să dea în schimbul ei atât cât oferise trufaşul NOGD. Alegerea s-a dovedit a fi bună de ambele părţi. Ygad, bine educată de mama sa, era o musulmancă foarte credincioasă, dar şi o bună păstrătoare a tradiţiilor religioase berbere.

La fel ca părinţii şi toate rudele, fata credea că morţii trăiau în pământ, iar anumite părţi din ei renăşteau în pruncii nou-născuţi sau în animalele reprezentative pentru fiecare familie (totemurile). Ygad a dat naştere la 12 copii, rămânând în final doar cu două fete şi un băiat. Fetele se numeau Uydun şi Anymhu, iar băiatul, Rorrug. Pe Uydun o născuse la 15 ani, pe sora ei, la 24 de ani, iar pe băiat, la 31 de ani. Dintre cei 9 copii

pierduţi de-a lungul anilor, 3 au fost ucişi de hoţii de sclavi, iar 6 s-au îmbolnăvit grav, nemaiputând supravieţui.

La 40 de ani, NOGD încă mai fura copii şi îi vindea negustorilor de sclavi. Familia lui nu cunoştea prea bine sursa averii, care creştea de la un an la altul. Rareori mai pleca la drum lung spre triburile deşertului. Avea grupul său de răpitori, care îi aducea aur după fiecare captură şi vânzare.

Fiul său, Rorrug, a devenit posesorul uriaşei averi a tatălui, ceea ce rămăsese după achitarea dotei de căsătorie pentru fiecare dintre surorile lui. Fetele au ajuns bine, tatăl lor având grijă să le dea unor negustori bogaţi. Rorrug a aflat despre sursa averii tatălui prin destăinuirea lui NOGD. Băiatul împlinise 18 ani şi dorea să se apuce de negustorie. Pentru a-l feri de primejdiile călătoriilor, NOGD l-a pus în legătură cu grupul său de luptători hoţi de copii. De atunci şi până la moartea lui NOGD, Rorrug a coordonat întreaga activitate a grupului, împărțind pe jumătate câştigurile cu tatăl său.

La 58 de ani, NOGD se considera încă tânăr. Bolile îl ocoleau, iar pofta de viaţă nu îi scăzuse deloc. Totuşi, îi sosise momentul să plătească pentru toţi copiii furaţi la ordinele lui. Într-o seară, în timp ce fuma stând comod în grădina sa, un bărbat a sărit gardul şi l-a înjunghiat mortal. A doua zi, se răspândise prin sat vestea să NOGD fusese ucis de tatăl unui băiat ce dispăruse dintr-un sat îndepărtat. După moartea tatălui, Rorrug a renunțat la comerțul cu sclavi.

Nina Petre
24 martie 2015

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE

„Am citit episodul nr.7 şi primele cuvinte au fost „O, Doamne, ce bestie cu chip de om!". Cum a putut să aducă atâta durere în inimile acelor părinţi şi să nenorocească atâţia copii? Cum a crezut că poate răzbuna răpirea fraţilor săi prin aceeaşi metodă? Cred că aceasta este dovada clară de lipsă de colaborare cu spiritul său. Omul a fost prea preocupat de răzbunare, de dorința de înavuțire, de lăcomie. Energia lui negativă a fost prea mare şi prea opacă, iar spiritul său nu a putut să îi transmită nimic. A avut un sfârşit tragic, ucis de un părinte deznădăjduit şi îndurerat. Mă gândesc că suferința provocată altora în acea viață s-a transformat în suferința îndurată în următoarele vieți, când şi-a pierdut ba partenerul de viață, ba copii. Sper ca în această existență să fiu ferită de asemenea durere.

Recunosc că nu îmi place islamismul, pentru că este o religie care promovează uciderea şi îngrădeşte viaţa femeilor. M-am bucurat că în ultimele vieţi am fost creştină.

Cât despre Africa, nu mă atrage, mi se pare un loc întunecat, plin de energii negative, emanate de oamenii prea primitivi, dedați vrăjitoriilor şi ritualurilor sângeroase. Nu mi-ar place să locuiesc acolo.

Îmi place natura liberă şi îmi plac şi animalele; mi-ar place să vizitez rezervațiile naturale şi locurile cu monumente istorice.

Revenind la prezent: aşa cum v-am mai scris, am o mare îngrijorare privind izbucnirea războiului. Suntem prea aproape şi avem vecini prea lacomi ca să scăpăm neatinşi. Din ce am mai citit pe ici, pe colo, am înțeles că radiația nucleară ar distruge nu numai ființele vii, ci şi spiritul lor. Oare este adevărat? Şi dacă este, oare va îngădui Dumnezeu această distrugere?

Ştiu că avem oameni ce se roagă neîncetat pentru binele acestei țări, nu numai sfinții călugări din mânăstiri, ci şi oameni simpli. Mă gândesc dacă am putea să stabilim o legătură, dacă s-ar ruga toți în acelaşi timp cu aceleaşi cuvinte (sau acelaşi mesaj) pentru schimbarea în bine a intențiilor oamenilor răi ce conduc țările agresoare, poate nu va mai exista această amenințare."

ZOE
25 februarie 2015
Bucureşti